

Giới thiệu Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư

Editor: Thiếu Máu Team

Des: Lix (LMSN)

Thể loại: NP, Cao H, Ma quỷ, Ngôn tình, Sủng, Lãng mạn, Hay, HE.

Một câu chuyện tình yêu sắc vô cùng mới mẻ dành cho bạn đọc khi nữ chính lúc đầu là một đạo sĩ giả.

Mặc dầu cũng đã từng nghĩ rằng là một đạo sĩ giả không thể nhìn thấy quý, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn âm thầm hi vọng sẽ có một ngày cô đột nhiên có năng lực này.

Sau đó, vào một ngày đẹp trời, cô cuối cùng cũng đã được như ý nguyện rồi.

Nhưng...

"Trong sách không có viết là sau khi ân ái với quý là có thể nhìn thấy quý nha!"

"Bọn quý vô lại nhà các anh, tôi không cần, đừng có ý vào việc không bị người khác nhìn thấy mà trêu ghẹo tôi nữa!"

"Còn nữa, cai quản của địa phủ cũng không cần phải tới làm loạn thêm nha!"

Tôi, Giang Tiểu Âm, là một đạo sĩ giả có thể dùng thân thể của mình chế ngự nam quỷ và cai quản của địa phủ. Các đồng nghiệp khác muốn học cũng học không nổi đâu.

- ----

Lời tác giả:

Nam chủ ngoại trừ nam quỷ và cai quản của địa phủ ra thì còn có những người không được bình thường cho lắm.

Truyện sủng! Đâu đâu cũng là nam chủ! Không có mối tình đầu hay mối tình cũ không quên được! Kết cục bảo đảm là NP+HE.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bị một con quỷ cưới sạch

Edit: May

Beta: Su

"Chị Tiểu Âm, sao hôm nay chị không ở trong văn phòng?"

Giang Tiểu Âm mặc một chiếc áo choàng màu vàng, lúc này đang dán bùa chú khắp căn phòng, vừa dẫm chân lên đỉnh của khung cửa, vừa nghe điện thoại, đáp: "Hôm nay chị nhận sự ủy thác của người ta, phải ở trong căn hộ bị ma ám này một đêm, ngày mai sẽ nói rõ ràng với em sau."

Đáng lẽ nên chuyển cái ghế đầu qua đây để tiện dán bùa.

Có một góc Giang Tiểu Âm đã thử dán đi dán lại rất lâu mà vẫn không được, nên cô có chút bực tức đem đồ trong tay vứt lên trên tủ giấy đối diện cửa.

"Thật không muốn đi lấy ghế đầu a——"

Cô dựa người vào cửa rồi đánh lên cánh cửa vài phát cho hả giận.

Giang Tiểu Âm là người phụ trách của văn phòng Giang Thiên Sư. Công việc chính của cô là xua đuổi tà ma, lệ phí tuy cao, song dựa vào danh tiếng không tồi nên cũng có rất nhiều khách hàng. Nhưng sự thực là, Giang Tiểu Âm hoàn toàn không có năng lực nhìn thấy quý.

Cô chỉ xem qua một vài cuốn sách cô được mẹ để lại, học được chút đạo thuật Mao Sơn, biết vẽ ít bùa trừ ma.

Bởi vì những bùa chú cô vẽ có hiệu quả không tệ, cho nên đến nay vẫn không ai biết Giang Thiên Sư chẳng qua chỉ là một đạo sĩ giả.

"A, thật là..."

Mặc dù không tự nguyện, cô vẫn phải bê cái ghế đầu ở phòng khách vào, có thể thấy trên mặt cô viết rõ hai chữ "không vui". Giang Tiểu Âm đang định quay người lại thì bỗng cảm thấy có thứ gì đó chạm vào người mình. Không những lạnh lẽo, mà còn toả ra hàn khí.

"Khúc Cần, có phải là anh không?" Giang Tiểu Âm e dè hỏi, cứng nhắc quay đầu lại, không thấy gì hết.

Khúc Cần là chủ nhân của căn phòng này, một tháng trước chết vì trúng độc tại đây, đến nay cảnh sát vẫn không tra ra được kẻ đầu độc. Giang Tiểu Âm nhận lời ủy thác của cha Khúc Cần, đến xem căn phòng luôn xảy ra những sự việc kì lạ này có thật là bị ám hay không.

Con quỷ này muốn làm gì? Muốn nhập vào thân xác cô hay muốn giết chết cô? Bùa chú của cô tại sao lại không có tác dụng?

Giang Tiểu Âm vận hành nào bộ, đúng lúc định đưa tay cầm lấy lá bùa trên tủ giày thì bỗng bị một bàn tay vô hình đặt lên ngực, rồi nút áo choàng từng cái bị cởi ra.

"Cái gì vậy?"

Sự lạnh lẽo của căn phòng khiến Giang Tiểu Âm run lên cầm cập, cô có thể cảm nhận được cơ thể người nào đó dán lên lưng cô, ôm chặt lấy cô. Nút áo choàng đã được tháo hết, áo ngực cũng đã được cởi ra.

Một đôi bàn tay có vẻ thon thả đặt bộ ngực không còn gì che đậy của cô, giống như chơi một món đồ chơi.

Giang Tiểu Âm không thể giả thoát, cố gắng bình tĩnh lại. "Khúc Cần... Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Cô nhớ rõ bức hình chụp Khúc Cần được cha mẹ anh cho xem.

Trong bức ảnh là người đàn ông lạnh lùng và đẹp trai với cặp kính vàng, đôi môi mỏng mím chặt, mái tóc ngắn màu đen được chải gọn gàng phía sau, nút áo sơ mi trắng được cẩn thận cài lên cao nhất. Con người anh toả ra một loại khí chất nghiêm túc, cẩn trọng.

Quả thực rất đẹp trai, nhưng cũng không thể dựa vào mình là quỷ mà ức hiếp cô!

"Ừm—"

Đáng tiếc nam quỷ này không hề có ý định ngồi xuống nói chuyện với cô. Bàn tay hết đùa giỡn bộ ngực lại chuyển hướng sang nắn vú hồng hào trong tiếng ngâm nga của cô.

"Tại sao mình lại gặp phải một tên quỷ háo sắc như vậy chứ?" Giang Tiểu Âm dựa vào cửa, muốn khóc nhưng không biết nên khóc vì điều gì.

Nghe cô than thở, động tác của nam quỷ sau lưng dừng lại một chút, dường như còn khẽ cười.

Sau đó, đôi tay luồn xuống cõng thắt lưng của Giang Tiểu Âm. Chiếc quần ống rộng màu trắng rơi ra ngay sau đó, và chiếc quần lót ren đen mà cô mới mua cũng được cởi ra.

Bây giờ, ngoài chiếc áo choàng bên ngoài ra thì Giang Tiểu Âm hoàn toàn khóa thân.

"Người và quỷ khác nhau, Khúc Cần, chúng ta dừng lại được không?"

"Không được."

Giang Tiểu Âm đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng giống của người đàn ông trong bức ảnh.

Điều này rất không bình thường. Cô không thể nhìn thấy ma, đương nhiên cũng không thể nghe thấy tiếng của bất kỳ con ma nào. Nghe được âm thanh của quỷ khiến cô còn kinh sợ hơn việc sắp bị một con quỷ cưỡng bạo.

Giang Tiểu Âm vẫn đang sợ hãi nên không phát hiện ra rằng, áo choàng của cô đã bị Khúc Cần sau lưng ném ra một bên. Hai mông trắng vểnh lên, lộ ra rất rõ ràng trước mắt người đàn ông, cộng thêm tư thế áp người lên cửa của cô.

Trên mông giống như viết bốn chữ.

Nhanh chút cầm tôi.

Cảm giác lạnh lẽo từ mông kéo Giang Tiểu Âm trở lại từ thực tế, và cô quay mặt lại nhìn vào chiếc gương trên tủ giày. Trong gương, có hình ảnh một chiếc áo choàng bị treo lên, còn có một người phụ nữ nhỏ nhắn trần trụi, tựa vào cửa, tư thế giống như đang trong một cuộc hoan ái.

"Đây là lần đầu của tôi, nhẹ nhàng một chút có được không?"

Không thoát khỏi thì chỉ còn cách tiếp nhận, Giang Tiểu Âm chỉ thầm mong lần đầu tiên không quá đau đớn. Hơn nữa, ảnh chụp nam quỷ này rất đẹp

traí, bản thân cũng không phải là chịu thiệt thòi.

"Được." Giọng nam nói bên tai cô. "Thực ra, tôi cũng là lần đầu tiên."

"A?"

Trong tiếng cảm thán của Giang Tiểu Âm, bàn tay của người đàn ông di chuyển xuống phía dưới, xoa xoa môi âm hộ, một ngón tay lạnh lẽo cắm vào âm huyết của cô, từ từ xoay tròn giống lúc chơi đùa với núm vú của cô trước đó, rồi nhét thêm một ngón tay khác chơi đùa lỗ nhỏ.

"Thật chặt!" Nam quý cảm thán. "Thả lỏng một chút!"

"Không được..."

Giang Tiểu Âm cắn răng chịu đựng kích thích hạ thể truyền tới, lắc đầu để không phát ra những âm thanh xấu hổ.

"Nghe lời." Khúc Cẩn rút ngón tay ra và tát hai cái vào mông cô.

Nhìn cô ngoan ngoãn gật đầu thả lỏng âm huyết gắt gao, Khúc Cẩn mới tiếp tục cắm ngón tay vào huyết đạo, bắt đầu xoa tròn một cách chậm rãi.

"Thoải mái không?"

Tiểu huyết lần đầu tiên được một người đàn ông đùa giỡn như vậy, không thể kìm nén mà phát ra âm thanh nũng nịu đầy cảm dỗ: "Umm... thoải mái..."

"Thật đậm đặc!" Âm thanh lạnh lùng của người đàn ông giờ có chút xấu xa. "Bị một con quý không nhìn thấy chơi đùa đến thoải mái như vậy. Tự nhìn mình trong gương xem có giống như đang trong nhà người khác không biết liêm sỉ mà cời sạch quần áo tự an ủi không?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gậy thịt lớn của nam quý

Edit: May

Beta: Su

Cô mới không muốn xem đâu! Người đàn ông này thật xấu xa!

Giang Tiểu Âm lấy tay che đôi mắt của mình, quyết tâm mặc kệ tên sắc quỷ này, anh làm gì cô cũng sẽ không phản ứng.

"Ha ha." Khúc Cẩn cười nhẹ. Anh tăng tốc độ của ngón tay trong cái lỗ nhỏ, rồi dờn ngón tay đang ma sát âm vật đã đến ngực của Giang Tiểu Âm và bắt đầu nhào nặn. "Rõ ràng là khuôn mặt của học sinh, nhưng tại sao vú lại lớn như vậy?"

Cô cũng đâu có muốn vậy đâu.

Cô muốn "Hừ" một tiếng không hài lòng và coi thường, nhưng khi âm thanh phát ra lại biến thành một tiếng kêu gọi tình.

Tiếng rên của Giang Tiểu Âm khiến Khúc Cẩn càng thêm cứng rắn, tuy đã trở thành quý, anh vẫn khát vọng người phụ nữ trước mặt này. Anh nghĩ thầm dù sao cũng đã đến bước này rồi, vậy cứ chiếm giữ cô ấy để bản thân không bị mắc kẹt ở đây mãi mãi.

"Cô xem d*m thủy trong tiểu huyết chảy ướt hết tay tôi rồi kia!" Rồi anh rút những ngón tay đang cắm vào lỗ nhỏ của Giang Tiểu Âm ra, sau đó xoay người cô lại để cô đối mặt với mình.

Giang Tiểu Âm vẫn không thấy gì ngoại trừ ánh sáng hắt phát ra từ đèn điện.

Rồi cô cúi xuống nhìn bản thân mình.

Cơ thể cô phơi bày hoàn toàn dưới ánh đèn ấm áp, hai bàn tay được người đàn ông nâng lên bám vào cửa. Hai núm vú hồng dựng đứng trên bầu ngực căng tròn, bên dưới là âm mao, nhưng vẫn không thể nào che đậy được tiểu huyết.

"Khúc Cẩn, anh là đồ vô lại!"

"Rất cảm ơn cô đã đánh giá cao tôi."

Giọng nam trầm phát ra từ phía trước Giang Tiểu Âm, cô gần như có thể cảm nhận được khí lạnh của anh trên má. Rất gần, giống như sắp gần chạm với cơ thể cô.

Người đàn ông đối diện xoa nắn vú lớn rồi theo đó lại sờ xuống phía dưới. Anh ta trước hết đùa nghịch lông mao, rồi ma sát tiểu đậu của cô, cuối cùng dùng hai ngón tay mở rộng lỗ nhỏ.

"Giang Thiên Sư..." Khúc Cần nhìn đôi mắt mờ đi vì hành động của anh, nhướn mày rồi đặt môi lên khoe miệng cô và nói. "Tiểu âm huyết sắp được ăn gây th*t to của quý rồi, có vui không?"

"Ừm..."

Giang Tiểu Âm lắc đầu, cố gắng tránh nụ hôn của người đàn ông, nhưng không chống lại nam quý. Sau khi vật lộn một lúc, cô chỉ có thể tựa đầu vào cửa, để Khúc Cần gặm cắn đôi môi ngọt ngào.

"Xin lỗi!" Đôi môi của người đàn ông rời khỏi cô.

Ngay khi Giang Tiểu Âm nghĩ anh ta sắp buông tha cô, một thứ hình trụ lớn thô to đâm vào tiểu huyết cô.

"Đau quá!!!"

Cho dù mật đạo đã được đâm dịch bôi trơn, nhưng anh ta cắm vào thô bạo như vậy không khỏi khiến Giang Tiểu Âm đau muốn khóc.

Con đau do màng trinh bị xé rách và huyết nhỏ bị nhồi căng khiến cô không đứng vững.

"Không phải anh nói sẽ nhẹ nhàng sao?"

Giang Tiểu Âm phẫn nộ nhìn vào hư không, thanh âm mang theo sự tức giận.

"Nhịn một chút sẽ hết đau." gây th*t bị lỗ nhỏ cắn quá chặt đến có chút đau. Khúc Cần cũng biết rằng anh ta vừa mất kiểm soát, nhưng anh ta làm sao có thể thừa nhận điều này. "Thả lỏng một chút, đừng cắn quá chặt, sẽ mau hết đau."

Anh nói lỏng sức lực trên tay Giang Tiểu Âm, đặt bàn tay trắng lên hông cô để giữ cô ổn định. Bàn tay khác tiếp tục ma sát âm đế, cố gắng làm dịu cơn đau của cô với sự sung sướng.

"Hôn đàn, biến thái, sắc quỷ, lừa đảo, xấu xa..."

Giang Tiểu Âm liên tiếp nói ra những từ mắng chửi, cũng như dùng hai tay đẩy người trước mặt.

Vừa đứng chạm vào hai vật gì đó nhô lên, cô liền thử nhéo chúng, lại nghe được thanh âm rên rỉ của nam nhân. Giang Tiểu Âm ý thức được rằng đó là núm vú của anh ta, lập tức rút tay lại.

"Tại sao không tiếp tục?"

Khúc Cần mỉm cười, từ từ hoạt động hông của mình, để cho gây th*t ma sát lỗ nhỏ của Giang Tiểu Âm. Huyết động đang siết chặt gây lớn bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng. Anh nhìn xuống và thấy dòng máu đỏ chảy ra.

"Còn đau sao?" Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô.

"Đau..."

Giọng nói vô cùng ủy khuất, nhưng vì để bản thân đỡ đau đớn, cô cũng rất cố gắng thả lỏng.

"Tiểu huyết của cô đang dâng như vậy, rất nhanh sẽ cảm thấy thoải mái." Khúc Cần bắt đầu nói những lời không đứng đắn để gợi lên ham muốn của cô. "gây th*t sắp bị tiểu âm huyết của cô cắn đứt mất. Nếu đã thích nó như vậy, về sau ngày nào tôi cũng cắm ở bên trong không rút ra nữa!"

"Không... Đừng mà!"

"Tại sao lại không được? Dù sao người khác cũng không nhìn thấy tôi, tôi lúc nào cũng có thể cho tiểu huyết phía dưới ăn no. Tôi có thể cảm cô ở trên xe buýt, khi cô đi làm, khi cô mua đồ, để mọi người nghĩ rằng cô là dân nữ, đứng yên cũng có thể phát tình."

"Không cần...Đồ xấu xa, đừng làm như vậy...a..."

Lời nói dâm dục của Khúc Cần không chỉ cơn đau của Giang Tiểu Âm biến mất, mà còn khiến tiểu huyết của cô ngứa ngáy khó chịu.

d*m thủy trong huyết nhỏ chảy ra ướt đẫm gây th*t, Khúc Cần tăng tốc độ, cố tình hỏi: "Không thể làm gì cơ?"

"A... Chậm một chút..." Giang Tiểu Âm trừng mắt, thờ dốt nói. "Không được tùy tiện cắm tôi, không được cắm ở trên xe buýt và nơi làm việc..."

"Hừm?"

"Không cho phép ở nơi công cộng cầm tôi đồ xấu xa!"

"Tiểu duyệt dám dăng của cô lại không nói như vậy đâu!"

Khúc Cẩn đặt cả hai tay lên mông lớn của Giang Tiểu Âm, rồi tát vào mông cô, cùng lúc đó cầm mạnh gậy th*t vào trong. Cây gậy như được mút bởi vô số cái miệng nhỏ trong âm huyết, mỗi lần anh ra vào lại chảy ra rất nhiều d*m thủy.

"Được gậy th*t lớn cảm có thoải mái không?" Khúc Cẩn nhìn cái miệng nhỏ của Giang Tiểu Âm vì bị anh đâm quá sung sướng nên chảy ra cả nước dãi. "Thì ra thoải mái đến cả cái miệng trên và miệng dưới đều chảy nước rồi"

"A...a...còn...còn lâu mới chảy nước..."

"Vậy nghĩa là cả miệng trên và dưới đều chảy d*m thủy hử?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thấy

Edit & Beta: Su Bà Bà

Bởi vì hoàn toàn không nhìn thấy Khúc Cẩn đang ghé vào trên người làm mình nên những cảm quan khác của Giang Tiểu Âm liền trở nên càng thêm miễn cảm

côn th*t lạnh lẽo vừa mãnh liệt vừa nhanh chóng thọc vào rút ra trong tiểu huyết, quy đầu to lớn để ở trước cửa tử cung khép kín rồi va chạm từng chút một với ý đồ muốn chọc thẳng vào bên trong. Giang Tiểu Âm đã hoàn toàn đắm chìm ở trong cơn khoái cảm ườn ngực về phía trước, cuối cùng cũng chịu buông thả bản thân mà bắt đầu rên rỉ dâm dăng lên: "A... Quá nhanh... Chậm một chút... Tiểu huyết sắp không được rồi..."

Không quá vừa lòng với những gì mà mình nghe thấy, Khúc Cẩn rút côn th*t ra rồi dùng một hơi hung hăng va chạm vào chỗ sâu trong, trực tiếp căng cửa tử cung của cô ra.

"Không cần... Quá sâu!"

Người đàn ông nghe Giang Tiểu Âm thét chói tai xong thoáng dùng sức bóp chặt hạt đậu nhỏ của cô, sau đó dùng giọng điệu nghiêm túc đứng đắn sửa đúng nói: "Là tiểu tao huyết, tiếp theo không được nói sai."

"Khúc Cẩn... Đừng véo... Sắp hư rồi..." Mặc kệ là kích thích trên âm đế hay là kích thích nơi tiểu huyết thì cũng đều làm cho Giang Tiểu Âm thoải mái đến sắp điên rồi. "Tiểu tao huyết sắp bị chơi hỏng rồi... Cầu xin anh, đừng..."

"Bé ngoan."

Khúc Cẩn vừa lòng mà buông hạt đậu nhỏ ở trong tay ra. Nguyên cây côn th*t liên tục được đưa vào bên trong tiểu huyết văng bọt nước khắp nơi của cô.

"Nước trong âm huyết của tiểu tao hóa thật nhiều, khi đâm thọc thật đúng là thoải mái." Anh dùng lực độ gần như muốn nhét cả tinh hoàn vào bên trong tiểu huyết mà mạnh mẽ làm Giang Tiểu Âm. "Cô nói thử xem, cô có phải là trời sinh để cho đàn ông chơi đùa hay không? Vú lớn như vậy, tiểu huyết chẳng những biết cần mà d*m thủy còn rất nhiều, thật muốn nhét côn th*t ở trong tiểu nộn huyết của cô mãi."

Người đàn ông dùng giọng điệu thanh lãnh đứng đắn nói ra những lời dâm mĩ. Mỗi lần nghe thì Giang Tiểu Âm đều có một loại cảm giác bản thân thật sự chính là tiểu tao hóa, ngay cả tiểu huyết cũng đều bắt đầu trở nên ngứa đến mức khó có thể nhịn.

"Quá... Nhanh... Ân ân... Tao huyết không phải... Ân... Để đàn ông chơi đùa..." Cô không tự giác mà đóng đưa mông nhỏ về phía trước rồi bắt đầu phối hợp với động tác thọc vào rút ra của Khúc Cẩn.

"Còn nói không phải?"

Khúc Cẩn đặt tay trên cằm Giang Tiểu Âm rồi xoay mặt cô qua để cô tự nhìn bản thân mình ở trong gương: "Đã dâm dăng đến như vậy rồi mà còn nói không phải để đàn ông chơi đùa?"

Trong gương, Giang Tiểu Âm chỉ có thể thấy mình đang dang rộng hai chân ra, tiểu huyết nhích về phía trước. âm đ*o bị thứ đồ gì đó không thể nhìn thấy căng thành hình chữ O, d*m thủy văng ra khắp nơi, chảy dọc từ phần đùi xuống cả sàn nhà.

Kích thích trên thị giác làm Giang Tiểu Âm hét lên một tiếng, một dòng d*nh thủy được phun ra từ miệng huyết.

"Thật thoải mái... Tao huyết thật thoải mái... Bị c*nh th*t lớn làm đến cao trào..." Cô duỗi tay vịn lấy người đàn ông không thể nhìn thấy ở trước mặt này, hai chân mềm nhũn cuối cùng cũng khó có thể bảo trì tư thế đứng thẳng.

"Mới chỉ làm lần đầu tiên mà đã triều xuy."

Khúc Cẩn ngoài ý muốn ôm lấy Giang Tiểu Âm rồi nhẹ đặt cô ở trên sàn nhà. Sau đó cũng mặc kệ việc cô có thể thừa nhận ở dưới đất trong cơn cao trào hay không rồi liền bắt đầu càng thêm mạnh mẽ mà thọc vào rút ra trong tiểu huyết đang co chặt.

"Tao huyết đã thoải mái đến mức phun nước, cô hẳn là bị d*nh phụ, tao hóa bị c*nh th*t làm chết. Tiểu huyết cần c*nh th*t chặt đến như vậy, cô phải không muốn để nó rời đi hay không?"

"Không... Không phải..."

"Nếu không phải thì tôi đây liền rút c*nh th*t ra mới tốt." Khúc Cẩn chỉ nói vậy mà thôi. Trong loại tình huống này thì làm sao có thể bỏ được mà rút ra?

Nhưng Giang Tiểu Âm lại không biết chuyện đó. Có thể nói rằng, cô hiện tại đã hoàn toàn lâm vào trong bể dục, ý thức mất đi tự chủ, chỉ muốn thứ đồ trong tiểu huyết kia cắm đến càng sâu, càng nhanh một ít.

"Không cần... Tao huyết muốn ăn c*nh th*t... Muốn bị c*nh th*t d*nh chết... Thật thoải mái... Đừng rút nó ra... Dùng c*nh th*t hung hăng làm tôi..."

"Được thôi."

Mãnh liệt d*nh thọc không lưu tình chút nào khiến Giang Tiểu Âm rên rỉ kêu to lên. Nếu có người hiện tại mở cửa thì sẽ nhìn thấy cảnh một cô gái trần truồng đang nằm ở trên sàn nhà, hai chân đang rộng đối diện với phía cửa, tiểu huyết đang đưa hướng lên trên, đồng thời còn hé miệng rên rỉ d*nh d*nh.

Khúc Cẩn ôm chặt Giang Tiểu Âm. Anh dùng hết toàn lực cắm cô mấy trăm cái, cuối cùng để quy đầu ở trên vách tử cung rồi bắn ra một dòng chất lỏng lạnh như băng.

"Giang Thiên Sư, d*nh tử cung của cô bị tinh dịch của quý rót đầy."

Anh run rẩy cái mông, rót hết tinh dịch vào trong tử cung của Giang Tiểu Âm. Nhìn bộ dáng lại lần nữa cao trào bởi vì bị rót tinh kích thích của cô, khoe miệng Khúc Cẩn nhếch lên một cái tươi cười thực nhẹ rồi hôn lên môi cô.

Mà Giang Tiểu Âm lần đầu tiên trải qua hai lần cao trào liên tục, ngay lúc Khúc Cẩn hôn môi thì liền cứ mơ mơ màng màng như vậy mà ngủ thiếp đi.

"Tiểu Âm... Thực xin lỗi, mẹ không thể..."

"Mẹ..."

Chờ khi Giang Tiểu Âm lại lần nữa mở mắt thì trời đã sáng choang. 5 năm qua đi, cô vẫn thường xuyên sẽ mơ thấy giấc mộng đó, nhưng đó cũng lại là giấc mộng mà cô không muốn mơ thấy nhất.

"Người phải nói thực xin lỗi chính là con mới đúng." Cô xoa xoa tóc rồi thở dài một hơi.

Hôm nay, hay là cứ nghỉ phép một ngày đi, cả người đều nhức mỏi, tiền tháng này đã tránh trả cũng đủ rồi, văn phòng đóng cửa một ngày cũng không có ảnh hưởng gì. À đúng rồi, văn phòng? Cô hình như mới tiếp một cái ủy thác, từ từ!

Buổi sáng, Giang Tiểu Âm mới vừa tỉnh lại có chút mê mang rồi cuộc cũng nhớ ra đêm hôm qua mình đã phải trải qua chuyện gì.

"Khúc Cẩn! Tên xấu xa!"

Giang Tiểu Âm xúc chấn lên. Dưới chấn quả nhiên là thân mình không mặc quần áo. Hạ thân tuy không có cảm giác đau đớn gì nhưng toàn bộ thân thể đều mỗi một như là bị xe nghiền qua. Cũng không biết bị quý bắn vào bên trong có thể xuất hiện kết quả xấu gì hay không? Trong quyền sách mẹ để lại cho cô hoàn toàn không có viết qua tình huống như thế này.

"Tên xấu xa, tôi nhất định sẽ tiễn anh xuống địa phủ!"

"Sáng sớm liền đã có tinh thần như vậy, đêm qua còn chưa bị làm đủ sao?"

Giọng nói quen thuộc đến mức khiến cô khi nghe thấy liền muốn nghiêng răng truyền đến từ cửa phòng ngủ, Giang Tiểu Âm hung tợn mà quay đầu nhìn về phía cửa. Nhưng sau khi nhìn đến người đàn ông giống nhau như đúc với người ở trên tấm ảnh chụp thì cô lại sững sờ ngay trên giường.

Người đàn ông soái khí với dáng người thon dài đang nghiêng người dựa vào trên khung cửa. Trên đôi mắt phượng xinh đẹp có tròng một bộ mắt kính tơ vàng, cần cổ thon dài trắng nõn, tuy xương quai xanh bị lớp áo somi cài chỉnh tề giấu đi nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra hình dáng tuyệt đối sẽ không quá kém.

"Khúc Cần?"

"Có thể thấy tôi sao?" Khúc Cần với gương mặt hiện vẻ căm dục thoát nhìn một chút cũng đều không cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh nhắc chân bước từng bước một đến trước mặt cô gái bởi vì lần đầu tiên thấy quý mà sững sờ rồi cúi đầu nắm vú cô: "Nếu có thể nhìn thấy, vậy thì chúng ta liền làm thêm một lần nữa đi."

"Đi tìm chết a tên xấu xa!"

Đây thật sự là lần đầu tiên cô nhìn thấy, một người có thể dùng biểu tình lãnh đạm như vậy mà nói ra những lời không đứng đắn thế này.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà moaz << Văn phòng của mấy bạn nek >>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người ủy thác

Edit: Va

Beta: Ami

"Bà Kỵ, ông Khúc, mời ngồi."

Như thói quen mà mời trà hai người đang ngồi trên sô pha, trên mặt Giang Tiểu Âm nở một nụ cười chuyên nghiệp của công việc, ngồi ở trên ghế tròn nhỏ đối diện bọn họ. Hai người kia là cha mẹ của Khúc Cần, cũng là người ủy thác nhiệm vụ lần này của cô.

Một thân tây trang màu đen, người phụ nữ trung niên thoát nhìn có chút giỏi giang giống Khúc Cần đang ngồi ngay ngắn ở trên sô pha nhìn thẳng Giang Tiểu Âm.

Cô gái tự xưng là Thiên Sư này, là do một hộ khách rất quen thuộc của bà giới thiệu, tuy rằng người hộ khách kia tương đối tín nhiệm cô ấy, nhưng mặc kệ là xuất phát từ thói quen nghề nghiệp hay là tính cách của bản thân, trong lòng bà vẫn tồn tại hoài nghi.

"Hồn ma của con trai tôi thật sự đang ở trong phòng này sao?" Kỵ Tích hơi hơi khom lưng, trong giọng nói tràn ngập cảm giác áp bách.

Người đàn ông bên cạnh bà ôn văn nho nhã, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, nhìn đáng vẻ chính là đang giao hết quyền chủ động cho bà xã của mình.

"Đúng là Khúc Cần vẫn còn ở đây."

Giang Tiểu Âm nhìn chăm chú vào đôi mắt Kỵ Tích, trong giọng nói là xác định không thể nghi ngờ. Nói xong cô quay đầu nhìn về phía Khúc Cần đang ngồi ở sường trên sô pha trong phòng khách.

Người đàn ông nghiêm cẩn văn nhã, tâm trí đang phức tạp mà nhìn cha mẹ của chính mình.

Cái con người bại hoại văn nhã này, buổi sáng còn nhéo ngực cô, nói cái gì mà nếu có thể thấy thì liền làm thêm một lần nên bị cô vác vai xong quăng ngã ném lên trên giường rồi mới chịu ở yên.

Ma, là có thể nhìn xuyên thấu vào bất cứ thứ gì nhờ vào ý nguyện của chính mình, bao gồm cả nhân loại. Vũ khí của cô chính là phù triện, không có phù triện thì cái gì cũng làm không được. Hơn nữa cái con ma này sức lực lớn đến kinh người, cho nên đêm qua cô mới có thể bị Khúc Cần cưỡng.

Buổi sáng, Khúc Cần là tự nguyện để cô bắt lấy rồi quăng ngã trên giường. Nhớ đến chuyện này, trong lòng Giang Tiểu Âm liền có chút khó chịu vì điều.

Kỵ Tích đã ngay lập tức chú ý tới ánh mắt cùng biểu tình của Giang Tiểu Âm, nếu con trai bà không ngồi trên sô pha, vậy chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của cô gái này thật sự là thật tốt quá. Híp mắt, bà quay đầu nhìn về phía bên kia, giọng điệu có chút run rẩy hỏi: "Hiện tại, nó đang ở đó sao?"

"Dạ."

"Nó..." Kỵ Tích nhắm mắt lại, sửa sang lại cảm xúc của mình xong lúc sau mới hỏi tiếp. "Khúc Cần, năm con 16 tuổi, mẹ tặng quà sinh nhật gì cho con?"

"Một quyển hình pháp."

Trong giọng nói thanh lãnh của Khúc Cần mang theo chút hương vị hoài niệm.

Ai lại cho con trai mới chỉ 16 tuổi một quyền hình pháp? Biểu tình Giang Tiểu Âm kỳ quái mà nhìn chăm chăm Ký Tích, sau đó chậm rãi lặp lại lời của Khúc Cần một lần nữa: "Một quyền hình pháp."

“Quả nhiên con ở đây.”

Cho dù người phụ nữ 50 tuổi này đã họa tính xảo trang dung giới giang nhưng lần đầu tiên ở trước mặt người ngoài đã nhịn không được mà muốn khóc lên. Bà hiểu con trai của mình, đề tài quả sinh nhật 16 tuổi thu được là gì đó, tuyệt đối nó sẽ không nói cho bất cứ ai.

"Khúc Cần." Cha Khúc Cần, Khúc Bác Diễn duỗi tay ôm người phụ nữ vào trong ngực rồi thở dài hỏi. “Vì sao con vẫn luôn ở lại chỗ này? Là bởi vì không thể đầu thai, hay là không muốn rời đi?”

“Con trai, ba mẹ đều yêu con, nhưng ba mẹ càng hy vọng con có thể tới nơi mà con phải đến.”

Nhìn bộ dáng cha mẹ bị thương, biểu tình Khúc Cần có chút âm đạm mà xoay đầu không dám nhìn bọn họ: "Xin lỗi..."

“Anh ấy nói anh ấy cũng yêu hai người.”

Giang Tiểu Âm thu hồi mỉm cười, biểu tình nghiêm túc mà nhìn đôi vợ chồng trung niên này nói: “Không phải anh ấy không muốn rời đi, mà là bởi vì oán khí nên bị nhốt lại ở nơi này.”

"Bởi vì cho đến nay vẫn chưa tìm được hung thủ đầu độc sao?"

"Ân, không chỉ có như thế....." Giang Tiểu Âm vươn ngón tay ra nhẹ điểm ở trên bàn trà, không màng ánh mắt ngăn trở của Khúc Cần mà tiếp tục nói. "Càng quan trọng hơn là bởi vì hai ông bà vẫn chưa chịu buông. Oán khí vì chưa bắt được hung thủ của hai người không tiêu tan nên anh ấy sẽ bị ảnh hưởng mà trở thành tồn tại như Địa Phước Linh."

Mấy chuyện này cô biết được đều là nhờ Khúc Cần nói trước khi cha mẹ anh tới.

"Hóa ra là bởi vì chúng tôi sao?" Ký Tích rót cuộc cũng không khổng chế được cảm xúc mà khóc lên. "Hóa ra là bởi vì chúng tôi chưa chịu buông sao?"

“Vì sao muốn nói chuyện này cho bọn họ?”

Khúc Cần nhìn chăm chăm Giang Tiểu Âm, thậm chí có điểm hoài nghi cô đây là có ý định trả thù chuyện anh là lúc trước.

Giang Tiểu Âm tự nhiên nhìn ra được hoài nghi của Khúc Cần, nhưng một khi cô đã làm việc thì tuyệt đối sẽ không để cảm tình cá nhân xen vào trong: "Anh Khúc Cần, xin đừng hoài nghi trình độ chuyên nghiệp của tôi.”

"Vì sao muốn nói cho chúng tôi biết chuyện này?" Khúc Bác Diễn nhìn Giang Tiểu Âm nói chuyện cùng không khí, lập tức ý thức được con trai mình đã nói gì đó. "Cũng không phải chúng tôi không muốn tiếp thu, nhưng Khúc Cần hẳn là sẽ không để cô nói cho chúng tôi biết việc này."

"Bởi vì người ủy thác để tôi làm việc là hai ông bà chứ không phải Khúc Cần."

Cô thu tiền thì tất nhiên phải cung cấp hết thấy tin tức về Khúc Cần. Cho dù trước đây cô không gặp ma quỷ gì, chuyện này là hành vi lừa gạt, nhưng khi thu tiền thì cô làm việc tuyệt đối nghiêm túc, bằng không cũng sẽ không có nhiều khách hàng tin nhiệm cô đến như vậy.

Đối với thái độ làm việc của Giang Tiểu Âm, mặc kệ là Ký Tích hay là Khúc Bác Diễn đều thực vừa lòng. Khúc Bác Diễn vỗ vỗ lưng Ký Tích, sau đó nghiêm túc mà nói: "Tôi biết rồi, cô Giang. Rất cảm ơn cô vì đã báo cho chúng tôi biết chuyện này, chúng tôi phải làm gì để con trai chúng tôi sẽ không bị trôi buộc ở đây nữa?"

"Đã không còn nữa." Khúc Cần đột nhiên nhìn Giang Tiểu Âm rồi nói một câu như vậy. “Hiện tại tôi đã không còn bị nhốt ở chỗ này nữa rồi.”

"Vì sao?"

Trong ánh mắt sắc bén của Giang Tiểu Âm mang theo cảm xúc như muốn nhìn thấy đáy lòng anh: “Oán khí của anh không có tăng thêm, cũng không có bất luận lực hỗ trợ gì từ bên ngoài thì vì sao lại không bị nhốt ở chỗ này nữa?”

"Bởi vì cô."

Bởi vì tôi?

Tuy Khúc Cần ngậm miệng không muốn giải thích kỹ càng tỉ mỉ, nhưng tay của Giang Tiểu Âm lại gắt gao mà nắm lại. Cô đã hiểu rõ, đêm qua cô bị coi trở thành công cụ để cô thể rời đi của người đàn ông này.

Vì sao?

Vì sao làm loại chuyện này cùng cô thì có thể rời đi? Vì sao khi thân thể của cô bị anh chạm vào, so bất luận thời điểm gì khác đều miễn cảm hơn? Và vì sao Khúc Cần lại biết chuyện này?

"Cô Giang? Giang Thiên Sư?"

"Xin lỗi." Giang Tiểu Âm cuối cùng dùng ánh mắt thật sâu mà nhìn thoáng qua Khúc Cần, trên mặt lập tức hiện tươi cười phù hợp với chức nghiệp của mình. "Vừa rồi tôi có chút thất thần, xin lỗi."

Trong khi cô thất thần, Kỳ Tích đã khôi phục tinh thần giỏi giang cùng bình tĩnh như ban đầu: "Vừa rồi cô nói con trai tôi đã không bị nhốt ở chỗ này nữa sao?"

"Àn, chỉ có điều là bây giờ anh ấy vẫn không thể đầu thai được, cần tiêu mất oán niệm thì mới được."

"Làm sao để tiêu mất?"

"Đương nhiên là từ trên căn nguyên —— tìm được hung thủ." Giang Tiểu Âm dùng ngón tay chấm nước trong cái ly ở trên bàn trà rồi viết ra hai chữ. "Chỉ có như vậy thì oán niệm của hai ông bà mới có thể hoàn toàn tiêu mất không phải sao?"

"Nhưng mà..."

"Nếu hai người nguyện ý tin tưởng tôi thì có thể ủy thác cho tôi đi làm chuyện này."

Giang Tiểu Âm cười cười, không đợi bọn họ đặt ra vấn đề mà đã liền giải thích nói: "Tôi có ba nguyên nhân để tiếp nhận lời đề nghị này."

"Thứ nhất, việc này xét đến cùng là vì tiêu trừ oán khí của lệ quý, thế cho nên phạm trù nghiệp vụ là ở trong văn phòng. Thứ hai, tôi có thể thấy anh Khúc Cần, có thể thông qua anh ấy hiểu biết được rất nhiều chuyện mà hai người cùng cảnh sát không thể biết được. Thứ ba và cũng là điều quan trọng nhất..."

"Hiện tại, tôi nhất định là lựa chọn tốt nhất của hai người."

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tô Nghi Tu

Edit: Va

Beta: Su

Giang Tiểu Âm trả lời rất tự tin, tự tin đến gần đúng chỗ ngứa làm người khác không sinh ra bất kỳ một ác cảm nào.

Giống như là nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ, nếu bản thân nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ không có niềm tin đối với sản phẩm của mình thì phải làm như thế nào mới có thể đẩy mạnh món đồ mình muốn tiêu thụ đi ra ngoài.

"Cô Giang, nói thật thì tôi rất thích sự tự tin của cô." Kỳ Tích gật gù đầu với Giang Tiểu Âm xong lại nghiêng đầu nhìn về phía khoảng không kia ở trên sô pha. "Nếu con trai tôi chịu ngồi xuống cho cô làm người câu thông với chúng tôi thì chúng tôi nó rất tin tưởng cô, thế cho nên tôi cũng nguyện ý tin tưởng cô. Chẳng qua nếu là có ủy thác mới, tôi muốn biết hẳn là cô Giang đây muốn thêm cái giá khác đúng không?"

Rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm.

Giang Tiểu Âm đứng dậy, lấy từ trong túi của mình ra một bảng giá rồi đưa cho Kỳ Tích đang ngồi ở phía đối diện.

"Loại chuyện này khả năng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, thời gian không phải một ngày là có thể nhận được ủy thác, mời bà Kỳ đọc mục cuối cùng của bản thu phí một chút." Tạm dừng vài giây, cô nghĩ nghĩ rồi nói thêm. "Tôi không biết Dur Lạc cùng các người nói nhiều hay ít, nhưng tôi bảo đảm nhất định sẽ tiền nào của nấy."

"Cô Giang, cô cứ nói thẳng là bao nhiêu tiền đi."

"50 vạn." Giang Tiểu Âm trả lời dứt khoát lưu loát. "Tôi sẽ tìm được hung thủ giết người, hơn nữa còn sẽ giao cho hai người chứng cứ để có thể định tội hẳn ta, sau đó nói cho Khúc Cần biết cách để anh ấy có thể an tâm đi đầu thai."

"50 vạn sao?"

Kỳ Tích là luật sư cao cấp, bà làm trong ngành luật sư đã mấy chục năm, còn Khúc Bác Diển là một giáo sư đại học nổi danh. 50 vạn đối với hai người họ mà nói chỉ là con số nhỏ, huống chi con trai Khúc Cần của bọn họ cũng có không ít cuốn sổ trong ngân hàng.

"Tôi có thể hiểu được vì sao cô thu phí cao như thế. Tìm kiếm một hung thủ giết người ngay cả cảnh sát cũng bắt không được đúng là một chuyện nguy hiểm, huống chi còn muốn tìm được chứng cứ để có thể định tội."

Kỷ Tích gật gật đầu, phí thuê luật sư của bà còn cao hơn cả con số này.

"Nhưng mà... Nếu cô không hoàn thành ủy thác thì sao? Còn thời gian ủy thác quyết định như thế nào?"

"Một tháng, thời hạn ủy thác đúng một tháng, bà Kỷ cảm thấy như thế nào? Nếu đến lúc đó tôi không hoàn thành được ủy thác, thì chỉ thu 10% phí vất vả, điểm này tuyệt đối sẽ viết vào hợp đồng, xin yên tâm"

"Được thôi, nếu cô có thể hoàn toàn giải quyết chuyện này thì 50 vạn cũng không tính là nhiều." Kỷ Tích cùng Khúc Bác Diễn liếc nhìn nhau, sau đó đứng lên. "Không biết khi nào thì có thể gửi hợp đồng cho tôi?"

"Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng tìm bà."

Xem ra hai người họ đã phải đi, Giang Tiểu Âm mới nhớ tới chìa khoá phòng cô còn giữ: "Chìa khoá của phòng này tôi vẫn còn giữ..."

"Tạm thời cô cứ giữ đi, trong thời gian tìm hung thủ nói không chừng còn cần quay lại đây, nơi này dù sao cũng là hiện trường vụ án đầu tiên."

"Còn nữa..." Khúc Bác Diễn quay đầu lại nhìn về phía sô pha ở sau Giang Tiểu Âm. "Khúc Cần, ba sẽ không nói ba hoa gì. Chỉ cần con nhớ kỹ, mặc kệ con biến thành bộ dáng gì, chúng ta vẫn đều yêu con."

"À đúng rồi, đừng bắt nạt cô Giang đây, phối hợp thật tốt với công việc của cô ấy. Nếu để mẹ biết con dám khi dễ cô ấy thì cho dù biến thành quỷ mẹ cũng sẽ đánh gãy chân của con."

Kỷ Tích nói ra một câu tàn nhẫn như vậy xong liền lập tức đi ra ngoài, Khúc Bác Diễn đưa ánh mắt xin lỗi về phía Giang Tiểu Âm, tiếp đó cười cười rồi đuổi theo.

Phòng này trang hoàng ngăn gọn, cách điệu hào phóng là chủ yếu, lại lần nữa chỉ còn lại có một mình Giang Tiểu Âm.

Còn có cả con quỷ Khúc Cần này.

"Anh nói thử xem, nếu tôi nói cho mẹ anh biết chuyện đêm qua anh đã cưỡng bạo tôi thì bà ấy có thể đánh anh đến chết thêm lần nữa không?"

Giang Tiểu Âm lạnh lạnh nhìn thoáng qua Khúc Cần còn đang nhìn chăm chăm cửa phòng mở rộng. Mẹ anh thoát nhìn tuy rằng cường thế, nhưng tuyệt đối rất yêu thương anh, mà ba anh cũng là như vậy. Đây là một người đàn ông tuổi trẻ đầy hứa hẹn, gia giáo tốt đẹp, cho dù bởi vì oán niệm mà biến thành quỷ thì anh vẫn còn có thể ở trong trạng thái còn lý trí.

Một người như vậy vì sao lại hiếu thắng cưỡng bạo cô?

Một ngày nào đó cô sẽ làm rõ ràng.

Khúc Cần hoàn toàn làm lơ lời nói khiêu khích của Giang Tiểu Âm. Anh quay đầu mặt vô biểu tình mà nhìn chăm chăm cô hỏi: "Vì sao?"

Vì sao chủ động nhận sự ủy thác này?

"Ha?" Nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, Giang Tiểu Âm nhìn Khúc Cần như một đũa ngọc mà cười ra tiếng rồi trả lời. "Đương nhiên là vì kiếm tiền rồi, nếu không anh cho rằng tôi đang thiệt tình hy vọng tên tội phạm cường gian như anh được siêu thoát sao?"

Đúng vậy, cô muốn kiếm tiền, rất nhiều tiền. Cha mẹ Khúc Cần có thể gánh được cái giá uỷ thác cao, bọn họ cũng nguyện ý vì con trai yêu mà bỏ ra nhiều tiền như vậy.

"Pi cà ~ pi cà ~ Pikachu ~~~~"

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng đánh vỡ không khí nặng nề ở trong phòng, Giang Tiểu Âm nhìn thoáng qua màn hình xong lập tức nghe điện thoại.

"Chị Tiểu Âm, hôm nay chị có về văn phòng không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói trong trẻo của nam sinh. Giọng nói quen thuộc này làm cảm xúc không ổn của Giang Tiểu Âm chuyển biến tốt đẹp không ít: "Về ngay bây giờ. À đúng rồi, Nghi Tu, văn phòng có thêm một vị khách rất đặc biệt, chi tiết cụ thể của chuyện này để khi chị về thì sẽ nói tỉ mỉ cho em nghe."

"Được rồi chị Tiểu Âm, em ở văn phòng chờ chị về."

Nhìn điện thoại bị Giang Tiểu Âm tắt, Tô Nghi Tu nằm ở trên giường của cô, vùi đầu vào gối của cô hít một hơi thật sâu. Mà tay cậu lại đang nắm côn th*t cương cứng của mình, điên cuồng mà chuyển động lên xuống.

"Chị Tiểu Âm... A a... Thật muốn dùng côn th*t lớn đâm tiểu huyết của chị... Muốn bắn... Chị Tiểu Âm, em muốn bắn toàn bộ tinh dịch vào trong tử

cung của chị...”

Trên gương mặt thiếu niên của Tô Nghi Tu mang theo hương vị ánh mặt trời thở phì phò, giống tên biến thái mà ngóng nhìn ảnh chụp ở trên điện thoại của mình.

Đó là người con gái mà cậu đã thích 3 năm

Cậu dùng thời gian 3 năm để bước vào trong cuộc sống của cô, rình coi cô, có ý dâm với cô, giám sát cô.

“Đàn chị, rất muốn nhìn lúc chị bị đàn ông làm là bộ dáng gì.”

Thời gian không sai biệt lắm, Tô Nghi Tu tắt màn hình di động, lấy áo mưa và giấy vệ sinh đã dùng rồi xuống khỏi giường, sau đó bắt đầu sửa sang lại giường đệm cho Giang Tiểu Âm. Bởi vì đã làm chuyện như vậy vô số lần, thế cho nên cậu thực nhanh có thể khôi phục phòng trở về nguyên dạng, để cô không nhận ra được một chút khác thường nào.

Chẳng qua là trước khi đi, cậu mở tủ chọn hộp đựng nội y của cô, dựa theo trình tự lấy ra một cái nằm trên cùng, đặt ở bên miệng rồi hít vào một ngậm thật sâu.

“Mùi quần lót của chị Tiểu Âm ngửi vẫn trước sau như một.”

Tô Nghi Tu lưu luyến không rời mà thả nó lại vào trong hộp xong lại lần nữa nhìn chung quanh một cái. Có lẽ so với chủ nhân căn phòng này thì cậu còn quen thuộc với chỗ này hơn. Cậu đóng cửa lại rồi dùng chìa khóa khóa trái ở bên ngoài.

“Chị Tiểu Âm nói có khách đặc biệt.”

Đóng cửa cho kỹ xong, Tô Nghi Tu ngoan ngoãn đi vào phòng bếp, bắt đầu làm cơm trưa cho cô và cậu, thuận tiện còn đem áo mưa dính đầy tinh dịch bỏ thêm vào thùng rác.

"Chẳng lẽ là quý sao?"

Thiếu niên như ánh mặt trời, năm nay đang học đại học năm ba, là đàn em của Giang Tiểu Âm - đây là suy đoán của một cậu con trai có thể nhìn thấy quý.

“Chẳng qua là... Chị ấy cũng không nhìn thấy quý.”

Đại sư rất có danh tiếng đuổi quỷ trấn trạch ở Sơn Thị - Giang Tiểu Âm, vốn không nhìn thấy quý, đây là bí mật mà chỉ có hai người bọn họ mới biết được. Nhớ tới điều này thì đáy lòng của Tô Nghi Tu đã nổi lên một cảm xúc ngọt ngào.

Thật muốn ở cùng chị Tiểu Âm của cậu vĩnh viễn, không xa rời nhau.

Hội đồng sắc nữ thẩm định xem Tu ca có cute hog nek muahaha ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cậu ta là bạn trai của cô sao?

Edit: Va

Beta: Ami

Cúp điện thoại với Tô Nghi Tu xong, tâm tình Giang Tiểu Âm tốt lên không ít.

Cô biết hiện tại khi mình trở về thì sẽ có bữa cơm trưa thơm ngào ngạt đang chờ cô. Đàn em ưu tú về mọi phương diện làm người đồ kỵ, thành tích học tập siêu cấp giỏi không cần phải nói, hương vị khi làm cơm cũng không kém hơn so với những cửa tiệm bên ngoài.

Lại còn rất đẹp trai nữa chứ!

Khi cô chưa tốt nghiệp, ở trường đại học có không ít chị em muốn theo đuổi cậu ấy. Đáng tiếc đứa nhỏ Tô Nghi Tu này từ nhỏ đã có thể nhìn thấy ma quỷ, vì vậy mà sở thích của cậu với người bình thường cũng không quá giống nhau. Rõ ràng là kỹ thuật viên chuyên nghiệp loại một nhưng lại muốn tới văn phòng của cô để thực tập.

“Anh cùng tôi về văn phòng.”

Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn thoáng qua Khúc Cần không biết đang suy nghĩ gì đó, ngửi khí lạnh đậm mà nói: “Ký lục lúc trước anh tiếp nhận ủy thác ở đâu? Tôi yêu cầu một phần.”

Tuy rằng nói Khúc Cần làm tình cùng Giang Tiểu Âm cũng không phải là bởi vì thích, nhưng người con gái buổi tối hôm trước mới bị anh làm đến triều xuy, mà bây giờ lại nhìn anh giống như là đang nhìn người xa lạ. Đối lập với bộ dáng như rắn hổ mang buổi sáng mà mắng anh, nếu so với hiện tại thì còn đáng yêu hơn rất nhiều.

Suy nghĩ như vậy làm trong lòng Khúc Cần thực không thoải mái.

Giang Tiểu Âm là lần đầu tiên, anh cũng là lần đầu tiên. Hơn nữa, chẳng biết vì sao mà khi anh tới gần Giang Tiểu Âm thì lại không khống chế được bản thân mà muốn làm loại chuyện đó.

"Giang Tiểu Âm?"

Anh lấy giấy chứng minh ra khỏi giỏ sách của cô, nhìn kỹ qua cũng nhớ kỹ toàn bộ tin tức trên chứng minh xong rồi đứng ở phía sau dán vào lỗ tai cô nói: "Tôi cảm thấy cô có thể suy xét một chút chuyện làm bạn giường của tôi, đêm qua chúng ta chẳng phải đều rất sướng sao?"

"A."

Cũng không biết tại sao anh lại nói ra những lời như vậy. Tuy rằng cô xác thật rất sung sướng, sướng đến giống như không có tâm lý kháng cự.

"Khúc Cần, có phải sau khi anh biến thành quỷ thì đã quyết định tự trở nên lãng lợ hay không?" Giang Tiểu Âm lấy một lá phù triện (lá bùa) ra từ trong túi, không nói hai lời liền đã dán trên mặt anh. "Trước khi tôi nhận ủy thác có tra qua tư liệu về anh, biểu hiện được viết trên đó chính là một người đàn ông giữ mình trong sạch, có thể khống chế được nửa người dưới của mình."

"A ——" Phù triện dán ở trên mặt anh, mang theo đau đớn bỏng cháy linh hồn.

Khúc Cần lập tức duỗi tay xé rút nó, ném nó vào chén trà trên bàn trà.

"Vậy mà có thể xé rút được."

Giang Tiểu Âm cau mày. Tuy rằng nhận thấy được Khúc Cần rất lợi hại, nhưng sao có thể dễ như trở bàn tay mà xé rút phù triện của cô, so với trong tưởng tượng của cô thì anh đã lợi hại đến nỗi không phải một chút.

"Cô không biết nguyên nhân sao?" Khúc Cần tiến lên giữ chặt hai cổ tay Giang Tiểu Âm để cô không thể lấy phù triện được nữa, sau đó dán ở trên lưng cô rồi mà xát hai cái với móng nhỏ của cô xong nói. "Một khi tôi tới gần cô thì sẽ không khống chế được bản thân mà muốn làm chết cô, đêm qua tôi đã rất nỗ lực để nhẫn nại, là cô tự chống mộng vào hướng cửa quyền rũ tôi."

"Chà nhẽ là lỗi của tôi?!"

"Không, tôi chỉ là đột nhiên ý thức được, có khả năng tôi đã bị người khác tính kế rồi." Anh cúi đầu ngửi ngửi mùi hương ở trên người cô, giọng điệu bình tĩnh mà nói. "Chỉ có điều, người tính kế tôi cũng có thể là cô chứ không phải tôi, tôi không bài trừ loại khả năng này."

"Biết bị người tính kế thì không cần loạn phát dục!"

Giang Tiểu Âm dùng một chân đạp lên giày của anh, tuy hành động này không thể làm cho Khúc Cần đau đớn, nhưng anh vẫn là tương đối khác chế mà buông lỏng Giang Tiểu Âm ra.

"Nói hết chuyện mà anh biết cho tôi đi."

"Không được, chúng ta hiện tại đều không nhận được sự tín nhiệm từ đối phương, thế cho nên tôi không thể nói cho cô biết."

"Tôi biết rồi."

Cô vỗ vỗ quần áo của mình xong lại khôi bộ dáng nghiêm túc kho làm việc: "Đưa ký lục ủy thác của anh cho tôi, còn nữa, khi anh còn sống có quan hệ với những ai thì cũng liệt kê ra hết cho tôi."

"Được thôi."

Khúc Cần đáp ứng xong quay đầu lại nhìn thoáng qua biểu tình nghiêm túc của Giang Tiểu Âm. Không thể không nói, bộ dáng cô nghiêm túc làm việc không đem bất luận chuyện cá nhân gì vào thật sự làm anh rất thích.

"Ký lục ủy thác đều có đầy đủ trong máy tính của tôi, muốn tôi bây giờ liệt kê ra cho cô những người có quan hệ với tôi sao?"

"Về văn phòng rồi hẳn liệt ra, nhất định là Nghi Tu đã làm xong com trưa và đang đợi tôi, tôi không thể để cậu ấy chờ tôi lâu."

Nghi Tu?

Đây là lần thứ hai anh nghe thấy cái tên này.

Lần thứ nhất là ở vừa rồi trong điện thoại, cô cười cùng người kia gọi điện thoại, lần thứ hai lại là biểu tình ôn nhu mà nói là cậu ta đã làm xong cơm và đang đợi cô. Là bạn trai của cô sao?

"Nghị Tu là ai?" Khúc Cần vừa mở máy tính vừa nhìn như lạnh nhạt hỏi. "Cậu ta là bạn trai của cô sao?"

Hai người này sớm hay muộn cũng sẽ gặp mặt.

Suy nghĩ một chút, Giang Tiểu Âm vẫn là nói cho anh tình hình thực tế: "Tô Nghị Tu là đàn em thời đi học của tôi, cũng là thực tập sinh duy nhất bây giờ ở văn phòng. Cậu ấy có thể nhìn thấy quý."

Không phải bạn trai a.

Trong lòng Khúc Cần có chút vui sướng, lại đột nhiên nghĩ đến những phù triện có hiệu quả tốt đó. Nếu không phải bản thân anh rất lợi hại thì tuyệt đối có thể thua trong tay cái thứ đồ vật kia.

"Những phù triện đó là do cậu ta làm sao?" Giang Tiểu Âm nhìn không thấy quý, theo lý thuyết thì cô sẽ không làm ra được thứ lợi hại như vậy.

"Không, là tôi làm."

"Kỳ quái..."

"Kỳ thật tôi cũng luôn cảm thấy rất kỳ quái."

Cô nhìn phim tư liệu trên máy tính của Khúc Cần âm bản gần xong nên liền bắt đầu dọn dẹp máy tách ly trên bàn trà. Chờ mọi thứ đều sửa sang lại sạch sẽ xong thì tư liệu phim cũng được âm bản xong.

"Đi thôi, tiếp theo anh và tôi sẽ đến văn phòng." Giang Tiểu Âm đeo ba lô lên trên lưng của mình rồi bước đến cầm lấy cây dù lớn đặt ở gần cửa.

Mặt trời bên ngoài rực rỡ chiếu nắng, cầm một cây dù như vậy thấy thế nào cũng có chút quý dị.

Ánh mắt của Khúc Cần lộ vẻ kỳ quái, Giang Tiểu Âm cười cười cũng lười giải thích với anh. Bên trong dù dán một tầng phù triện rậm rạp, là vũ khí bảo vệ tánh mạng của cô, chỉ tiếc ngày hôm qua căn bản không có dùng đến.

Giang Tiểu Âm đứng yên ở ngoài cửa, hướng Khúc Cần còn đang ở trong cửa hỏi: "Anh sợ ánh mặt trời sao?"

"Không sợ." Khúc Cần lắc lắc đầu, quay đầu lại nhìn cái nơi đã trói buộc mình suốt một tháng. Chính anh cũng không biết cảm giác hiện tại là giải thoát hay là có chút lưu luyến.

Mà Giang Tiểu Âm đã mất kiên nhẫn đứng ở cửa chờ anh làm tốt chuẩn bị tư tưởng.

"Đi thôi."

Vô luận là thời gian bao lâu, khả năng là một phút đồng hồ cũng không có, Khúc Cần liền quay đầu từ trong phòng đi ra. Anh không phải là người sẽ do dự dự, cũng sẽ không vì chuyện mình đã làm mà hối hận. Anh thực xin lỗi vì chính mình cưỡng bách Giang Tiểu Âm, nhưng anh tuyệt đối sẽ không hối hận vì mình đã làm ra chuyện như vậy.

Đứng ở trước cái lối đi nhỏ mà trước kia đã muốn đi qua vô số lần, Khúc Cần cúi đầu nhìn chăm chú vào Giang Tiểu Âm rồi nhẹ giọng nói: "Cảm ơn, và còn... Xin lỗi."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Thấy thế nào a ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tôi muốn làm cô ở trên xe buýt

Edit: Va

Beta: Su

Đây là thể giới xem khuôn mặt mà quyết định cách đối xử nên cô cũng không ngoại lệ.

Giang Tiểu Âm ôm lan can đứng trên xe buýt đang lung lay, trong đầu óc đều đang suy nghĩ vì sao cô không hề đặc biệt chán ghét Khúc Cần. Là bởi vì anh đẹp trai sao? Hay là bởi vì anh có biểu hiện hồi lỗi? Hoặc là bởi vì đêm qua thật sự rất sung sướng?

“Đã đến Phú Ninh, đã đến Phú Ninh.”

Xe buýt dừng lại một lúc, người lên xe như cá mòi, họ tận dụng mọi thứ có thể để chen chúc nhau. Xe vừa dừng ở một quảng trường mua sắm tương đối lớn, thế cho nên người lên xe rất nhiều.

Người chen người trên xe buýt, chỗ Giang Tiểu Âm đứng thẳng lại quý dị mà cũng không sai biệt lắm là chỗ vừa đủ cho một người.

“Vì sao không gọi taxi về văn phòng?”

Khúc Cần nhíu mày tản hàn khí ra bên ngoài, anh thật sự chán ghét những chỗ người chen người như vậy.

“.....”

Đồ quý, muốn tôi trả lời vấn đề của anh rồi để mọi người coi tôi như là bệnh nhân tâm thần sao?

Giang Tiểu Âm ôm chặt cái cột ở trước mặt và hoàn toàn làm lơ Khúc Cần đang kè sát cô. Ở Chung Sơn Thị, giá gọi xe taxi cao muốn chết, có thể ngồi xe buýt để đỡ tiền cho cô thì vì sao cô phải gọi xe taxi để lãng phí.

Hương thơm trên người Giang Tiểu Âm không ngừng truyền vào mũi của Khúc Cần, bởi vì bị những người khác chen ép, thế cho nên hầu như toàn bộ thân thể anh đều dán sát với Giang Tiểu Âm. Thân thể thiếu nữ nhỏ xinh mềm mại giống như đang không ngừng ma sát với hạ thân anh, Khúc Cần hít sâu một hơi, sau đó vẫn quyết định làm chút chuyện khác để phân tán lực chú ý của mình.

“Tiểu Âm.”

Anh cúi đầu kè sát miệng vào tai Giang Tiểu Âm rồi thổi một hơi, nhìn bộ dáng cô bởi vì bị lạnh mà co rúm lại một chút, anh mới dùng tay luồn qua dưới nách cô xong nắm lấy đôi vú thật lớn kia.

“Tôi muốn làm cô ở trên xe buýt.” Trong giọng nói thanh lãnh của anh còn mang theo vẻ sắc tình truyền vào trong tai Giang Tiểu Âm, nhưng cô cũng không thể đáp lại cái gì khi ở trước mặt công chúng.

Quả nhiên, cô vẫn ghét tên xấu xa này nhất!

Đôi tay thon dài trắng nõn của anh đặt trên ngực cô rồi tùy ý vuốt ve. Tuy rằng lần này người khác nhìn không thấy, nhưng nếu cô cúi đầu thì sẽ thấy được đôi tay kia tàn ác đến cỡ nào.

Cô cắn răng, nghiêng từ kẽ răng phát ra ba chữ: “Buông tôi ra.” Cơ hồ không có khả năng bị người khác nghe thấy.

Khúc Cần coi như hoàn toàn không nghe được gì. Chơi đủ vú lớn ở trên rồi anh lại với một bàn tay vào trong quần của cô.

Quý có thể dùng ý nguyện của mình để xuyên thấu qua bất cứ thứ gì, tất nhiên là cũng bao gồm cả quần áo.

Trực tiếp xuyên qua quần của Giang Tiểu Âm, Khúc Cần đầu tiên là tìm thấy âm đế của cô rồi xoa nắn. Cảm nhận được cô gái trong lòng ngực đã bắt đầu bất an mà vận vẹo, anh lại túm chặt môi âm hộ cô không ngừng đẩy ra xong lại khép, giống như là đang chơi một món đồ chơi gì đó.

“Ân ——”

Hạ thể bị chơi đến bắt đầu phát ngứa nên Giang Tiểu Âm không cẩn thận mà phát ra một tiếng rên rỉ thật nhỏ.

Nghe được giọng của chính mình, cô lập tức cắn môi, cúi đầu vùi miệng vào tóc. Nếu thật sự bị người khác phát hiện một mình cô đứng đây cũng có thể động dục, vậy thì quá không ổn.

Đương nhiên là Khúc Cần cũng nghe được tiếng rên rỉ kia. Trong mắt nhiễm ý cười, anh vươn ngón giữa cắm vào trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm.

Không cần!

Đôi tay Giang Tiểu Âm nắm chặt lan can, kích thích khi ở nơi công cộng bị ngón tay cắm vào làm tiểu huyết của cô đã bắt đầu tiết d* m thủy ra. Điều này không có khả năng Khúc Cần lại không phát hiện, lời mời tốt nhất có lẽ là làm ướt hết tay anh thay cho lời nói.

Mời anh tiếp tục đùa bỡn cô, làm cô.

“Tiểu tao huyết của cô đã ướt.” Khúc Cần cố ý rút ngón tay ra xong đặt ngón tay dính đầy d* m thủy ở bên miệng Giang Tiểu Âm. “Tôi muốn cảm nhận th* t lớn của mình vào, ngàn vạn lần đừng phát ra tiếng nha, nếu không thì cô sẽ bị người ở trên xe coi như là một cô gái dâm đẳng chỉ đứng thôi mà cũng có thể động dục.”

Những lời anh nói hiện tại chẳng khác gì đêm qua khi làm cô, cảm giác kích thích khi loại ảo tưởng này giống như là được thực hiện làm tiểu huyết của Giang Tiểu Âm càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, cô phát hiện bản thân đang chờ mong cơn th*t của anh cắm vào.

“Cô cũng rất chờ mong đúng không?”

Khúc Cẩm phóng cơn th*t đã đứng thẳng của anh từ trong quần ra, trực tiếp xuyên qua quần của Giang Tiểu Âm, anh bắt đầu dùng cơn th*t ma xát với bên ngoài âm đ*o của cô.

“Cô xem cô đây, đã chờ mong đến nỗi miệng tao huyết đã mở lớn chờ đợi cơn th*t cắm vào.”

Môi âm đ*o phun d*m thủy ra bên ngoài, lúc khép lúc mở, Khúc Cẩm ma xát một hồi xong liền nhắm quy đầu ngay miệng huyết, sau đó chậm rãi cắm vào: “Sao tao huyết so với ngày hôm qua còn chặt hơn, là bởi vì bên cạnh có nhiều người như vậy sao?”

Thật sự thì chuyện trên xe buýt kín hết người khiến Giang Tiểu Âm rất khản trương, cô sợ người khác sẽ phát hiện ra cô khác thường. Khúc Cẩm ý vào việc bản thân là quý thể cho nên cái gì cũng dám làm, nhưng cô là con người, cô còn muốn giữ mặt mũi.

Hai tay di chuyển lên trên tiếp tục đùa bỡn cặp vú lớn kia, Khúc Cẩm vừa nắm núm vú của cô rồi xoa nắn vừa ấn đầu v* vào bên trong.

“Nếu còn không thả lỏng một chút thì tôi sẽ phải dùng sức làm cô, đến lúc đó thì cái mà người trên xe nhìn thấy chính là cảnh cô đang liều mạng mà ma xát tiểu huyết với cây cột. Cô nói thử xem, bọn họ có thể dùng điện thoại chụp ảnh cô rồi sau đó đăng lên mạng hay không?”

Giang Tiểu Âm gần bị khoái cảm bức điên thì nghe thấy Khúc Cẩm nói như vậy, cô hít sâu một hơi, bắt đầu nỗ lực thả lỏng bản thân.

Cô không muốn bị người trên xe coi như tên biến thái tự an ủi ở nơi công cộng.

“Như vậy mới ngoan.”

Cảm nhận được tiểu huyết cắn cơn th*t rất cuộc cũng bắt đầu thả lỏng lại, Khúc Cẩm nâng cánh hông cô, đưa nguyên cây cơn th*t của mình vào miệng huyết của Giang Tiểu Âm xong lại chậm rãi rút ra.

Cô muốn cơn th*t hung hăng thọc vào rút ra, muốn được lớn tiếng rên rỉ dâm dăng.

Giang Tiểu Âm càng nhẫn nại bởi vì ở nơi công cộng mà có thể càng thêm mãn cảm mà cảm nhận được gân xanh hằn trên cơn th*t đang ma xát với vách tường thịt của cô. Anh khéo léo đâm thọc để quy đầu ở chỗ thịt mềm rồi không ngừng nghiền nát.

Thật thoải mái, tiểu huyết muốn cơn th*t cắm nhanh thêm một chút, càng sâu hơn một chút.

Phát hiện cô đã bắt đầu vô ý thức mà đình động cái hông đón ý hùa theo cơn th*t của anh, Khúc Cẩm liền không hề khống chế nữa mà là dùng sức thọc vào rút ra ở trong tiểu huyết dâm dăng.

“Tao huyết bị cơn th*t lớn đâm trên xe buýt nên thoải mái sao?”

“Tiếp theo, tôi sẽ thử làm cô ở siêu thị xem thế nào?”

“Đâm tiểu tao huyết thật là thoải mái, cơn th*t lớn của tôi cứ bị nó cắn ở bên trong, rút mãi không ra.”

“Thật muốn dùng cơn th*t lớn đâm hư tao huyết cô.”

Khúc Cẩm vừa làm huyết vừa thấp giọng nói ra những lời dâm loạn đến cực điểm ở bên tai cô. Người đàn ông này mỗi lần đều có thể dùng giọng nói trầm ổn bình tĩnh mà nói ra những lời khiến người khác mặt đỏ tai hồng, nhưng mà như vậy thì càng có thể làm tiểu huyết của Giang Tiểu Âm thêm ngứa ngáy.

Không cần... Tao huyết thật thoải mái... Muốn bị cơn th*t lớn thọc vào rút ra ở trên xe buýt...

Cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy có ai đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

“Tôi muốn bắn tinh dịch vào bên trong tử cung cô.” Khúc Cẩm nói xong liền đột nhiên đâm thẳng tới tử cung của cô rồi bắn tất cả tinh dịch lạnh lẽo vào bên trong. Mà Giang Tiểu Âm bị bắn hết tinh dịch vào trong cũng theo lực quán chú mà căng thẳng thân thể, đạt tới cao trào.

Không cần...

Cô cư nhiên ở trước công chúng bị một con quý bắn tới cao trào.

Giang Tiểu Âm hé miệng không tiếng động mà thở phì phò, cô vẫn không nhúc nhích mà mím chặt môi, không dám phát ra một chút tiếng động gì, cũng không dám làm ra động tác nào.

Mà hai người vẫn luôn đắm chìm trong khoái cảm nên không hề phát hiện, chỗ ngồi ở phía sau Giang Tiểu Âm có một người đã mở camera điện thoại ra

rồi quay lại toàn bộ nhất cử nhất động của một người một quỷ ở trên xe buýt xong sau đó gửi đi cho một người nào đó.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Sẽ là ai đây a ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giao phong

Edit: Va

Beta: Ami

"Chị Tiểu Âm, chị Tiểu Âm?"

Tô Nghi Tu nhìn Giang Tiểu Âm vừa về văn phòng còn chưa kịp chào hỏi thì cô đã lập tức vào phòng ngủ của mình, nhủ mảy theo sau gõ vang cửa phòng ngủ của cô: "Chị Tiểu Âm, thân thể không thoải mái sao? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Chị không có việc gì, Nghi Tu, em đi đón khách trước đi, chị lập tức ra liền."

Tuy rằng trong giọng nói của cô có chút thờ dốt, nhưng cũng không giống bộ dáng sinh bệnh, ngược lại còn ẩn chứa một chút ảo não cùng quyền rũ.

"Kỳ quái..."

Nhỏ giọng lầm bầm một câu, Tô Nghi Tu đặt nghi hoặc ở trong đáy lòng xuống rồi đáp lại: "Dạ chị Tiểu Âm, chỉ có điều là, nếu thân thể không thoải mái thì nhất định phải nói với em, em đến phòng khách đây."

Văn phòng Thiên Sư cũng không phải là một văn phòng lớn, nó nhỏ đến nỗi trước mắt chỉ có hai nhân viên là Giang Tiểu Âm cùng Tô Nghi Tu.

Văn phòng ở một phố cũ, nơi không biết đã trôi qua bao nhiêu năm lịch sử, đoạn đường phố cũ này là chỗ tương đối hẻo lánh trong nội thành, hơn nữa, cái nhà lầu ba tầng này là của một ông lão cho thuê lâu nên tiền thuê cũng không quý.

Lầu một là quán trà. Theo sườn bên cầu thang hướng lên trên, lầu hai chính là văn phòng của Giang Tiểu Âm.

Từ phố nhìn vào chính là một cái cửa sổ lớn của văn phòng, trên cửa pha lê dán 4 chữ "Văn Phòng Thiên Sư". Dưới cửa sổ là một loạt bàn làm việc, mặt trên chỉ để ba chiếc máy tính, ghế dựa có không ít nhưng bình thường cùng lắm cũng chỉ sử dụng hai cái.

Khu vực làm việc với phòng chiêu đãi khách ở bên ngoài bị Giang Tiểu Âm dùng một tấm bình phong mặt mộc cộng thêm một phiên cửa gỗ ngăn cách. Sô pha, bàn trà, TV, máy lọc nước, giá treo áo, mấy bồn cây xanh, một bộ dụng cụ pha trà, còn thêm mấy cái bình hoa giả và đồ cổ, không được gọi là đơn sơ, phong cách của toàn bộ căn phòng chiêu đãi khách này thiên hướng hiện đại hoá xen lẫn với sắc cổ.

Có thể nói, đồ nội thất là thứ chiếm diện tích nhiều nhất trong văn phòng.

Lại nhìn sang phải, khu vực làm việc bên trái bị ngăn cách được dùng như là cửa gỗ bình phong. Phía sau kia là phòng ngủ của Giang Tiểu Âm và nhà vệ sinh của văn phòng cùng với một gian phòng bếp nhỏ đến đáng thương —— chỉ đủ để một cái bếp ga cộng thêm cái tủ lạnh.

Nói thật Tô Nghi Tu đặc biệt đau lòng vì Giang Tiểu Âm, tất cả đồ đạc ở đây đều là một mình cô mang theo tinh thần không sợ chết gắng sức đòi lấy, nhưng cho dù như vậy, cô cũng không có nhiều tiền để tiêu xài thoải mái một chút.

"Chào anh."

Bước ra từ sau bình phong, ánh mắt Tô Nghi Tu đã thấy được Khúc Căn đầu tiên.

Người đàn ông nghiêm cẩn thanh lãnh đang ngồi thẳng ở trên sô pha, mắt kính tơ vàng, bộ dáng văn nhả soái khí trông có chút quen mắt, người đàn ông này tuyệt đối là mẫu người mà rất nhiều cô gái đang theo đuổi bây giờ. Những cô gái đó đều thích loại hình cảm dục này, chỉ có điều, chị Tiểu Âm hẳn là thích loại hình dương quang soái ca này của cậu hơn.

Tô Nghi Tu nghiêm túc suy tư, cậu tin tưởng vô cùng vững chắc là mình đối với Giang Tiểu Âm đặc biệt hơn những người khác.

"Muốn uống trà không?" Cậu cười sang sảng, sau đó đột nhiên phát hiện người đàn ông trên sô pha này cũng không có bóng.

Tại sao chị Tiểu Âm của cậu lại mang một con quỷ về?

"Cậu thấy được tôi." Khúc Cẩn ngẩng đầu nhìn thiếu niên dương quang đang đứng ở trước mặt anh, thực mau đã đoán được người này là ai. "Cậu là Tô Nghi Tu đúng không? Tôi là Khúc Cẩn, nếu cậu thực tập ở văn phòng này thì cũng nên biết tên của tôi."

À đúng rồi, đây là một uy thác mà chị Tiểu Âm tiếp nhận. Lúc trước ở nhà ma kia, anh có kỹ càng tỉ mỉ điều tra qua tư liệu người chết.

Khúc Cẩn, công việc là luật sư, nguyên nhân chết vì trúng độc, thời gian tử vong là một tháng trước.

Chẳng trách khi cậu nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này thì có một loại cảm giác quen thuộc quý dị, thì ra lúc trước bọn họ xác thật là đã gặp qua. Chỉ có điều là, thứ cậu gặp qua chỉ là di ảnh của người này mà thôi.

"Tại sao anh lại muốn đi theo chị Tiểu Âm?" Tô Nghi Tu ngồi ở sofa đối diện Khúc Cẩn, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười như cũ nhưng trong mắt cậu lại không có nhiều độ ấm. "Vì sao muốn quán lấy chị ấy? Quý hân là nên đi đường mà nó nên đi."

Người sống nếu tiếp xúc với quý trong khoảng thời gian dài thì sẽ bị tổn hại đến dương khí, kết quả của việc tổn hại quá nhiều dương khí chính là sẽ giảm thọ và dễ dàng sinh bệnh.

"Tôi không hề quán lấy cô ấy."

Địch ý của Tô Nghi Tu quá mức rõ ràng, nhưng Khúc Cẩn cũng không có để cái địch ý này ở trong lòng. Hai tay anh nắm lại với nhau để ở trên đùi xong lãnh đạm trả lời: "Là cô Giang tự dẫn tôi tới đây, còn vì sao cô ấy làm vậy thì cậu đợi lát nữa rồi hỏi cô ấy đi."

"Tôi biết rồi, đợi lát nữa tôi sẽ hỏi chị Tiểu Âm." Nói xong, Tô Nghi Tu mở hộp dụng cụ pha trà ở bên cạnh, sau đó nấu bình nước ấm rồi cố ý thân thiết hỏi. "Anh Khúc, anh muốn uống trà gì?"

Quý không thể ăn cái gì thì tất nhiên là cũng không uống được trà.

Ý thức được chuyện bản thân từ sau khi biến thành quý, bất luận là cái gì cũng không giống người sống, đối với đại đa số người mà nói đều là một loại cảm giác thống khổ. Tô Nghi Tu từ nhỏ đã có thể thấy quý thì không có khả năng là không biết, đúng là cậu cố ý hỏi như vậy.

Cho dù là tồn tại khả năng nào xúc phạm tới Giang Tiểu Âm, anh cũng đều hoàn toàn chán ghét.

Nếu Khúc Cẩn đi theo Giang Tiểu Âm thì sẽ tổn hại đến dương khí và chiết thọ mệnh của cô ấy, chỉ là nhìn mặt một cái, Khúc Cẩn liền thành công vinh thăng trở thành người cậu chán ghét nhất.

Trò xiếc của Tô Nghi Tu sao Khúc Cẩn lại nhìn không ra, tuy rằng đáy lòng có chút không thoải mái với ánh mắt như vậy, nhưng trên mặt anh vẫn là bộ dáng lạnh nhạt không gợn sóng.

"Trà Long Tĩnh." Khúc Cẩn nâng mi thì vừa vận liền nhìn thấy Giang Tiểu Âm đã thay xong quần áo và đang đi ra từ phía sau. "Tiểu Âm, thân thể tốt hơn chút nào chưa?"

Tiểu Âm?!

Trong nháy mắt, nụ cười của Tô Nghi Tu đình trệ, anh hít mắt nhìn chằm chằm biểu tình rõ ràng nhu hòa xuống của Khúc Cẩn, trong đầu óc chỉ đều suy nghĩ con quý này có quan hệ gì với chị Tiểu Âm!

Anh còn có mặt mũi hỏi tôi là thân thể đã tốt hơn chút nào chưa sao?

Giang Tiểu Âm liếc trắng Khúc Cẩn một cái, nỗ lực làm bản thân thoát nhìn không chút khác thường. Nhưng trên thực tế, chỉ cần cô vừa nghe thấy giọng nói của Khúc Cẩn thì đã liền bắt đầu không nhịn được mà nhớ tới chuyện phát sinh ở trên xe buýt.

"Cảm ơn anh Khúc đã quan tâm, thân thể của tôi rất tốt."

Mặt có chút nóng lên, Giang Tiểu Âm ngay lập tức ngồi vào bên cạnh Tô Nghi Tu, giả bộ khụ một tiếng mới nói tiếp: "Anh Khúc cũng thấy rồi đấy, nơi này của tôi chỉ nhỏ như vậy, trong khoảng thời gian này, anh có thể miễn cưỡng ở lại văn phòng chứ?"

"Chị Tiểu Âm, nếu không thì để anh Khúc ở chỗ của em đi, lâu ba còn có hai phòng ngủ trống." Tô Nghi Tu nhân lúc Khúc Cẩn chuẩn bị trả lời Giang Tiểu Âm mà xen vào tiếp lời trước.

Lâu ba trên văn phòng là cái nhà ở có ba phòng, trước mắt đã bị Tô Nghi Tu thuê ở rồi.

"Sẽ không gây phiền toái thêm cho em chứ? Uy thác này là chị nhận, chị cảm thấy vẫn là nên..."

Giang Tiểu Âm cũng biết khi ở cùng quý thì sẽ tổn hại đến dương khí, chính cô giảm thọ cũng thôi không sao, nhưng Nghi Tu không thể giảm thọ cùng cô.

Duỗi tay đánh gãy lời nói của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu kéo tay cô nghiêm túc nói: "Chị Tiểu Âm, bây giờ em cũng là một thành viên trong văn phòng, huống chi, từ nhỏ em đã bắt đầu giao tiếp với quý, chị không cần lo lắng cho em."

Lòng bàn tay của Tô Nghi Tu rất ấm, tay cô bị cậu nắm chặt nóng đến mức làm tim đập liên hồi.

"Vây... Vây tạm thời cứ như vậy đi, chị sẽ tranh thủ sớm hoàn thành ủy thác."

Giang Tiểu Âm có chút hoảng loạn rút tay về. Vì để che dấu chuyện tim mình đập nhanh không bình thường vừa rồi, cô đứng dậy vừa đi đến bên trái văn phòng, vừa dùng giọng điệu có chút chột dạ nói: "Nghi Tu, em lại đây, chị nói cho em về nội dung ủy thác."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< 2a này cute vlv

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thử làm một lần đi

Edit: Va

Beta: Ami

Ý kiến của tôi vậy mà lại bị lơ hoàn toàn sao?

Khúc Cận ngồi trên sofa nhìn hai người kia đi vào phòng làm việc trong văn phòng, biểu tình lạnh đến giống như là phía tây Liberia bị gió lạnh thổi qua.

Người tên Tô Nghi Tu này khẳng định thích Giang Tiểu Âm, mà bộ dáng Giang Tiểu Âm nhìn cũng không giống là hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ là khả năng cô cũng không có nhận thấy được cảm giác vượt qua mức tình cảm bạn bè này.

“Chắc.”

Vì sao nghĩ đến chuyện này, anh lại cảm thấy khó chịu? Là dự vọng chiếm hữu đối với cô sao?

Là học bá, cuồng công việc, có thể để sau lưng bất luận một quyền từ điển luật pháp nào, Khúc Cận 26 tuổi vẫn chưa từng nói qua chuyện yêu đương, thế cho nên anh căn bản không biết thích một người là cái gì cảm giác.

“Chẳng qua cũng chỉ là thân thể đang phân bố phenylalanine ra chứ không có bất luận ý nghĩa gì.”

Anh cúi đầu lấy bình trà tự rót cho mình một tách trà Long Tỉnh, hương mù lượn lờ dâng lên làm đôi mắt anh thoát nhìn có chút mơ hồ. Anh không thể phủ định chuyện bản thân có cảm giác tình dục đối với Giang Tiểu Âm, hơn nữa còn giống như là nghiện ma túy, đã làm rồi thì không có cách nào tự khống chế được. Nhưng tình yêu...

Hai người họ chỉ mới biết nhau có một ngày, thật sự có khả năng sinh ra loại tình cảm này sao?

“Chị Tiểu Âm, sao chị lại đột nhiên có thể thấy quý?”

Trong phòng làm việc, vấn đề mà bây giờ Tô Nghi Tu quan tâm nhất chính là cái này: “Không phải là em không hy vọng chị thấy quý, em chỉ sợ đây là bởi vì thân thể của chị Tiểu Âm đã xảy ra vấn đề nên chị mới có thể thấy quý.”

Cho dù trong lòng có không vui, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn muốn biểu hiện ra hình tượng đàn chị thông dong ở trước mặt đàn em.

Cô mỉm cười duỗi tay vỗ vỗ bả vai của Tô Nghi Tu rồi nói: “Yên tâm, thân thể của chị chẳng lẽ chị không biết sao? Chắc là do chị đột nhiên thông suốt, hiện thực cũng không phải không tồn tại tình huống như vậy.”

“Ân —— mặc kệ nói như thế nào thì thân thể của chị cũng là quan trọng nhất, không được làm xằng làm bậy!”

“Dạ dạ dạ. Ba Nghi Tu, con đã biết.”

“A, chị thật là...”

Bởi vì Tô Nghi Tu thường xuyên giống như ba của Giang Tiểu Âm, quan tâm cô và dạy dỗ cô, thế cho nên khi bị một đàn em như cậu khuyên bảo thì Giang Tiểu Âm sẽ kêu cậu là ba.

Tuy rằng là một kẻ si tình biến thái, nhưng Tô Nghi Tu không có hứng thú loạn luân. Mỗi lần vừa nghe cô kêu như vậy, cậu đều có một loại xúc động muốn dùng côn th*o trực tiếp lấp kín miệng cô.

“Com trưa!!! Chị Tiểu Âm, com còn ở trong phòng bếp đó!”

Tô Nghi Tu hô to nhìn phía phòng bếp, cơm anh nấu chắc cũng đã lạnh rồi, đều là bởi vì người đàn ông đáng ghét Khúc Cẩn kia.

“Ừ ừ ——” bụng rất phối hợp mà kêu lên một tiếng, lúc này, Giang Tiểu Âm mới nhớ ra buổi sáng mình đã ăn qua một ổ bánh mì mà đêm qua có mang theo. “Đều là vì tên hỗn đản Khúc Cẩn kia!”

Giang Tiểu Âm đi ra khỏi phòng làm việc của văn phòng, trong khi Khúc Cẩn vẫn còn chưa hiểu rõ nguyên do thì cô đã trừng mắt liếc anh một cái, sau đó, cô mới đuổi theo Tô Nghi Tu vào phòng bếp.

Chuyện gặp quỷ Khúc Cẩn tạm thời sẽ không nói.

Tóm lại, Tô Nghi Tu vẫn cảm thấy mỹ mãn mà nhìn Giang Tiểu Âm ăn xong cơm trưa có trộn tinh dịch của anh, cô vẫn như cũ không hề nhận thấy được một chút gì, còn không ngừng mà khen anh làm cơm thật ngon, muốn ăn cả đời gì đó nữa.

“Em cũng muốn cho chị Tiểu Âm ăn tinh dịch của em cả đời.”

“Rất muốn ra vào trong cái miệng nhỏ của chị Tiểu Âm, sau đó bắn tinh dịch vào miệng chị.”

Cơm nước xong, Tô Nghi Tu ở lâu ba của toilet nhà mình, một bên hồi tưởng Giang Tiểu Âm không ngừng mở cái miệng nhỏ ra, một bên xoa xoa cơn th*t, sau đó lại bắn một phát.

Nếu Giang Tiểu Âm biết lúc cô ăn cơm, cậu trai mới lớn này đang suy nghĩ cái gì thì cũng không biết về sau có còn dám nói ra lời nói như vậy nữa hay không.

Xử lý mấy chuyện vặt vãnh xong, cũng nói hết cho Tô Nghi Tu biết toàn bộ nội dung ủy thác, Giang Tiểu Âm đã bắt đầu ngồi trong văn phòng viết bản hợp đồng.

“Từ này dùng không đúng.”

Khúc Cẩn đứng ở phía sau Giang Tiểu Âm, thường chỉ cho cô những từ dùng không đúng trong hợp đồng.

Biết người đàn ông này chính là luật sư, Tô Nghi Tu đối với chuyện này không có phát biểu bất luận ý kiến gì. Tuy không học qua pháp luật, nhưng Giang Tiểu Âm cũng đã từng ôm từng cuốn từ điển luật pháp thật dày tự học qua. Có một người chuyên nghiệp chỉ đạo cô một chút, nhìn như thế nào thì cũng cảm thấy tốt.

“Cô có học qua luật sao?” Mấy tiếng sau, Khúc Cẩn cảm mấy tờ hợp đồng mà anh nghĩ là đã đóng dấu xong ra, có chút ngạc nhiên.

“Tự học qua.”

Giang Tiểu Âm ngồi ở trên ghế duỗi eo, tầm mắt nhìn về phía thời gian bên dưới góc phải máy tính.

“Nghi Tu, em có thể tan tâm.” Cô đứng lên, hai tay ấn ở trên vai Tô Nghi Tu còn đang sửa sang lại ký lục ủy thác của Khúc Cẩn. “Đã 6 giờ, chúng ta cùng nhau về, ngày mai lại tiếp tục.”

“Được, ngày mai tiếp tục.”

Tô Nghi Tu thực dứt khoát làm xong việc liền đứng dậy chạy lấy người. Chỉ có điều là sau khi tắt máy tính của cả hai người xong, cậu liền túm Giang Tiểu Âm cùng nhau ra khỏi bàn làm việc văn phòng.

“Đêm qua bận cả đêm, hôm nay chị Tiểu Âm phải nghỉ ngơi cho tốt đi, à mà, đợi lát nữa nhớ ăn cơm chiều.” Cậu nở một nụ cười sáng lạn thoải mái của tuổi trẻ, sau đó thuận tay khóa trái cửa văn phòng.

“Chìa khoá thì em sẽ mang đi theo.”

“Cậu nhóc chết tiệt này.”

Cửa văn phòng bị Tô Nghi Tu đi ra ngoài đóng lại “Bang” một tiếng, Giang Tiểu Âm lập tức thuần thục mà đi qua từ cửa lớn khóa trái bên trong. Khúc Cẩn kỳ thật rất tò mò nhưng ánh mắt lại hoàn toàn làm bộ như không có hứng thú gì, cô ngồi xôm xuống, lấy ra một chiếc chìa khoá khác từ trong chậu hoa lớn gần cửa.

“.....”

“Hợp đồng còn có chỗ nào cần sửa lại sao?” Giang Tiểu Âm hỏi Khúc Cẩn đồng thời lau khô chìa khoá, dùng nó mở cửa văn phòng ra.

“Còn có một chỗ.”

Khúc Cẩn chỉ cho Giang Tiểu Âm chỗ cần sửa chữa kia, nhìn cô lại ngồi trở lại trước máy tính của mình.

“Không phải đã tan tằm rồi sao?” Anh đứng dậy tựa vào khung cửa, nhìn chăm chú Giang Tiểu Âm mở máy tính lên tiếp tục sửa chữa hợp đồng.

“Tôi không nói như vậy thì Nghi Tu sẽ không chịu tan tằm. Cậu ấy đến văn phòng của tôi thực tập vốn dĩ chính là đại tài tiểu dụng, huống chi còn giúp tôi không ít, công việc này vốn không phải của cậu ấy, tôi không thể thủ sẵn cậu ấy, bắt cậu ấy bồi tôi cùng nhau tăng ca.”

Giang Tiểu Âm sửa chữa tốt hợp đồng cuối cùng rồi đóng dấu xong lại bắt đầu sửa sang ký lục ủy thác của Khúc Cần.

Loại cảm giác giữa Tô Nghi Tu và Giang Tiểu Âm làm người khác hoàn toàn chen vào không lọt, quen thuộc cùng hồ động làm Khúc Cần lại có chút không quá thoải mái.

“Tiểu Âm” Anh khom lưng dán môi ở bên tai Giang Tiểu Âm rồi nhẹ giọng nói. “Có muốn làm một lần voia tôi trong văn phòng không?”

“Làm ơn đừng khinh nhờn nơi tôi làm việc.”

Về mặt Giang Tiểu Âm lạnh nhạt cự tuyệt đề nghị của Khúc Cần.

Tuy rằng trên thực tế, khi Khúc Cần nói xong câu nói kia, cô thật sự có động tâm một chút, chỉ có một chút mà thôi, cô thề.

Thân thể thật là trở nên quá kỳ quái, giọng nói của Khúc Cần đối với cô mà nói giống như là thuốc kích dục.

Giang Tiểu Âm cắn môi, không quá tự nhiên mà xoa xoa cái mông trên ghế, sau đó nỗ lực làm bản thân hòa mình vào công việc để quên đi dục vọng.

Thân thể của cô tuyệt đối là có vấn đề!

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Giao dịch

Edit: Va + Su

Beta: Su

Làm cơm chiều, ăn cơm chiều cùng chị Tiểu Âm, theo dõi hình ảnh trong văn phòng, tăng ca cùng chị Tiểu Âm.

Sau khi tan tằm, mỗi ngày Tô Nghi Tu đều lặp lại những bước như vậy, làm không biết mệt, cũng không phiền chán.

Cậu biết Giang Tiểu Âm cất giấu chìa khóa ở chậu hoa, cậu cũng biết cô thường xuyên tăng ca thay anh ở văn phòng đến đêm khuya, nhưng cậu cũng không chọc phá. Nếu mạnh mẽ đòi ở lại tăng ca cùng, chị Tiểu Âm của cậu sẽ bắn khoản không cách nào an tâm làm việc, cũng sẽ phải trả lương cho cậu nhiều hơn.

Cậu không cần cô trả tiền lương dư thừa cho cậu, thậm chí cậu còn muốn cho cô tiền để cô trả những món nợ đó, nhưng chị Tiểu Âm của cậu tuyệt đối sẽ không nhận.

"Chị Tiểu Âm của em...."

Tô Nghi Tu chỉnh sửa ký lục một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Âm thông qua màn hình máy tính, sau đó si ngốc cười một hồi xong lại tiếp tục bắt đầu sửa sang lại.

Máy theo dõi của văn phòng là Giang Tiểu Âm trang bị, nhưng cô không biết ngay ngày đầu tiên Tô Nghi Tu đã phá giải mật mã của cô. Sau đó, cậu còn trộm đặt máy theo dõi trong phòng ngủ của cô, vị trí đối diện giường cô.

Giang Tiểu Âm đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả và vẫn còn đang làm việc trong văn phòng.

Người đàn ông Khúc Cần này hoàn toàn là thánh cuồng công việc, sửa sang lại ủy thác của một năm gần đây nhiều đến làm sọ não cô đều đau.

"Anh thật đúng là người cuồng công việc...."

Giang Tiểu Âm ngẩng đầu liếc nhìn Khúc Cần một cái, sau đó cô phát hiện người đàn ông vừa rồi còn trộm ngắm cô đã lập tức nghiêm trang cúi đầu nhìn về quyển sách trong tay mình.

"Sách đẹp không?" Giang Tiểu Âm chống đầu hỏi anh một câu.

Một tiếng đồng hồ trước, cô đã thấy anh mở quyển sách ngay chính trang đó, cũng không biết trong một tiếng đồng hồ qua, anh đã nhìn cái gì mà không thèm lật sang trang.

Khúc Cẩn lãnh đạm gật gù đầu trả lời: "Cũng không tệ lắm."

"Nga."

Cô cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, sau khi hỏi xong, Giang Tiểu Âm lại bắt đầu tiếp tục công việc của cô.

Bộ dáng phụ nữ nghiêm túc làm việc thật sự phi thường mê người. Tóc dài bị cô tùy ý búi thành một búi, tóc mái bên sườn có vài sợi rơi xuống rũ ở bên tai, bởi vì ngại ngứa nên cô vuốt tay vén chúng nó ra sau tai.

Giang Tiểu Âm khi búi tóc lên càng giống học sinh trung học, giờ phút này mang theo một loại mị lực độc đáo đan xem giữa con gái và phụ nữ.

"Tiểu Âm, tôi muốn làm cô."

"Chắc anh là Teddy biến thái a?"

"Cứ cho là vậy đi." Khúc Cẩn cũng cảm thấy bản thân bắt đầu từ ngày hôm qua liền không thể hiểu được mà trở nên giống như một con gấu Teddy tùy thời tùy chỗ đều có thể động dục. Anh đứng dậy đặt quyển sách ở trên bàn rồi đứng ở phía sau Giang Tiểu Âm xong khom lưng sờ lên ngực cô. "Tôi biết cô cũng muốn. Nếu chúng ta đều muốn, vậy thì vì cái gì mà không thể làm a?"

"Ân ——"

Vú bị Khúc Cẩn nắm, Giang Tiểu Âm miễn cưỡng phát ra một tiếng rên rỉ.

Cô kéo tay Khúc Cẩn ra, trước nhìn thoáng qua đồng hồ bên dưới ở góc phải máy tính. Bây giờ đã là 11 giờ đêm, vậy thì cô sẽ tăng ca đến 12 giờ rồi mới đi ngủ luôn vì để không ảnh hưởng đến trạng thái công việc ngày hôm sau.

"Khúc Cẩn, tôi hỏi lại anh một vấn đề." Giang Tiểu Âm cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay trắng nõn xinh đẹp của anh bị cô túm chặt kia rồi mở miệng. "Anh có hối hận không? Thật sự cảm thấy có lỗi sao?"

"Xin lỗi, nhưng tôi không hối hận." (Ngầu ghê:>>>> #Va)

Giọng nói anh thanh lãnh làm Giang Tiểu Âm nở nụ cười, cô đứng dậy khỏi ghế rồi xoay người nhìn thẳng vào Khúc Cẩn.

"Khúc Cẩn, chúng ta làm giao dịch được không?"

Biểu tình của Giang Tiểu Âm rất nghiêm túc, Khúc Cẩn không rõ ngọn nguồn mà bị luống cuống một chút ở trong lòng, cứ cảm thấy nếu sau khi đáp ứng thì sẽ mất đi thứ gì đó.

"Giao dịch cái gì?" Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt anh vẫn duy trì bộ dáng mặc kệ sống gọn mình vẫn không lung lay kia.

"Tôi có thể làm bạn giường của anh." Giang Tiểu Âm khoanh tay, khoe miệng gợi lên một nụ cười kỳ quái. "Nhưng nếu muốn trao đổi thì anh cần phải nói ra tất cả những chuyện anh biết cho tôi, một chữ cũng không được sót."

"Bạn giường..."

Tuy rằng Khúc Cẩn từng đề nghị qua một lần, nhưng lời này từ miệng Giang Tiểu Âm nói ra liền có chút không giống nhau.

Anh nhìn chằm chằm biểu tình của Giang Tiểu Âm, muốn thấy rõ ràng rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng không nhìn ra được gì cả. Hơn nữa, nếu anh không đồng ý, có Tô Nghi Tu ngăn đường thì khẳng định anh sẽ càng ngày càng khó tiếp cận Giang Tiểu Âm.

"Được."

Khúc Cẩn do dự hơn mười giây, cuối cùng vẫn là lựa chọn đồng ý.

"Cho dù là bạn giường cũng vẫn phải có quy định." Giang Tiểu Âm vờn một ngón tay hướng Khúc Cẩn rồi tiếp tục nói. "Không được ép tôi làm khi tôi không muốn, nếu tôi không muốn, nhịn không được cũng phải được cho tôi. Chỉ có một cái quy định này thôi."

Thật đúng là lợi hại.

Khúc Cẩn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ của Giang Tiểu Âm, anh đã hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc cô muốn làm gì.

Cô tiếp thu dục vọng của anh, thân nhiên đối mặt với nó đồng thời đổi lấy tin tức quan trọng mà mình cần nhất, hơn nữa đem quyền chủ động từ trên tay anh giành trở về. Lại còn lợi dụng việc anh cảm thấy có lỗi với cô, trong tình huống đã đáp ứng giao dịch thì có rất lớn khả năng anh cũng sẽ đáp ứng một

quy củ duy nhất này của cô.

"Được thôi."

Kết quả cũng xác thật như cô suy nghĩ.

"Nếu tôi nhớ không lầm thì cô năm nay mới chỉ 23 tuổi." Khúc Cẩn bước tới trước mặt Giang Tiểu Âm, mặt vô biểu tình mà xoa xoa gương mặt cô. "Tôi rất tò mò, rốt cuộc là điều gì đã khiến cô trở nên như vậy?"

"Chuyện này không liên quan đến anh."

Giang Tiểu Âm xoay đầu, gương mặt bởi vì Khúc Cẩn đụng vào mà nhiễm một lớp hồng nhạt: "Còn nữa, muốn làm thì liền nhanh lên, tôi còn phải tiếp tục sửa sang lại ký lục a..."

Cô ngoài miệng thì nói như cứng rắn lại chủ động, nhưng kết quả là vẫn ngượng ngùng đến không chịu được.

Khóe miệng của Khúc Cẩn hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười chột lóc mà qua, tiếp theo, anh bế Giang Tiểu Âm lên, đặt cô ở trên bàn không có máy tính.

Bây giờ đã là tháng 9, vị trí của tỉnh Chung Sơn nằm ở ven biển phía nam hiện tại vẫn chưa chuyển lạnh.

Giang Tiểu Âm sau khi trở về liền cởi chiếc quần dính đầy d*m thủy ra, thay thành một cái váy dài cùng tất liền quần, cô vẫn luôn không quá quen với cái cảm giác trơn bóng trên đùi khi không mặc gì.

Người đàn ông cuốn váy dài của Giang Tiểu Âm lên, khi nhìn đến phía dưới có tất liền quần thì liền cố ý không cởi nó ra nữa mà là duỗi tay cách một lớp vải ẩn ở trên viền trên châu ở giữa 2 mảnh cánh hoa.

"Thật sắc tình a, cứ nhiên xuyên tất liền quần."

Khúc Cẩn nhìn chằm chằm chỗ bị anh đè lại, thấp giọng kẻ sát tại cô nói ra một câu có ý vị thâm trường như vậy.

Tất liền quần sao lại sắc tình!?

Giang Tiểu Âm cúi đầu trừng mắt nhìn anh một cái, nhưng ngay khi Khúc Cẩn nhìn thì lại lập tức quay đầu, mặt cũng càng thêm đỏ lên.

"Tiểu Âm, tiểu tao huyết của cô có phải đã ướm hay không?" Khúc Cẩn hoạt động ngón tay lên xuống vuốt ve môi âm hộ của cô, thực mau, anh liền phát hiện quần lót ở dưới tất liền quần đã ướm một mảnh, hơn nữa, mảng ướm át này rất nhanh liền lan tràn lên cả tất liền quần. "Có phải đã gấp không chờ nổi mà muốn bị côn th*t lớn cắm vào bên trong hay không?"

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hôm nay up 2c bù cho hôm thứ 2 ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiểu ra quần

Edit: Va

Beta: Cửu Gia Gia

"Mới... Mới không có..."

Giang Tiểu Âm đương nhiên có thể cảm giác được quần lót của mình đã bị d*m thủy thấm ướm, nhưng cô mới không cần nói ra lời nói như anh mong muốn.

"Không có sao? Vậy thứ ẩm ướt này là cái gì vậy?" Khúc Cẩn xoa xoa ngón trỏ cùng ngón cái có chút ướt của mình, đưa tới trước mặt Giang Tiểu Âm hỏi. "Chẳng lẽ là đã tiểu ra sao?"

"Muốn làm gì thì làm nhanh lên, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì!?"

Gương mặt Giang Tiểu Âm nóng lên vì lời anh nói, làm cô cảm thấy thẹn mà cắn môi, cơ hồ là bài trừ một câu nói có khí thế như vậy từ kẽ răng.

"Tiểu tao huyết đã gấp đến không chờ nổi như vậy sao?"

Cố ý bẻ cong ý tứ của cô, Khúc Cần xé quần vớ dưới thân cô, sau đó đem vứt quần lót sang một bên. Một khu rừng nhỏ đen nhánh có nhụy hoa phấn nộn được che dấu, lúc đóng lúc mở mà thò lộ ra mặt thủy, hơn nữa sau khi bị anh nhìn, rõ ràng càng chảy nhiều hơn một chút.

"Không cần nhìn chăm chăm..." Giang Tiểu Âm duỗi tay muốn che tiểu huyết đơn độc bị bại lộ ra bên ngoài của mình.

"Không cần?"

Khúc Cần một tay giữ chặt hai tay cô lại, một tay khác khảy âm đế đã cương cứng của cô hỏi ngược lại: "Thật sự không cần sao? Tao huyết đã thềm đến chảy nước miếng."

"A... Đừng nhéo..." Âm đế bị nhéo đến khoái cảm làm Giang Tiểu Âm ngồi ở trên bàn vận vẹo mông, tiểu huyết của cô đã bắt đầu hư không và đến ngứa đến khó nhịn. "Thật là khó chịu..."

"Đừng nhéo cái gì? Nơi nào khó chịu?"

Khúc Cần một bên hỏi, một bên đem ngón trỏ cắm vào miệng âm đ*o của cô: "Tiểu Âm cô không nói rõ ràng, làm sao tôi có thể biết được?"

Cô cắn môi không trả lời vấn đề của anh. Khúc Cần cũng không nóng nảy, anh uốn lượn ngón tay, không ngừng moi đào ở nhục bích. Khi ngón tay chạm vào nơi nào đó nhỏ lên, Giang Tiểu Âm ngồi ở trên bàn cả người run lên, cả người đột nhiên căng thẳng đến gắt gao.

"Tìm được điểm G của cô rồi."

Anh ngừng động tác, thân thể hướng về phía trước hôn khoé miệng Giang Tiểu Âm.

"Cái miệng nhỏ này không muốn nói cũng không quan trọng, tôi sẽ làm cái miệng nhỏ phía dưới của cô vui vẻ đến khóc lên."

Ngón tay ở tiểu huyết lần thứ hai ấn lên cái chỗ nhỏ lên kia, Khúc Cần bắt đầu nhanh chóng mà hoạt động trước sau, dùng đầu ngón tay ấn áp nó, hơn nữa thường xoay tròn nghiền nát.

Điểm G bị kích thích làm Giang Tiểu Âm thoải mái mà cơ hồ muốn khóc lên. Cô có thể cảm giác được d*m thủy của mình vẫn luôn chảy xuống theo tất chân, đôi tay bị giữ lại, cô chỉ có thể thông qua việc không ngừng vận vẹo thân thể, để cầu Khúc Cần không cần lại kích thích nơi đó: "Không cần... Khúc Cần, đừng... Ân... Đừng sờ chỗ đó nữa..."

"Đừng sờ chỗ nào nữa?"

Động tác của Khúc Cần một chút ý tứ chậm lại cũng đều không có, ngược lại anh càng tăng thêm lực độ để kích thích cái điểm nhỏ nhỏ lên kia.

"Đừng sờ tiểu huyết nữa..." Giang Tiểu Âm bị kích thích đến cảm giác chính mình sắp tè ra, cô chỉ có thể nói ra lời mà anh muốn nghe. "Khúc Cần... Tôi muốn đi WC... Buông tôi ra được không..."

Nghe giọng cô đã khóc nức nở, anh lạnh nhạt mà nói: "Sai rồi."

Hai mắt nhắm lệ mông lung mà nhìn Khúc Cần, Giang Tiểu Âm hơn nửa ngày mới phản ứng lại mình đã nói sai cái gì.

"Tao huyết... A a... Đừng sờ tiểu tao huyết nữa... Để tôi đi WC..." Vì không mắt không chế ở văn phòng, cô rên rỉ đôi câu nói.

"Nếu muốn tiểu thì tiểu ở đây đi." Khúc Cần cố ý buông lỏng đôi tay cô ra, dùng tay kia sờ miệng niệu đạo* của cô. "Tôi sẽ không ghét bỏ cô."

(*Niệu đạo là một bộ phận của hệ tiết niệu, nó là một ống dài nối từ bàng quang ra lỗ tiểu để đưa nước tiểu ra.)

"Không được... Khúc Cần... Không thể như vậy..."

Bộ dáng cô khóc nhưng thật ra làm Khúc Cần có chút đau lòng.

Được, về sau có rất nhiều thời gian chậm rãi dạy dỗ cô, ngay từ đầu đã mạnh tay như vậy đối với cô mà nói xác thật không dễ tiếp thu.

Nghĩ như vậy, Khúc Cần rút ngón tay ra, dùng tư thế xi tiêu (tư thế ôm trẻ con đi tiểu) ôm cô lên: "Bây giờ tôi ôm cô đi toilet, nếu không muốn nước tiểu dính ở văn phòng thì nhất định phải nhịn xuống."

"Khúc Cần, anh thả tôi xuống..."

Giang Tiểu Âm duỗi tay muốn ngăn trở tiểu huyết hoàn toàn lộ trong không khí của mình, lại nghe thấy Khúc Cần nói bên tai cô: "Ngoan, nếu dùng tay ngăn trở tao huyết, tôi sẽ khiến cho cô tè ra ở chỗ này."

"Khúc Cần, cái tên xấu xa này!"

Ngoài miệng mắng, nhưng Giang Tiểu Âm xác thật không dám dùng tay ngăn trở, loại chuyện tiểu ở văn phòng có chết cô cũng không tiếp thu nổi.

"Tên hỗn đản kia!" Tô Nghi Tu nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình máy tính, một bàn tay gắt gao nắm chặt con chuột. "Cư nhiên muốn làm chị Tiểu Âm tiểu ở văn phòng!"

Cậu mới vừa đi vào nhà vệ sinh.

Rõ ràng trước khi cậu đi WC, hai người họ đều đang làm tốt công việc của mình, sao chỉ vừa chớp mắt đã biến thành hình ảnh dâm mĩ như vậy.

"Tôi còn chưa có nhìn qua bộ dáng của chị Tiểu Âm lúc đi tiểu! Thật là quá đáng!"

Tô Nghi Tu cắn răng nhìn chăm chăm theo dõi hình ảnh Giang Tiểu Âm bị Khúc Cần ôm từ phía sau, hai chân mở lớn, tất chân bị xé mở chỉ lộ ra tiểu huyết đang ướt đầm đê. Nhịn không được mồm còn th*t đã cứng lên của cậu từ trong quần, dùng tay xoa xoa.

"Tiểu huyết của chị Tiểu Âm... Thật muốn nhìn bộ dáng chị Tiểu Âm lúc tiểu ra..."

Toàn bộ văn phòng từ chỗ sáng đến chỗ tối đều có gắn máy theo dõi, trừ bỏ toilet. Đầu tiên, toilet trong ngày thường sẽ có khách hàng của văn phòng sử dụng để giải quyết, Tô Nghi Tu cũng không có hứng thú đối với hình ảnh những người khác đi WC, thứ hai, trên tường toilet trụ lùì, thật sự là không có chỗ giấu để gắn camera theo dõi.

Cho nên trước nay cậu cũng chưa từng nhìn qua cảnh tượng khi Giang Tiểu Âm đi WC hoặc là lúc tắm rửa của cô, điều này cho tới nay là tiếc nuối lớn nhất của cậu.

"Không được..."

Cậu cắt hình ảnh của máy theo dõi, nhìn Khúc Cần ôm tiểu huyết mở lớn của Giang Tiểu Âm đi ra khỏi văn phòng, xuyên qua phòng tiếp khách, cuối cùng vào toilet. Cậu không đóng cửa toilet, thật ra Tô Nghi Tu miễn miễn cưỡng cưỡng có thể thông qua máy theo dõi sau bình phong trên vách tường nhìn thấy rõ tình huống bên trong.

"Tôi cũng muốn ôm chị Tiểu Âm đi tiểu."

Cho tới nay đều trầm mê rình coi, Tô Nghi Tu không muốn đánh vỡ bầu không khí kỳ diệu này, nên rốt cuộc cậu quyết định muốn cho hai người tiếp tục quan hệ.

Bởi vì cân bằng đã bị người đàn ông Khúc Cần này đánh vỡ.

Chỉ cần Giang Tiểu Âm nguyện ý, Tô Nghi Tu cũng không để ý cô làm tình cùng những người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là —— cậu phải là người đặc biệt nhất trong lòng chị Tiểu Âm.

Còn nữa, nếu cậu còn có thể còn tiếp tục nhìn cô, thì cho dù cô làm tình cùng người khác cậu cũng phải nhìn.

Ẩn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà <> Moazz moazz <>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Anh giữ vững bộ nào bình thường cho tôi

Edit: Va

Beta: Su

Trong văn phòng, Giang Tiểu Âm bị Khúc Cần ôm đến toilet, cả người cô bây giờ cứng đờ mà nằm ở trong lòng ngực anh, cứng rắn nhịn chứ không muốn tè ra quần.

"Không muốn đi tiểu sao?"

Khúc Cần thấp giọng hỏi, còn có ý xấu mà thở dài hai tiếng.

Lắc lắc đầu, Giang Tiểu Âm bắt lấy cánh tay anh cầu xin nói: "Khúc Cần, anh để tôi xuống, để tôi tự đi WC."

"Cái này không thể được." Khúc Cần hoàn toàn không dao động mà lạnh giọng nói. "Tôi đã mang cô đến toilet, nếu cô còn không chịu đi tiểu thì tôi sẽ ôm cô trở về."

"Khúc Cần, anh cái tên xấu xa này, biến thái!"

Giang Tiểu Âm thật sự là không nín được nên vừa khóc lóc mắng anh, vừa thả lỏng miệng niệu đạo ra. Tiếp theo đó, một cột nước ảm áp liền được phun ra từ động nhỏ phía dưới quần vớ, toàn bộ chảy vào bồn cầu vang lên tiếng tí tách tí tách.

"Đây chẳng phải là tiểu được rất tốt sao?" Khúc Cần hôn hôn đỉnh đầu cô tỏ vẻ trấn an, sau đó mới thả cô xuống dưới.

"Biến thái....."

Hai chân Giang Tiểu Âm rớt cuộc lại lần nữa tiếp xúc với mặt đất, trên đùi mềm nhũn trực tiếp nhào vào hướng bồn cầu. Khúc Cần đứng ở đằng sau không hề đỡ cô mà là nhìn cô chống bồn cầu đứng lên rồi khom lưng ấn nút xả nước với vẻ mặt xấu hổ và giận dữ.

Anh nhìn chăm chú vào chiếc váy dài vương bận trên người Giang Tiểu Âm, có chút khó chịu mà ảm mộng cô xuống rồi trực tiếp cởi nó ra.

Cặp mông mượt mà của cô ở dưới lớp quần vớ, giữa hai chân đã hoàn toàn bị d*m thủy cùng nước tiểu tắm ướt. Khúc Cần dùng ngón tay từ phía sau cắm vào tiểu huyết cô, sau một lúc lại tìm thấy điểm G, anh khẽ sát Giang Tiểu Âm từ phía sau và nói: "Quần cũng chưa cởi mà đã bị tôi nhìn thấy tè ra quần, vậy chẳng phải cô còn biến thái hơn cả tôi sao?"

"Tôi không biến thái..." Hai tay Giang Tiểu Âm đỡ bồn cầu, cặp mông bắt đắc dĩ mà nhếch lên cao cao, ngửa đầu rên rỉ ra tiếng. "Không cần... Thật thoải mái..."

"Tao huyết đều là d*m thủy."

Khúc Cần nhanh chóng ấn, áp, nghiền nát điểm G ở trong nhục bích của cô, miệng huyết không ngừng trào ra dâm thủy, bởi vì ngón tay anh hoạt động mà phát ra tiếng nước phụt phụt.

"Bị tôi nhìn tè ra quần cũng có thể hưng phấn thành như vậy, Tiểu Âm, cô còn biến thái hơn so với tôi mới đúng."

"Tôi không hề như vậy... Ân ân..."

Đôi tay nắm chặt bồn cầu một cái, điểm G trong tiểu huyết bị nhanh chóng tiến công làm cột sống Giang Tiểu Âm cũng có cảm giác tê dại: "Không cần... Tao huyết thật thoải mái... Tôi mới không phải... Biến thái... A a... Muốn ra... Tao huyết muốn ra..."

"Vậy ra đi thôi, để tiểu tao huyết bị ngón tay làm đến cao trào."

Khúc Cần đột nhiên dùng sức ấn xuống phía dưới ngăn chặn điểm G, ngập đầu kích thích làm Giang Tiểu Âm thét chói tai rồi lên cơn cao trào. Một cổ d*m thủy lớn từ âm đ*o bị ngăn chặn của cô chảy ra, lúc này đây hoàn toàn khiến cho tất chân của cô ướt sũng, thoát nhìn giống như là bởi vì bị mất khống chế mà tiểu trong quần.

"Tao huyết thoải mái đến mức làm ướt cả tất chân rồi." Khúc Cần không cho cô thời gian nghỉ ngơi, tiếp theo, anh liền lấy côn th*t của mình ra, từ phía sau nhắm ngay miệng huyết của Giang Tiểu Âm rồi mạnh mẽ đâm vào bên trong. "Kể tiếp bị côn th*t lớn của tôi đâm đến khi tiểu ra thì sao?"

côn th*t thô to dữ dội không lưu tình chút nào mà tiến vào tiểu huyết vừa mới cao trào qua.

côn th*t được vách tường thịt mềm gắt gao bao vây lấy, nguyên cây đâm thọc, lúc rút ra lại mang theo thịt non ra một nửa. Khúc Cần néo cánh mông đang bị tất chân bao lại của cô, không biết mệt mỏi mà đâm thọc tiểu huyết kiểu nện mới vừa bị khai bao hôm qua của Giang Tiểu Âm.

"Khúc Cần... Tôi không muốn... Đã không còn biện pháp tự hỏi... Tao huyết thật thoải mái... côn th*t lớn cắm vào sâu quá... Chậm một chút..."

Giang Tiểu Âm bị Khúc Cần phía sau đâm cho đến mức không ngừng đóng đưa thân thể về phía trước, cô đã hoàn toàn bị khoái cảm chi phối, hiện tại chỉ biết dâm loạn rên rỉ.

"Cái miệng ở trên đúng là không thích nói thật."

Khúc Cần khom lưng dán ở trên lưng cô, nhét hai ngón tay vào trong miệng Giang Tiểu Âm, thọc vào rút ra quấy đảo lên: "Tao huyết rõ ràng là muốn côn th*t lớn đâm vào càng sâu, tốc độ càng mau một chút, không chịu nói thật thì phải bị trừng phạt."

Anh khẽ sát cái mông cô, dùng sức làm mở miệng tử cung của cô rồi chen quy đầu vào trong.

"Phụt từ cung của Tiểu Âm đâm đang bị tinh dịch của quý rót đầy đi."

Nói xong, tốc độ thọc vào rút ra của Khúc Cần nhanh hơn. Qua mấy trăm cái, anh ôm chặt Giang Tiểu Âm, bắn hết tất cả tinh dịch lạnh băng vào trong tử cung cô.

"Bắn vào đi... Toàn bộ tinh dịch đều bắn vào bên trong tử cung..."

Từ cung Giang Tiểu Âm bị bắn vào trong kích thích đến nổi làm cô bắn ra một đạo âm tinh từ huyết khẩu, cô lên cơn triều suy. Giang Tiểu Âm nghe tiếng d*m thủy phun ra chảy vào bồn cầu xong phát ra tiếng bọt nước vang khắp nơi rồi thất thần tùy ý để Khúc Cần ôm cô vào trong lòng ngực.

"Tiểu Âm."

Khúc Cẩn ôm Giang Tiểu Âm qua, động tác ôn nhu cời quần vớ cùng với quần lót ướt đẫm hoàn toàn không có khả năng mặc lại cho cô ra, sau đó anh ôm cô với tư thế công chúa không hề dừng lại mà đi vào phòng tắm có vòi sen ở bên cạnh.

Chờ điều chỉnh tốt nước ấm cọ rửa thân thể nhão nhèo dính dính của Giang Tiểu Âm, một hồi lâu sau cô mới phục hồi tinh thần lại.

"Khúc Cẩn, anh cái tên hỗn đản này..."

Cô vô lực mà ghé vào trên người Khúc Cẩn, cho dù không muốn cũng chỉ có thể tiếp nhận anh tắm rửa cho.

"Tôi chán ghét anh."

"Nhưng cô thích cơn th* của tôi."

"Không cần dùng giọng điệu đứng đắn như vậy nói những lời không xong đó!" Giang Tiểu Âm căm giận ngẩng đầu cắn một ngụm ở trên cổ anh. "Anh nói thử xem, vì sao một tên hỗn đản như anh thoát nhìn không chút nào giống quý hết vậy."

Khúc Cẩn kỳ thật không rõ lắm anh và những con quý khác có gì khác nhau bởi vì anh cũng chưa từng thấy qua những con quý khác.

"Không giống chỗ nào?" Về mặt của anh thoát nhìn còn rất nghiêm túc.

"Anh thoát nhìn rất giống con người. Tuy rằng anh là con quý đầu tiên tôi gặp, nhưng Nghi Tu nói qua rất nhiều quý đều mang hình dáng lúc bọn họ mất."

Giang Tiểu Âm nghĩ nghĩ đến lời Tô Nghi Tu miêu tả, thân thể nhịn không được run lên hai cái.

Không phải bởi vì sợ hãi, mà là cô nghĩ đến nếu Khúc Cẩn mang dáng vẻ lúc chết kia cường bạo cô thì... Chỉ mới ngẫm lại thôi mà cô đã cảm thấy hoàn toàn không thể tiếp thu.

"Kỳ thật..."

Khúc Cẩn cúi đầu nhìn chăm chú vào thân thể Giang Tiểu Âm, không biết bởi vì nghĩ đến cái gì mà run rẩy. Ở trong ánh mắt cô, anh mặt vô biểu tình đặt hai tay lên trên cổ mình rồi nói: "Nếu cô muốn nhìn cái loại quý đó, tôi có thể bắt nó đến."

"Anh dừng lại cho tôi!!!"

Gắt gao mà nắm lấy tay Khúc Cẩn, Giang Tiểu Âm trực tiếp hô ra.

Cô mới không cần nhìn người đàn ông vừa rồi đột nhiên giật đầu ra khỏi cổ, quá kinh tởm. Cô không sợ những hình ảnh đầu lia khỏi cổ, nhưng thật sự không thể tiếp thu người mới vừa làm tình với cô lại giật đầu ra.

"Lập tức giữ vững bộ nào bình thường cho tôi, chuyện này về sau nghĩ cũng không cần nghĩ. Bằng không thì cho dù tôi có chết cũng sẽ không cho anh chạm vào thân thể mình!"

"Được." Khúc Cẩn thu hồi tay gạt gạt đầu, tiếp theo lại vuốt mông cô nói. "Tôi đây còn muốn làm cô một lần nữa."

Cẩn ca vô sỉ quá mà ahihi <3 hôm qua mình quên nên hôm nay up bù nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người thuần mệnh âm

Edit: Va

Beta: Su

Sau đó, người đàn ông tựa hồ sẽ hoàn toàn không bao giờ bị hư thận còn làm một lần ở dưới vòi sen phòng tắm cùng với trên giường, Giang Tiểu Âm đến cuối cùng được anh ôm ngủ, cả người đều sắp **nhũn ra**.

Mệt mỏi quá, di động của cô vẫn còn ở văn phòng, nếu như bị Nghi Tu phát hiện buổi tối cô trộm tăng ca thì phải làm sao bây giờ.

Chuyện cuối cùng cô suy nghĩ trước khi ngủ cứ nhiên lại là chuyện này.

Quý không cần ngủ. Thế cho nên sau khi Giang Tiểu Âm ngủ, Khúc Cần vẫn luôn tròn tròn mắt nhìn kỹ người trong lòng ngực anh. Hiện tại anh lại càng thêm tò mò, người con gái này rốt cuộc đã trải qua những gì, hoặc là cái dạng gia đình giáo dục gì, mới cho cô khó có thể dùng từ mà miêu tả rõ ràng như vậy.

"Mẹ..."

Cô đang cuộn tròn trong lòng ngực anh, nhẹ giọng gọi mẹ.

Giọng nói kia nghe ra phi thường bi thương lại khuyết thiếu cảm giác an toàn, giống như là ở đứa trẻ lạc mẹ ở siêu thị, một lần lại một lần mà kêu người nhà quan trọng nhất của mình. Hoàn toàn khác với bộ dáng tinh táo như lúc ban ngày.

Kiên cường tự tin đến mức hình như cái gì cũng đều không thể đánh ngã được cô.

"Thực xin lỗi... Con không thể..."

Giang Tiểu Âm nói mớ gấ gạo mà nắm chặt cánh tay Khúc Cần, thoát nhìn thống khổ đến cực điểm.

"Tôi ở chỗ này." Khúc Cần đặt một tay khác lên trên lưng cô, nhẹ nhàng như là dỗ dành đứa trẻ ngủ không an ổn. "Ngoan, cô đã làm rất tốt."

"Thật vậy chẳng, con thật sự...."

Giang Tiểu Âm nói mớ đột nhiên trả lời Khúc Cần, anh hơi hơi sững sốt, tiện đà thanh âm ôn nhu mà nói tiếp: "Cô đã làm phi thường tốt, cho nên an tâm nghỉ ngơi một hồi đi."

"Àn... Mẹ, con nhớ mẹ."

"Tôi cũng không phải mẹ cô, tôi là người chồng có con th*t lớn của cô."

Khúc Cần lạnh mặt nói xong những lời này, Giang Tiểu Âm liền không có động tĩnh. Cũng không biết ở trong mộng cô có nghe thấy những lời này hay không, nhưng khi bản thân Khúc Cần nói xong những lời này, tâm tình anh lại mặc danh tốt lên không ít.

Lần tiếp theo làm cô, phải khiến cho cô kêu chính mình như vậy. Cảm giác hẳn là sẽ rất kích thích.

Cuối cùng anh quy kết ra toàn bộ những ý tưởng này sẽ rất kích thích.

Giang Tiểu Âm đương nhiên ở trong mộng nghe thấy câu nói kia vô cùng rõ ràng, thế cho nên buổi sáng sau khi cô tỉnh lại cũng không dám nhìn Khúc Cần.

"Giấc mơ này quả thực là giấc mơ tệ nhất từ lúc chào đời cho đến giờ."

Bữa sáng, cô ăn cháo mà Tô Nghi Tu mang xuống rồi nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Ngay từ lúc đầu, Giang Tiểu Âm là tự mình ở trong cái bếp nhỏ đến đáng thương làm cơm rất đơn giản rồi chấp vá mà ăn. Sau đó, Tô Nghi Tu tới thực tập thật sự là nhìn không được, thế cho nên cậu đề cho cô mua nguyên vật liệu còn cậu thì nấu cơm, thuận tay còn làm thêm cho cô một phần.

Dùng lý do thoái thác như vậy, Giang Tiểu Âm mới tiếp nhận phiên toái Tô Nghi Tu làm một ngày 3 bữa cơm cho cô.

"Giấc mơ gì?"

Đêm qua Tô Nghi Tu nhìn Khúc Cần làm Giang Tiểu Âm một lần lại thêm một lần, thẳng đến sau khi cô ngủ, tự an ủi bản rất nhiều lần xong cậu cũng ngủ theo.

"Không có gì..." Giấc mơ cảm thấy thẹn như vậy, Tiểu Âm sao có thể nói cho Tô Nghi Tu.

Cô trả lời một câu cho có lệ, sau đó trên mặt lập tức có chút hồng cúi đầu bắt đầu chú tâm ăn cháo.

Đại khái biết cô mơ thấy cái gì, Tô Nghi Tu ngẩng đầu nhìn thoáng qua chị Tiểu Âm của cậu xong lại nhìn về phía Khúc Cần đang ngồi đọc sách bên cạnh bàn.

"Anh Khúc, sao đêm qua anh lại không đến chỗ tôi?"

"Phốc ——"

Vấn đề của Tô Nghi Tu làm Giang Tiểu Âm không nhịn được mà phun cháo trong miệng ra ngoài.

"Chị Tiểu Âm, chị làm sao vậy?" Anh lập tức lấy khăn giấy đang để gần tầm tay qua để lau miệng cho Giang Tiểu Âm, hơn nữa nhìn như hoàn toàn vô

tình mà dùng ngón tay cái cọ cọ qua môi của cô: "Là bởi vì ăn quá gấp nên bị sặc hay sao?"

Nếu đã có người tìm một cái có tốt cho cô thì tất nhiên Giang Tiểu Âm liền gạt đầu tỏ vẻ xác thật là mình bị sặc.

"Không cần gấp gấp, không ai giành ăn với chị."

"Ân ân."

Giang Tiểu Âm cũng không biết vì sao chính cô lại chột dạ, cô cúi đầu liếc mắt nhìn biểu tình không hề dao động của Khúc Cẩn một cái, trong lòng mạc danh một chút tư vị cũng đều không có.

"Quên mất." Đầu Khúc Cẩn từ đầu tới đuôi cũng không có nâng một chút.

Anh căn bản là không muốn nói cái gì đó cùng với Tô Nghi Tu, cho dù anh có thể cảm giác được Tô Nghi Tu đã biết chút gì đó.

"Vậy tối hôm nay anh Khúc cũng đừng quên a." Tô Nghi Tu một chút cũng không ngại thái độ này của Khúc Cẩn, chỉ sang sảng cười nhắc nhở nói: "Đêm qua tôi cũng đã chuẩn bị tốt phòng ngủ cho anh Khúc, sau khi tan tầm chúng ta cùng nhau đi lên có được không?"

"Ân."

Việc này tạm thời cho qua đi, sau khi bận rộn cả ngày Giang Tiểu Âm hôm nay cũng không có ý định tăng ca.

"Nghi Tu, em chờ một lát."

Giang Tiểu Âm thu thập bàn làm việc, nói một câu với Tô Nghi Tu xong liền lôi kéo Khúc Cẩn vào phòng ngủ của mình.

"Bây giờ nói toàn bộ chuyện anh biết cho tôi." Cô dựa vào trên cửa nhìn chằm chằm Khúc Cẩn: "Nếu là giao dịch, tôi hy vọng anh có thể giữ lời hứa không lừa gạt tôi."

Chuyện trước kia kỳ thật rất đơn giản, bản thân Khúc Cẩn cũng có chút thật không rõ ràng.

Sau khi anh chết thì biến thành quỷ bị nhốt ở trong cái phòng kia, tuy rằng vẫn duy trì lý trí nhưng thời gian càng dài, anh có thể cảm giác được lý trí của mình đã bắt đầu dần dần bị oán khí thay thế.

Thẳng đến mấy ngày trước, ba anh vì lưu giữ kỷ niệm cho anh nên vẫn luôn nộp tiền điện thoại, chiếc điện thoại được giữ lại trong phòng kia đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Một số điện thoại anh chưa bao giờ gặp qua.

Tin nhắn nói cho anh biết, 3 ngày sau sẽ có một cô gái đến chỗ anh diệt quỷ. Nếu không muốn biến mất như vậy thì nhất định phải nghĩ cách giao hợp cùng cô ấy, làm như vậy, chính anh còn có thể khôi phục lý trí, hơn nữa sẽ không bị nhốt ở trong căn phòng đó nữa.

"Cho nên bởi vì một cái tin nhắn không rõ từ đâu đến như vậy, anh liền làm theo?"

Giang Tiểu Âm cũng không biết bây giờ tâm tình của mình là như thế nào. Tựa hồ có một tảng mạng nhện ở phía sau cô, lặng yên không một tiếng động mà tới gần cô.

Cảm thấy bản thân xác thật đuối lý, Khúc Cẩn khó nhịn nghiêng đầu né tránh tầm mắt của Giang Tiểu Âm.

Thần sắc anh phức tạp giải thích nói: "Không chỉ có như thế, lúc tôi còn sống có tìm được một quyển sách cổ trong phòng ba tôi, sách cổ kia có cùng loại nội dung, chẳng qua càng tỉ mỉ hơn một chút. Mặt trên của nó giải thích rất kỹ càng tỉ mỉ loại quỷ mị âm uế tồn tại nếu cùng người có mệnh cách thuần âm giao hợp thì liền có thể trở nên càng mạnh, nếu gặp được người càng đặc thù, thậm chí sẽ có khả năng trở thành lệ quỷ không sợ đạo thuật."

"Sao có thể..." Giang Tiểu Âm nghe Khúc Cẩn nói xong, cắn móng tay lẩm bẩm tự nói: "Bất tự của tôi không phải thuần âm, nếu là thuần âm thì sao có thể không nhìn thấy quỷ."

"Tin nhắn kia phi thường đúng, nói cô gái sẽ xuất hiện vào 3 ngày sau chính là người thuần mệnh âm."

Khúc Cẩn vươn tay muốn sờ đỉnh đầu Giang Tiểu Âm, nhưng nghĩ nghĩ lại thu hồi tay: "Hơn nữa, kết quả xác thật là như trong tin nhắn và sách cổ."

Nhắm mắt lại, Giang Tiểu Âm hít sâu vài lần, chờ lúc cô lại lần nữa mở to mắt, biến trở lại bộ dáng bình tĩnh khi làm việc.

"Tôi đã biết, còn chuyện gì khác không?"

"Tôi chỉ biết có như vậy."

Khúc Cẩn trả lời rất kiên quyết, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn chú ý tới trong mắt anh chột lóe mà qua sự do dự.

Rốt cuộc anh còn đang che giấu cái gì?

"Điện thoại của anh vẫn còn ở trong căn phòng kia sao?" Cô vừa hỏi vừa mở tủ quần áo ra rồi lấy từ bên trong một chiếc áo khoác mỏng: "Chút nữa, anh cùng Nghi Tu lên lầu ba nghỉ ngơi, tôi muốn ra ngoài một chuyến."

Lời editor: Thật sự xin lỗi các nàng, Va quá hậu đậu nên sau khi edit đã làm mất bản edit, rồi sau đó quá bận nên không edit được, đến giờ mới có thời gian. Các nàng đọc truyện vui vẻ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dư Lạc

Edit: Va

Beta: Ami

Thời gian văn phòng tan tầm là 6 giờ, Giang Tiểu Âm vội vàng chào hỏi cùng Tô Nghi Tu xong liền rời khỏi văn phòng.

Mới đi từ lầu hai xuống, cô liền thấy chủ quán trà - Hoa Chúc đang đứng hút thuốc.

"Chào chị Hoa Chúc." Giang Tiểu Âm dừng bước lại chào hỏi.

Hoa Chúc, người cũng như tên.

Ngũ quan tinh xảo phong vận thực nữ, có một đầu tóc xoăn sóng lớn xinh đẹp, một năm bốn mùa đều mặc sườn xám, phong tư yếu điệu tựa như một đóa hoa hồng đang thiếu đốt.

Nhìn thấy Giang Tiểu Âm, Hoa Chúc cười hướng cô phun một hơi khói rồi hỏi: "Sao hôm nay tan tầm sớm vậy? Nghi Tu đâu?"

"Nghi Tu ở lại lầu ba."

Giang Tiểu Âm trả lời, cô duỗi tay phẩy phẩy mùi thuốc mà mình vẫn luôn không quá thích.

"Thật hiếm lạ." Hoa Chúc ngẩng đầu nhìn hàng hiên không có một bóng người phía trên, cảm xúc hiện lên trong mắt tựa như là tiếc nuối nhưng lại vừa tựa như là vui sướng khi người gặp họa: "Nghi Tu cư nhiên lại không ra ngoài cùng cô."

"Em có chút việc gấp, hơn nữa, Nghi Tu cũng có cuộc sống sinh hoạt riêng của cậu ấy."

"Thì ra cô cũng biết a ——"

Hoa Chúc kéo dài âm cuối, sau đó vút điếu thuốc trong tay xuống trên mặt đất xong dùng giày cao gót nhẹ nghiền hai cái.

Không muốn tiếp lời của cô ấy, Giang Tiểu Âm khách sáo mà cười cười cáo biệt nói: "Em muộn giờ rồi, chờ về sau có thời gian lại đến quán trà nói chuyện phiếm cùng chị Hoa Chúc."

"Đi thôi đi thôi, tôi sẽ không quấy rầy đến công việc của cô."

Tùy ý mà phát phát tay, sau khi chờ Giang Tiểu Âm ra khỏi hàng hiên, Hoa Chúc lại đột nhiên mở miệng gọi cô lại: "Tiểu Âm, cô đã uống hết hồng trà mua đợt trước ở chỗ tôi chưa?"

"Sắp rồi, chờ em uống xong sẽ xuống tìm chị."

Nói xong, Giang Tiểu Âm liền nhanh bước chân chạy về trạm xe buýt cách đó không xa, cô thấy xe đã qua đèn xanh rồi đèn đỏ thì lập tức dừng lại.

"Chậc." Bóng ma Hoa Chúc nhìn chằm chằm bóng dáng Giang Tiểu Âm rồi lấy từ hộp thuốc trong tay ra một điếu thuốc khác: "Cũng không biết rốt cuộc Nghi Tu thích cô ta ở điểm gì, cô ta chỉ là một đứa nhóc vô tri mà thôi."

Hoa Chúc thích Tô Nghi Tu.

Giang Tiểu Âm chen chân trên xe buýt, trong lòng không biết vì sao lại ghen muốn chết.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, ở trong xã hội sò bò lăn lộn nhiều năm như vậy, không phải cô không biết được Tô Nghi Tu thích mình. Nếu không phải vì

Khúc Cẩn xuất hiện, có lẽ chờ một ngày Nghi Tu mở miệng chọc phá quan hệ với cô thì cô sẽ đồng ý cùng cậu ở bên nhau.

Chỉ là hiện tại, hết thảy mọi chuyện đều trở nên phức tạp chứ không phải một chút.

"Đến Công Triệu."

Đi theo đám người chen nhau xuống xe buýt, Giang Tiểu Âm nhìn phố Công Triệu không quá náo nhiệt xong thở dài một hơi.

"Hy vọng xe đến trước núi ắt có đường đi, hiện tại tôi cũng không có thời gian đi trong cái đường rối rắm này."

Cô lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua thời gian xong liền nhấc chân đi vào khu phố cổ cũng coi như là cô đã thường xuyên tới.

Đồ vật mà phố cổ bán trên cơ bản đều là thật giả lẫn lộn, nửa nọ nửa kia. Một nửa là hàng giả lừa du khách, một nửa là thật để bán cho những người có hiểu biết. Cô thường xuyên tới nơi này là bởi vì một cửa hàng.

Chính là gian cửa hàng trước mắt cô này.

Cửa hàng này nằm ở vị trí hẻo lánh nhất Công Triệu - là một tiệm đồ cổ không có biển hiệu, theo như chủ tiệm đồ cổ - Dư Lạc nói đây là vì anh muốn duy trì cảm giác thần bí, còn về phần rốt cuộc có phải là bởi vì anh lười đặt tên hay không thì cô cũng không rõ ràng lắm.

Cửa gỗ màu đỏ khép hờ. Giang Tiểu Âm vừa đẩy cửa ra thì liền thấy nhân viên của cửa hàng - Hồng Sanh đang ngồi ở trong tiệm đánh đàn.

"Hồng sanh, Dư Lạc có ở đây không?"

Một thân áo váy màu sẫm, cô gái có khuôn mặt dịu dàng dừng động tác, giọng điệu cứng rắn lạnh lùng nhìn cô và nói: "Thiếu gia hiện không ở trong tiệm, nếu không có chuyện gì quan trọng thì mời cô Giang đây hôm khác lại đến đi."

"Ai nói là tôi không có ở trong tiệm?"

Rèm cửa hợp với nội thất bị xóc lên, Dư Lạc ngáp một cái rồi bước ra từ bên trong.

"Hồng Hồng a, nhân lúc tôi ngủ đuổi khách của tôi đi cũng không phải là chuyện mà một người hầu nên làm đâu a."

"Thiếu gia, Hồng Sanh biết sai rồi." Hồng Sanh đứng dậy cup nỉ rũ mắt thừa nhận sai lầm, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn phát hiện vẻ không cam lòng ở trong mắt cô ấy.

"Biết sai là được rồi." Dư Lạc không kiên nhẫn phát phát tay với Hồng Sanh. "Cô ở bên ngoài trông coi cửa tiệm cho tốt, không được vào quấy rầy tôi cùng Âm Âm nói chuyện."

"Dạ."

"Đi thôi Âm Âm, tôi biết cô khẳng định là nhớ tôi."

Dư Lạc nói phi thường tự nhiên xong ôm eo Giang Tiểu Âm, sau đó cười hi hi rồi mang theo Giang Tiểu Âm với khước mắt kinh hoàng vào nội thất.

Giang Tiểu Âm bị mạnh mẽ kéo vào nên bị móng tay anh đâm trúng, cô ghét bỏ nói: "Buông tay của anh ra."

"Quý hạp hời, cũng không cho tôi sờ nhiều thêm một chút." Dư Lạc rút tay về xong đặt móng ngồi xuống và hỏi: "Nói đi, tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?"

Anh lớn lên thật xinh đẹp, mắt đào hoa cười rộ lên câu người. Bộ Hán phục màu hồng nhạt càng tô điểm thêm cho đôi mắt đào hoa của anh, nhìn thế nào cũng thấy trông anh như là công tử ca bất cần đời ở thời dân quốc.

Chỉ có điều là Giang Tiểu Âm không có tâm tình thương thức mị lực nam tính của anh.

Hoàn toàn làm lơ đôi mắt đang không ngừng phóng điện về phía mình kia, Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm Dư Lạc rồi gằn từng câu từng chữ mà nói: "Tôi có thể nhìn thấy quý."

"Sao lại thế này?"

Dư Lạc vốn đang dựa nghiêng trên ghế trên ngay lập tức ngồi thẳng, anh thu hồi tươi cười rồi dùng biểu tình nghiêm túc nhìn Giang Tiểu Âm.

"Tôi cũng không biết, chỉ là đột nhiên..."

"Thật sự không có bất luận chuyện gì xảy ra hay sao?"

Dư Lạc híp mắt nhìn chằm chằm Giang Tiểu Âm, thoát nhìn một chút cũng không tin chuyện này sẽ đột nhiên phát sinh mà không hề có lý do gì.

"Tôi....."

Trong những người Giang Tiểu Âm quen biết thì chỉ có Dư Lạc là người hiểu phương diện này nhất, thế cho nên cô hiện tại chỉ có thể xin anh giúp đỡ. Rối rắm xong, cô cắn răng, gương mặt bị Dư Lạc nhìn chăm chú dần dần nhiễm một rặng mây đỏ: "Tôi làm tình với một tên quý."

"Uy uy, không phải chứ?!"

Không thể tin tưởng mà hét to một tiếng, Dư Lạc phản ứng mạnh đến mức đứng lên đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm, sau đó giữ chặt rồi kéo tay cô lên: "Nếu cô thật sự có nhu cầu sinh lý thì có thể tới tìm tôi này! Vì sao lại không ngại mà tìm một con quý cơ chứ?!"

"Anh cứ đi!" Giang Tiểu Âm ngẩng đầu trừng mắt nhìn Dư Lạc: "Tôi mới không cần tìm người cả ngày để nhân viên cửa hàng mình kêu mình là thiếu gia, bên ngoài cũng không biết có bao nhiêu đàn ông và phụ nữ cần giải quyết nhu cầu sinh lý."

"Đáng thương."

"Một chút cũng không nhìn ra được."

"Tôi chỉ là cảm tình hướng nội một chút mà thôi."

Bị Giang Tiểu Âm đẩy ra, Dư Lạc vớ lấy một cây quạt xếp từ trên bàn, sau đó mở cây quạt, anh vừa quạt vừa đi qua đi lại ở trong phòng.

Người đàn ông nghiêm túc cau mày, đi qua đi lại vài vòng xong mới dừng bước chân rồi quay đầu hỏi: "Làm tình với quý có thoải mái không?"

"Thoải mái cái đầu anh á."

Bộ dáng Giang Tiểu Âm then quá thành giận làm Dư Lạc ôm bụng nở nụ cười haha.

"Tôi đúng thật là bội phục cô, dám làm tình với cả quý." Anh để quạt xếp xuống, cười tủm tỉm ngồi lại ghé dựa ý vị thâm trường mà nói: "Tôi đoán tên quý kia hẳn là bán ở trong thân thể cô. Tinh hoa của quý nhập thể, nếu nhìn không thấy quý thì mới kỳ quái."

"Tôi phải làm sao?" Giang Tiểu Âm bực bội gãi gãi đầu.

Hiểu biết của cô đối với quý vẫn luôn giới hạn trong một xấp thư tịch mà mẹ để lại cho cô, phần còn lại chính là ngoài ý muốn kết bạn với Dư Lạc nên mới biết đến. Làm tình với quý rồi còn bị bán vào bên trong, sau này rốt cuộc sẽ phát sinh cái gì, mặc kệ là mẹ cô hay là Dư Lạc cũng đều không có nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Xuân khuê mộng

Edit: Kyler

Beta: Su

Việc Giang Tiểu Âm bực bội Dư Lạc có thể lý giải.

Anh khép cây quạt lại rồi hướng ra phía ngoài la lớn: "Hồng Hồng, tiến vào châm hương."

"Cần phải châm hương sao....."

"Ân, tôi giúp cô nhìn xem." Dư Lạc nhìn Hồng Sanh tiến vào. Chú ý tới tầm mắt cô ta vẫn luôn đặt trên người Giang Tiểu Âm đang cúi đầu, khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười quý dị: "Cô cũng biết, tôi tuy rằng hiểu nhiều, nhưng cũng sẽ cho người ta nhìn thân thể."

Nghe anh nói, tay cầm hương của Hồng Sanh vô ý thức siết chặt, dây hương yếu ớt trong tay Hồng Sanh lập tức biến thành mảnh vỡ.

"Hồng Hồng, cô nên để ý một chút, loại hương này rất quý a."

"Thực xin lỗi thiếu gia, em lập tức đi ra ngoài lấy cái mới."

"Chạy nhanh đi, cũng không nên làm hỏng nữa."

"Anh không thể đối xử với Hồng Sanh tốt một chút sao?" Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng Hồng Sanh rồi có chút bất đắc dĩ nói: "Cô ấy thích anh phải không? Nếu không thì tại sao mỗi lần tôi đến cô ấy đều không thích tôi."

"Mị lực của gia không người nào có thể chống cự được." Dư Lạc tự luyến mà vuốt ve cầm mình rồi sau đó lại nhìn Giang Tiểu Âm và nói: "Chỉ có điều là cho dù cô ấy có thích tôi đến mức nào đi nữa thì người tôi thích vẫn là cô a."

"Chính bởi vì lời nói này của anh nên tôi mới bị cô ấy chán ghét a!"

"Thiếu gia, hương đã chuẩn bị xong."

Không biết từ khi nào, Hồng Sanh đã tiến vào lần nữa và châm xong hương mà Dư Lạc muốn cô ấy châm.

"Được rồi, cô đi ra ngoài đi." Người đàn ông lần này cũng không cho Hồng Sanh dù chỉ một cái liếc mắt, mà chỉ vào giường nệm trong phòng cười nói với Giang Tiểu Âm: "Cô đến nằm nơi này đi. Nghe gia hát một khúc nhạc cho em, chờ nghe xong khúc nhạc thì chắc cũng liên kết thúc."

Bởi vì Dư Lạc đã cứu mạng cô, thế cho nên Giang Tiểu Âm vẫn thực tin nhiệm người đàn ông trước mắt này, giống như cô vô điều kiện mà tin nhiệm Tô Nghi Tu.

"Lần này hát bài gì?"

Cô nằm trên giường nệm, ngửi mùi hương có tác dụng an thần kia, thực mau, cô liền có cảm giác hôn hôn trầm trầm muốn ngủ.

"Hát Xuân khuê mộng đi."

Thấy không rõ biểu tình của người đàn ông ngồi trên ghế kéo hồ cầm.

"Đáng thương phụ nữ sung trước trận, trải qua phong sương vạn khổ. Cơ hàn no ấm không người hỏi, một mình ăn ngủ một mình đi."

Thanh âm người đàn ông theo hồ cầm vang lên biến thành âm tiết trong trẻo thuần hậu, tiếng động triền miên nhu mạn uyển chuyển làm cho ý thức của Giang Tiểu Âm bị anh lôi kéo, thực nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

"Thật thoải mái..... Gia làm nô tỳ thật thoải mái....."

Trong mơ mơ màng màng, Giang Tiểu Âm nghe được bên tai truyền đến thanh âm khác. Thanh âm kiều suyễn rên rỉ kia, quen thuộc làm cô nhắm chặt mắt cũng đỏ lên.

"A a..... Nô gia phải bị làm chết....."

Không đứng, tại sao lại giống như tiếng nữ nhân rên rỉ và còn không ngừng gọi một người.

Cô mạnh mẽ mở to mắt, ánh vào mi mắt lại không phải nội thất quen thuộc của tiệm đồ cổ kia. Nếu có điểm gì khác thì chắc là giống kỹ viện cổ đại trên TV. Còn về phần vì sao cô lại một mực chắc chắn đây là kỹ viện thì bởi vì nơi ánh mắt cô có thể nhìn được, tất cả đều là trai gái lẫn lộn trần trướng giao hoan.

"Dư Lạc!"

"Tìm gia làm gì?"

Thanh âm của Dư Lạc đột nhiên từ phía sau cô truyền tới, cô vừa quay đầu lại thì thấy nam nhân mặc Hán phục màu hồng nhạt từ phía sau ôm lấy mình.

"Dư Lạc, anh làm gì vậy?!"

"Gia còn có thể làm cái gì? Em kêu gia còn không phải là kêu gia tới làm em sao?" Nam nhân cười tùm tùm nói rồi duỗi tay túm lấy hai cái vú của cô: "Vú thật lớn, gia thích."

"Dư Lạc, anh tên xấu xa này, nhanh buông tôi ra." Vú bị túm lấy, Giang Tiểu Âm dùng sức giãy giụa lên.

Nhưng cô thực mau liền nghe được nam nhân tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói: "Em nếu còn giãy giụa thì gia liền ném em qua cho nam nhân bên kia."

Anh nhéo cầm Giang Tiểu Âm, cho cô nhìn cảnh tượng trong đại sảnh, tất cả đều là mấy nam nhân vây quanh một nữ nhân tàn nhẫn đâm thọc.

"Không."

Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu, co rúm bên người Dư Lạc: "Dư Lạc, chỗ này rốt cuộc là nơi nào?"

"Đương nhiên là nơi để làm nữ nhân."

Dư Lạc nói xong liền kéo quần áo của Giang Tiểu Âm xuống. Thẳng đến lúc này, Giang Tiểu Âm mới phát hiện quần áo trên người cô không biết từ khi nào đã biến thành một bộ sa mỏng cơ hồ không thể che khuất thân thể.

Nữ nhân trần trụi thực mau đã bị nam nhân khác trong đại sảnh chú ý tới, ánh mắt bọn họ sáng quắc mà nhìn chăm chăm thân thể nữ nhân trắng nõn đầy đặn.

"Không được nhìn!" Giang Tiểu Âm che ngực lại muốn xoay người trốn đi.

"Đôi vú xinh đẹp như vậy giấu đi thì rất đáng tiếc." Dư Lạc kéo tay Giang Tiểu Âm xuống khiến cho toàn bộ thân thể cô đều không hề ngăn cản mà bại lộ cho các nam nhân khác xem xét. "Em xem núm vú của em đều cứng lên, rõ ràng là thích bị nhiều người nhìn."

"Không cần, Dư Lạc, anh buông tôi ra được không?"

Cô hoàn toàn không biết rõ tình huống hiện tại, cô rõ ràng là ngủ ở trong tiệm Dư Lạc, sao bây giờ lại.....

Đúng rồi, cô ngủ!

Bây giờ cô đang nằm mơ sao?

"Đây là mộng, mình chỉ cần lập tức tỉnh lại là được."

Giang Tiểu Âm nỗ lực làm bản thân bình tĩnh lại, nhưng không đợi cô thôi miên chính mình tỉnh lại thì liền nhìn đến Tô Nghi Tu cùng Khúc Cẩn không biết từ nơi nào đi tới.

"Quả nhiên là mộng, tỉnh lại, nhanh tỉnh lại a!"

"Mộng? Người cảm thấy đây là mộng sao?" Dư Lạc cười đem đẩy cô vào trong lòng ngực Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, cô ấy cứ nhiên cho rằng đây là một giấc mộng."

"Chị Tiểu Âm"

Tô Nghi Tu ôm chặt Giang Tiểu Âm vào trong lòng ngực mình rồi cúi đầu ngậm lấy vành tai cô: "Nếu đây là ở trong mộng thì chị Tiểu Âm, có phải em muốn làm chị thì cũng có thể làm phải không?"

Ai? Cái logic gì kì vậy?

Không đợi Giang Tiểu Âm phản ứng lại, Khúc Cẩn cũng đã đến phía sau cô, cùng Tô Nghi Tu một trước một sau ngăn chặn tất cả đường lui của cô.

"Nghi Tu, không cần..... Giúp chị tỉnh lại được không....."

"Không thể được, em còn chưa có làm chị Tiểu Âm a, sao có thể để chị tỉnh lại." Tô Nghi Tu giống chú chó nhỏ gặm xương, không nể hà phiền toái mà một lần lại một lần liếm môi cùng vành tai của Giang Tiểu Âm.

"Cậu rốt cuộc có làm hay không?" Khúc Cẩn lạnh mặt sờ lên vú Giang Tiểu Âm từ phía sau. "Không được thì nói, nhường Tiểu Âm cho tôi làm."

"Không được, chờ tôi làm đủ rồi lại cho anh."

Tô Nghi Tu ba bước cũng hóa làm hai bước liền cởi sạch quần áo để lộ cơ bắp rắn chắc cùng côn th*t thô to dầy dộp của mình ra.

"Chị Tiểu Âm, em muốn đâm côn th*t vào trong tiểu huyết của chị." Cậu vừa nói vừa nhắm côn th*t ngay huyết khẩu của Giang Tiểu Âm, sau đó cắm nó vào bên trong. "Thật chặt..... Còn nói không muốn, tao huyết của chị Tiểu Âm rõ ràng đều đã ướt đầm."

côn th*t thô dài dính sát vào vách tường thịt, toàn bộ tiểu huyết đều bị cậu lấp đầy, biến thành bộ dáng đại dương v*t.

"A A ——"

Bị Khúc Cẩn che miệng lại từ phía sau, Giang Tiểu Âm liều mạng lắc lắc đầu.

Cảm giác tiểu huyết bị lấp đầy thật sự rất thoải mái, nhưng rốt cuộc là tại sao cô lại có thể mơ thấy giấc mộng chân thật đến như vậy.

Cùng chào đón bạn editor mới của bộ này nhen mọi người ahihi <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đùng nhìn

Edit: Kyler

Beta: Su

"Thật thoải mái... Tao huyết của chị Tiểu Âm." Tô Nghi Tu nâng một chân Giang Tiểu Âm lên để Dư Lạc có thể thấy rõ tiểu huyết cô bị côn th*t đâm thọc một cách mãnh liệt: "Chị Tiểu Âm, côn th*t của em làm chị thoải mái sao?"

Khúc Cần lúc này đã buông miệng cô ra.

"Ân ân ——"

Tiếng rên rỉ ngọt ngào phát ra từ trong miệng cô, Giang Tiểu Âm bắt lấy cánh tay Tô Nghi Tu rồi cất tiếng rên rỉ cầu xin đứt quãng: "Nghi Tu... Đùng làm nữa... Nhiều người nhìn như vậy... Đùng a..."

"Bởi vì bị nhiều người nhìn nên tao huyết của chị Tiểu Âm mới cắn chặt như vậy, chứng tỏ chị Tiểu Âm thích làm trong hoàn cảnh thế này."

"Không có... Chị không hề... Thích..."

"Chị thích."

Thanh âm của người đàn ông không ngừng vọng lại ở bên tai cô, đại não bị khoái cảm chiếm cứ càng lúc càng khó giữ vững lý trí.

"Thích....."

"Cô thích." Khúc Cần kề sát môi bên một lỗ tai khác rồi thấp giọng nói ra những lời này.

"Không... Tôi không thích..."

Phụ nữ cho dù thoải mái đến ngửa đầu mở miệng rên rỉ nhưng cũng không muốn thừa nhận chuyện bản thân thích bị người khác nhìn khi làm tình.

"Cậu đỡ cô ấy cho tốt." Thấy Giang Tiểu Âm vẫn không chịu khuất phục, Khúc Cần giao toàn bộ thân thể cô cho Tô Nghi Tu rồi kéo khóa quần xuống xong móc côn th*t ra: "Thử xem 2 côn th*t lớn cùng nhau làm em có được không?"

"Không được... Khúc Cần, đừng mà..." Nghe được lời Khúc Cần nói, Giang Tiểu Âm có chút hoảng sợ lắc lắc đầu, liều mạng cự tuyệt: "Không cần hai người cùng nhau làm a."

"Không phải sợ, sẽ thực thoải mái."

Khúc Cần cho ngón tay mình vói vào trong miệng Giang Tiểu Âm làm ướt trước rồi bắt đầu chậm rãi cắm ngón trở vào trong cục huyết.

Hơn nữa, vì phối hợp với Khúc Cần, Tô Nghi Tu cũng dùng động tác thọc vào rút ra rồi chỉ ôm Tiểu Âm và không ngừng vuốt đầu cô trấn an.

"Tiểu Âm, chị thả lỏng một chút, côn th*t của em sắp bị chị bầm gãy."

"Nghi Tu, em khiến anh ta dừng lại được không? Nghi Tu, không cần như vậy, buông chị ra có được không?"

"Không được." Tô Nghi Tu nhìn cô, khuôn mặt cười nói như ánh mặt trời: "Em muốn làm tiểu huyết chị Tiểu Âm đã 3 năm rồi, thế cho nên bây giờ em đây nhất định phải làm chị đến khi chị sướng tận trời mới được."

Trong lúc cô đang bị Tô Nghi Tu phân tán lực chú ý thì Khúc Cần quay đầu lại nhìn thoáng qua Dư Lạc.

Hai người nhìn nhau cười, Khúc Cần một hơi liền cắm toàn bộ côn th*t vào trong cục huyết Giang Tiểu Âm.

Kỳ quái chính là cũng không có cảm giác đau đớn như cô nghĩ.

"Ồ trong mộng thì sao có thể đau." Giọng nói thanh lãnh của người đàn ông mang theo chút áp lực tình dục: "Em chỉ cần hưởng thụ thật tốt là được, cái gì cũng không cần nghĩ."

"Nhưng....."

"Không có nhưng."

Không hề cho Giang Tiểu Âm thời gian tự hỏi, Khúc Cần bắt đầu chậm rãi trừu động côn th*t Đồng thời, Tô Nghi Tu cũng tiếp tục làm tiểu huyết phía trước của cô.

"Âm Âm, em thích."

Giang Tiểu Âm quay đầu nhìn về phía Dư Lạc đang nhìn chăm chú vào cô bị một trước một sau đâm thọc, hình ảnh trong tầm mắt càng lúc càng mờ hồ.

Mình thích sao?

Tiểu huyết phía trước cùng mặt sau đều bị côn th*o thô to lấp đầy, thân gây dữ tợn cọ xát với vách tường thịt non mềm mại, còn có rất nhiều tầm mắt nhìn chăm chú vào chỗ kết hợp phía dưới của cô.

"Đừng nhìn... Dư Lạc... Xin anh đừng nhìn..."

"A a... Muốn đi tiểu..." Giang Tiểu Âm hai mắt nhắm lệ mông lung mà khóc lóc, phía dưới bị 2 người đàn ông 1 trước 1 sau đâm thọc tới cao trào rồi còn bị Dư Lạc nhìn chăm chú: "Không cần... Bị làm chết mất... Đừng có nhìn..."

"Rốt cuộc nam nhân nhiều bạc hạnh, làm người cần hai chữ là công danh. Lời ngon tiếng ngọt thật là dễ nghe, ai ngờ đều là ân tình giả dối."

Khúc hát ai oán triền miên còn vọng lại ở bên tai cô.

Giang Tiểu Âm giãy giụa trong thời điểm khúc ca kết thúc, cuối cùng mờ mắt.

"Đừng nhìn..."

"Đừng nhìn cái gì?" Dư Lạc ngồi trên ghế ôm hồ cầm, nhướn mày đem tầm mắt tập trung ở trên thân dưới của cô: "Âm Âm a, thân thể của cô xác thật có vấn đề."

Anh buông hồ cầm rồi đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm vẫn còn đang nằm trên giường nệm chưa thoát ra hoàn toàn từ mộng ảo vừa rồi.

"Dư Lạc..."

"Gia đây."

"Tôi không thích..."

Lời lầm bầm của cô làm biểu tình Dư Lạc có chút ngoài ý muốn, anh không ngờ rằng trong loại tình huống này mà Giang Tiểu Âm vẫn còn có thể kiên trì tự mình chống đỡ. Duỗi tay xoa gương mặt hồng nhuận của cô, một cái tay khác của Dư Lạc dần dần đi xuống dưới rồi vói vào trong quần cô xong che lại tiểu huyết ướt đầm.

"Gia dùng tay làm cô thoải mái được không?"

"Không cần..." Giang Tiểu Âm vặn vẹo thân thể, trên mặt huyết truyền đến xúc cảm lạnh lẽo làm cô đột nhiên ý thức được bản thân đã tỉnh lại: "Dư Lạc?!"

"Là gia."

Dư Lạc cười tủm tỉm cách quần áo nắm lấy một bên vú của cô, cái tay phía dưới kia cũng thuận thể cầm một ngón tay vào trong tiểu huyết.

"Dư Lạc, anh đang làm gì vậy?"

Giang Tiểu Âm lúc này đây thật sự sắp khóc, cô hoàn toàn không nghĩ từ trong mộng giãy giụa đi ra sẽ phải đối mặt với cảnh tượng như vậy.

"Bởi vì cô đã khóc lóc cầu gia làm cô." Ngón tay Dư Lạc nhanh chóng thọc vào rút ra, trên mặt treo nụ cười bất cần đời: "Gia thấy cô thật khó chịu, thế cho nên mới muốn dùng tay giúp cô thoải mái."

"Tôi không có... Ân ân... Quá nhanh... Anh nhanh lấy tay ra..."

"Gia nếu thật muốn làm gì cô thì hiện tại sẽ không chỉ là dùng tay giúp cô."

Lời Dư Lạc nói tựa hồ cũng rất có đạo lý, hơn nữa, Giang Tiểu Âm thật sự không rõ ràng có phải cô bởi vì sự tình trong mộng mà nói mớ cái gì đó hay không.

P phía dưới cơ hồ đều đã ướt đầm, gần như có thể nhìn thấu, đáy quần vốn thoải mái giờ lại ướt át dính ở trên người cô, đủ để có thể thấy được trước khi tỉnh lại cô rốt cuộc đã chảy không biết bao nhiêu d*m thủy.

"Dư Lạc... Tôi từ bỏ..."

"Lúc này nói không cần cũng đã quá muộn."

Dưới thế tiến công của người đàn ông, không bao lâu sau, Giang Tiểu Âm chảy nước mắt vui thích trên giường nệm, cô bị đưa lên cao trào.

"Thân thể của cô xác thật là có vấn đề."

Đây là câu đầu tiên Giang Tiểu Âm nghe được sau khi Dư Lạc rút tay lại.

"Gia hôm nay làm như vậy đều là vì giúp cô." Anh mặt dày vô sỉ nói, là câu thứ hai cô nghe thấy.

"Đi tìm chết a!"

"Nếu gia không làm như vậy thì cô cảm thấy cô sẽ mất bao lâu mới có thể tỉnh lại từ cảnh trong mơ?" Cảm lấy khăn tay được đặt sẵn ở trên bàn lên, Dư Lạc vừa xoa tay vừa chậm rì rì mà ngồi trở lại trên ghế: "Tuy rằng gia không rõ ràng lắm cô rốt cuộc đã mơ thấy cái gì, nhưng khẳng định là mộng xuân nên mới kêu rên như vậy."

"Nhu cầu sinh lý ngày thường muốn được giải tỏa a."

Anh cười cười nói câu không rõ hàm ý với Giang Tiểu Âm: "Có người đã bỏ thuốc cô. Gần đây có phải đặc biệt rất dễ muốn làm? Gia tạm thời còn chưa biết cách pha chế thuốc giải, nhưng trên người của cô xác thật có mùi hương của hoa trợ tình hoa cùng với dâm dương hoắc, hai loại hoa khác biệt này đều có hiệu quả thúc tình và tráng dương."

Hmm đoán xem ai bỏ thuốc Âm tỳ:>

Bạn đang đọc truyện *Vấn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bóng ma

Edit: Miu

Beta: Su

Chuyện Dư Lạc nói cho Giang Tiểu Âm biết hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của cô, cô cho rằng thân thể mình biến hóa là vì do làm tình với Khúc Cẩn.

Bỏ thuốc? Nhưng tại sao cơ chứ?

Trên người cô có đồ vật gì đặc biệt sao?

"Dư Lạc, anh có biết thuật nghịch đẩy mệnh cách không?" Giang Tiểu Âm không rảnh lo cho hạ thân đang bất ổn của mình, cô ngồi dậy khỏi giường nệm rồi nhìn chăm chăm anh.

"Gia không biết."

Lời người đàn ông nói ra đặc biệt đúng lý hợp tình.

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Giang Tiểu Âm do dự một hồi rồi mới trả lời: "Anh cảm thấy... Mệnh cách của tôi có khả năng là thuần âm không?"

"Nói ngày sinh của em cho gia nghe thử."

Sau đó Dư Lạc gọi Hồng Sanh ở ngoài tiến vào chuẩn bị giấy Tuyên Thành cùng bút lông cho anh, kế tiếp lại nghiêm túc viết ngày sinh của Giang Tiểu Âm lên trên giấy.

"Năm âm tháng âm nhưng ngày dương." Sau khi tính xong, anh vuốt ve cằm rồi lại hỏi: "Em thật sự được sinh ra vào lúc 8 giờ tối sao?"

Vốn tưởng rằng Giang Tiểu Âm sẽ gật đầu ngay nhưng cô lại tạm dừng một hồi, sau đó tiện đà lắc lắc đầu: "Tôi không biết, mẹ tôi trước kia vẫn luôn nói với tôi như vậy."

"Em tốt nhất vẫn là đến bệnh viện nơi em sinh hỏi mục thời gian chính xác trên ghi chép của bệnh viện, cái đó khẳng định sẽ ghi chép chuẩn xác thời gian. Nếu thời gian em biết đến là sai lầm thì rất có thể, em đúng là mệnh cách thuần âm."

"Tôi biết rồi."

"Còn nữa, em tốt nhất là đem những thứ đồ em thường xuyên ăn uống đến cho gia xem một chút. Liều lượng thuốc trên người của em cũng không phải

mới chỉ ngày một ngày hai, ít nhất thì cũng đã dùng qua hơn một tuần."

"Ừm." Giang Tiểu Âm có chút trầm trọng gật đầu, tính toán đứng dậy chạy lấy người.

"Em tính cứ để như vậy mà đi ra ngoài sao?"

Dư Lạc nhướn mày cười tủm tỉm nhìn chăm chăm hạ bộ Giang Tiểu Âm.

"....."

Cô lúc này mới nhớ ra quần của mình đã bị d*âm thủy tắm ướt, mặt Giang Tiểu Âm đỏ lên, cầm gối đầu trên giường ném vào mặt Dư Lạc.

"Đồ lưu manh không biết xấu hổ! Còn cười nữa chứ!"

"Sao gia lại trở thành đồ lưu manh không biết xấu hổ? Rõ ràng là em khóc lóc kêu tên gia, còn nói cái gì mà tao huyết thật thoải mái, bị làm sướng chết."

"Không cần nói nữa a a a!"

Giang Tiểu Âm đỏ mặt dùng sức che lỗ tai lại. Cô cảm thấy thực xấu hổ, lời nói mớ bị người đàn ông lặp lại, thật muốn chết, càng không ổn chính là, khi cô nghe Dư Lạc nói, tiểu huyết cư nhiên lại có phản ứng.

"Gia đây là dùng xong đã bị ghét bỏ sao? Ai ——"

Dư Lạc giả tình giả ý mà thở ngắn than dài một hồi xong lại lần nữa hô to ra bên ngoài: "Hong Hong, đi lấy quần áo của cô cho Âm Âm chọn một bộ, nếu có quần lót mới..."

"Dư Lạc, anh cầm miệng cho tôi!"

Hồng Sanh cuối cùng vẫn đưa cho Giang Tiểu Âm cầm một cái quần lót mới tinh, chẳng qua là lúc cô ấy đưa quần áo cho Giang Tiểu Âm, sắc mặt cũng u ám đến đáng sợ.

"Giang tiểu thư."

Chờ Giang Tiểu Âm thay quần áo xong, cùng Hồng Sanh đi ra gian ngoài của cửa hàng đồ cô, người phụ nữ đột nhiên khom lưng thật sâu với cô.

"Tôi thích thiếu gia." Trên mặt Hồng Sanh mang theo trầm trọng khẩn cầu: "Nếu cô không thích thiếu gia thì tôi có thể xin Giang tiểu thư đừng tiếp cận cậu ấy được không?"

"Đừng đến nơi này nữa có được không?"

Từ biệt Giang Tiểu Âm, Hồng Sanh trở lại trong tiệm liền thấy Dư Lạc đang ngồi trên ghế thái sư ở gian ngoài.

"Hong Sanh, hôm nay có thể đóng cửa hàng."

"Vâng thưa thiếu gia."

Đôi tay cô có chút run rẩy từ bên trong khóa cửa hàng, sau đó bước từng bước một đi đến trước mặt Dư Lạc rồi không nói một lời mà quỳ xuống.

"Hong Sanh, cô theo gia đã bao lâu?"

Trong căn phòng mờ mịt hương khí, người đàn ông ăn mặc Hán phục xinh đẹp, biểu tình ôn nhu mà nhìn chăm chú vào người phụ nữ đang quỳ gối dưới lòng bàn chân anh rồi gõ tay vịn từng chút từng chút một.

Không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông, Hồng Sanh nghe được câu hỏi của anh xong, toàn bộ thân thể đều khẽ run rẩy.

"Hồi thiếu gia, đã hơn 400 năm."

"Hơn 400 năm rồi a, sao gia lại không biết người thích gia. Thích gia thử thuốc ở trên người cô hay sao? Hay thích gia biến cô thành cương thi?"

"Thiếu gia, tôi..."

"Tôi?" Dư Lạc đánh gãy lời Hồng Sanh nói, giọng điệu nghe không rõ là có thái độ gì.

Nhưng chính là một câu nghi vấn này lại khiến Hồng Sanh quỳ trên mặt đất dập đầu thật mạnh: "Nô tỳ biết sai rồi."

"Gia vì không để Giang Tiểu Âm cảm thấy kỳ quái nên mới để cô trước mặt người ngoài tự xưng là tôi, nhưng cũng không đại biểu rằng cô không phải nô tỳ."

Dư Lạc cười nhặt ngồi xổm trước mặt Hồng Sanh, động tác mềm nhẹ sờ sờ gương mặt người phụ nữ, cuối cùng nắm cằm cô làm cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mình.

"Gia biết cô thích Giang Tiểu Âm, nếu là những người phụ nữ thuần âm bình thường trước kia thì gia cũng tùy ý cô, buông tha cô ấy đi. Dù sao thì cô cũng đã hầu hạ gia lâu như vậy rồi nên luôn có thể được chút ưu đãi. Nhưng lần này thì không được, cô ấy rất đặc biệt."

"Cô đã hại gia lỡ mất cô ấy 15 năm, nếu lúc này đây lại phá hư kế hoạch của gia thì gia sẽ biến cả cô ấy và cô thành một khối thi thể."

"Không phải giống thi thể hiện tại của gia và cô, mà là thi thể thật sự không đi xuống địa phủ được."

"Hiểu chưa?"

Khắc sâu hiểu biết về cách hành xử của Dư Lạc, Hồng Sanh biết anh nhất định sẽ làm được chuyện như vậy. Gật đầu, trong mắt cô ta chứa đầy sự sợ hãi: "Nô tỳ đã biết."

Có được đáp án vừa lòng, Dư Lạc cười buông tay ngồi lại trên ghế thái sư.

"Cô hẳn là biết."

Người đàn ông bắt lấy tay Hồng Sanh đặt ở phía trước đàn cầm kia rồi tùy ý đàn vài cái.

"Uống đồ vật kia, tiếp theo bị quý làm rồi bị bắn bên trong mà vẫn còn có thể tung tăng nhảy nhót xuất hiện ở trước mặt ta." Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười phi thường vừa lòng: "Thật không hổ là huyết mạch của nhà họ Trương, chỉ cần có Giang Tiểu Âm, nguyện vọng của ta có thể thực hiện."

"Cho nên, nếu cô muốn Giang Tiểu Âm sống sót thì tốt nhất nên cầu nguyện ta có thể dạy dỗ không chút sai lầm"

Ánh mắt Hồng Sanh thoạt nhìn rất thống khổ, đồng thời bên trong dường như cất giấu rất nhiều sự sợ hãi. Cảm xúc kia tựa hồ không phải chán ghét, mà càng giống như vô thức khẩn cầu và kì vọng Giang Tiểu Âm không đến nơi đó.

Giang Tiểu Âm dù ngồi trên xe buýt, lấy điện thoại từ trong nhà Khúc Cần rồi trở lại văn phòng nhưng vẫn không thể quên được gương mặt của người phụ nữ kia.

"Ai ——"

Cô đột nhiên cảm thấy, thế giới sinh hoạt của mình trở nên xa lạ không ra gì.

Mọi người đều có chút kì quái.

"Chị Tiểu Âm....."

Cô theo thói quen nhẹ nhàng mở cửa văn phòng thì đột nhiên nghe được phía WC truyền tới thanh âm kỳ quái.

"Thật muốn làm tao huyết chị Tiểu Âm..... A a..... Muốn cắm côn th*t vào trong tiểu huyết của chị....."

Nghi Tu?!

Tiếng thờ dục khiến người mặt đỏ tai hồng kia làm Giang Tiểu Âm đỏ mặt, dị thường xấu hổ mà tay chân nhẹ nhàng đóng cửa cho kỹ, sau đó dịch bước chân tới trước cửa toilet.

Xuyên thấu qua khe cửa nhỏ hẹp, cô thấy Tô Nghi Tu cầm quần lót cô treo trên ban công trông lên côn th*t thô to dử tợn còn có gân xanh uốn lượn rồi vong tình cọ xát.

"Chị Tiểu Âm, em yêu chị....."

"A a..... Em phải dùng côn th*t làm chết chị."

Thế giới này, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề.

Lời tác giả:

Dư Lạc không phải nhân loại, cũng không phải là người tốt, tương phản, Hồng Sanh là một cô gái tốt >>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Tự an ủi bị đánh gãy

Edit: Kyler

Beta: Su

côn th*t của cậu vừa to vừa thô, không chút nào thua kém so với Khúc Cẩn.

Giang Tiểu Âm tay chân nhẹ nhàng mà trở lại phòng mình, nằm trên giường nhưng trong đầu óc đều là hình ảnh côn th*t của Tô Nghi Tu cùng với tiếng rên rỉ gọi tên mình của cậu kèm cả những lời nói không ổn kia.

Có phải cậu vẫn luôn dùng quần lót của cô để tự an ủi hay không?

Tương tự đến cảnh này, Giang Tiểu Âm liền cảm thấy cả người tê dại, tiểu huyết phía dưới thậm chí bởi vì quần lót đung vào mà bắt đầu có chút ngứa ngáy.

Tất cả đều là do có người bỏ thuốc cô, thế cho nên cô mới mất cảm và dễ dàng động dục như vậy.

Nhất định là vì vậy!

Nhưng thật khó chịu, thật muốn côn th*t đâm thọc tao huyết.

"A a —— mình đang có suy nghĩ gì vậy ——"

Giang Tiểu Âm bụm mặt ở trên giường quay cuồng lẫn lộn mấy cái, cuối cùng vẫn chịu thua bởi dục vọng. Cô xuống giường rồi lấy một hộp sắt có mã khóa từ phía dưới tủ quần áo ra. Cô là một người bình thường có nhu cầu sinh lý của người trưởng thành. Vì nọ đè trên lưng mà không có thời gian yêu đương, thế cho nên liền trộm mua một chút đạo cụ nhỏ dùng để thỏa mãn nhu cầu của mình.

đương v*t giả cô không dám dùng, thế cho nên trong hộp chỉ có duy nhất một cái trứng rung.

Vật này trước kia cũng đã đủ để thỏa mãn cô.

Trứng rung nhỏ màu hồng nhạt cho dù có nhét hẳn vào tiểu huyết thì cũng chỉ ở phía ngoài của âm đ*o.

Giang Tiểu Âm lấy nó ra rồi cởi áo ngoài trốn vào trong chăn. Trứng rung bóng loáng lạnh lẽo bị cô chậm rãi nhét vào tiểu huyết ướt đầm, chờ toàn bộ đi vào xong cô mới đồ mặt mở nút khởi động.

"Ong ong ong ——"

Âm thanh chấn động rất nhỏ. Cô đã thử qua, đóng cửa lại thì bên ngoài tuyệt đối không thể nghe thấy, thế cho nên cô mới dám dùng ngay lúc này.

"Ân ——" Tiểu huyết kịch liệt chấn động làm cô nhanh chóng che miệng lại, cho dù như vậy nhưng vẫn có một tiếng rên rỉ tràn ra từ khe miệng: "Thật thoải mái....."

d*m thủy không ngừng chảy ra theo trứng rung bên trong. Giang Tiểu Âm vận vẹo thân thể ở trong ổ chăn, sau đó với một cái tay khác vào trong quần lót sờ âm đế.

"Bộ đáng chị Tiểu Âm tự an ủi thật xinh đẹp."

Tô Nghi Tu nhìn hình ảnh theo dõi trên di động trong WC, khoe miệng gọi lên nụ cười vui vẻ khi thực hiện được kế hoạch.

Di động Giang Tiểu Âm sớm đều bị cậu trang bị phần mềm theo dõi, thế cho nên cậu vẫn luôn chuẩn xác biết cô đang ở đâu, khi nào về văn phòng. Cậu chính là cố ý ngay lúc Tiểu Âm trở lại, mở cửa toilet tự an ủi.

Bằng không, chuyện đã làm lâu như vậy đều không bị phát hiện thì cô sao có thể đột nhiên biết.

Tô Nghi Tu vẫn biết Tiểu Âm không phản cảm với sự đụng chạm của cậu, chỉ cần cậu nguyện ý tỏ tình thì tuyệt đối có thể thành công. Chỉ là do cậu mê luyện loại cảm giác rình coi như biến thái này nên mới vẫn để hai người luôn duy trì trạng thái này. Kết quả không nghĩ tới lại tiện nghi cho tên Khúc Cẩn kia.

Nhưng cũng không sao cả, Tiểu Âm còn nhớ tới cậu là được.

"Tiểu huyết muốn bán..."

Trong phòng ngủ, Giang Tiểu Âm căng chặt thân thể, cô sắp lên cơn cao trào.

"Cốc cốc ——" Tô Nghi Tu cố tình vào lúc này gõ cửa ở bên ngoài gỗ: "Chị Tiểu Âm đã trở lại rồi sao? Em thấy chìa khóa chị ném trên bàn."

Không được.

Giang Tiểu Âm che miệng, sợ bản thân phát ra tiếng rên rỉ hoặc là tiếng thờ dục bị Tô Nghi Tu phát hiện.

"Tiểu Âm? Chị không nói thì em liền vào đây nhé."

Khoá cửa bang một tiếng vang lên, tiếp theo, Tô Nghi Tu với vẻ mặt nghi hoặc liền đẩy cửa ra xuất hiện ở trong tầm mắt của Giang Tiểu Âm.

Chẳng phải cô đã khoá cửa rồi sao?

"Chị Tiểu Âm?" Tô Nghi Tu cố ý tỏ vẻ lo lắng mà bước đến trước giường Giang Tiểu Âm, sau đó đặt tay lên trên gò má nóng bỏng của cô xem thử độ ẩm: "Có phải chị Tiểu Âm phát sốt rồi không? Sao mặt lại hồng như vậy?"

Trứng rung bên trong tiểu huyết vẫn còn đang chấn động, Giang Tiểu Âm hoảng loạn bởi vì đột nhiên không tìm thấy chiếc điều khiển từ xa.

Cô chỉ có thể chịu đựng kích thích, nỗ lực làm giọng điệu của mình trở nên bình thường: "Nghi Tu, chị không sinh bệnh, em có thể ra ngoài được không, để chị thay quần áo."

"Dạ."

Ngoan ngoãn gật gật đầu, cậu cúi đầu giả bộ ngoài ý muốn thấy chiếc điều khiển từ xa ở bên ngoài chần.

"Đây là cái gì?" Tô Nghi Tu cầm điều khiển từ xa tò mò mà nhìn về phía Giang Tiểu Âm: "Sao lại có cái nút?"

"Nghi Tu, ần ——"

Bị Tô Nghi Tu ần một chút, trứng rung hoạt động với tần suất nhanh hơn. Cũng làm lờ Giang Tiểu Âm muốn nói bị nghẹn lại, thậm chí khiến cô suyết chút nữa liền phát ra tiếng rên rỉ.

"Nghi Tu..... Đừng ần....."

"Chị Tiểu Âm bị làm sao vậy?"

Tô Nghi Tu nói xong lại ần hai cái. Cậu đương nhiên rõ ràng ần như vậy thì sẽ có tần suất như thế nào, cậu đã xem hết tất cả mọi thứ ở trong phòng Giang Tiểu Âm thì sao có thể không phát hiện đây là trứng rung a.

"Đừng ——"

Cùng với sự kích thích mạnh mẽ của trứng rung, Giang Tiểu Âm dưới cái nhìn chăm chú của Tô Nghi Tu rốt cuộc cũng cao trào.

Ánh mắt của cô gái đang nằm liệt trên giường hiện tại có chút mê ly, trong mắt cô che phủ một tầng hơi nước, cũng không biết là bởi quá mức thoải mái hay là quá mức thẹn thùng. Tóm lại, Giang Tiểu Âm hiện tại không dám quay đầu nhìn Tô Nghi Tu, thế cho nên dứt khoát không nói một lời mà sững sờ nhìn chăm chăm trần nhà.

"Chị Tiểu Âm"

Tô Nghi Tu đương nhiên không cho phép cô giả chết. Cậu cời giày, bò lên trên giường, sau đó nửa quỳ trên người Giang Tiểu Âm rồi duỗi tay sờ lên gương mặt cô: "Chị Tiểu Âm, cái này là điều khiển của trứng rung đúng không? Trứng rung nhét ở tiểu huyết chị Tiểu Âm."

"Nghi Tu, em đang nói loạn gì vậy?! Nhanh đi xuống!"

"Không a." Thiếu niên có nụ cười vĩnh viễn sạch sẽ như ánh mặt trời khom lưng cơ hồ dán lên trên người Giang Tiểu Âm: "Tiểu Âm, cơn th*t lớn của em khẳng định sẽ càng làm chị thoải mái hơn trứng rung nhiều."

Nếu nói sớm một chút, nói sớm một chút thì cô có lẽ sẽ không do dự.

"Chị đã....." Giang Tiểu Âm xoay đầu không nhìn vào đôi mắt cậu: "Chị đã cùng người khác....."

"Em biết."

Tô Nghi Tu dán chóp mũi trên sườn mặt cô rồi hạnh phúc mà cọ cọ, thoạt nhìn một chút đều không thèm để ý đến điều Giang Tiểu Âm mà rói rảm: "Em biết chị đã làm với Khúc Cần. Tiểu Âm đã làm với người đàn ông khác, em sao có thể không phát hiện."

Giang Tiểu Âm giật mình quay đầu lại nhìn chăm chăm mặt Tô Nghi Tu, khi phát hiện trên mặt Tô Nghi Tu xác thật không có bất kỳ vẻ không vui cùng so đo nào lại càng thêm mê hoặc cô.

"Tại sao?"

Trong mê hoặc còn mang theo một loại chua xót không thể nói thành lời.

Cậu em lớp dưới này bám riết không tha mà đi theo phía sau cô ba năm, chẳng lẽ là chỉ muốn làm tình với mình hay sao? Thứ cậu thích chỉ có thân thể của cô thôi hay sao?

"Bởi vì em yêu chị à." Tô Nghi Tu thâm tình nhìn Giang Tiểu Âm: "Chị Tiểu Âm, không cần hoài nghi tình yêu của em đối với chị. Nguyên nhân chính là vì yêu chị, thế cho nên chỉ cần trong lòng chị em là người đặc biệt nhất thì mặc kệ chị làm cái gì, em cũng đều sẽ không trách cứ."

"Chị có thể làm tình với những người đàn ông khác, chị có thể thích người đàn ông khác, chỉ cần em biết em đối với chị vĩnh viễn đều đặc biệt nhất là đủ rồi."

"Chị không hiểu....."

Giang Tiểu Âm mê mang nhìn Tô Nghi Tu, cô phát hiện bản thân kỳ thật một chút cũng không hiểu về thiếu niên thoát nhìn âm áp như ánh mặt trời này.

"Không sao." Tô Nghi Tu cúi đầu hôn lên khóe mắt cô rồi cười nói: "Chị Tiểu Âm chỉ cần nằm ở trên giường hưởng thụ là được, em sẽ dùng cơn th*t lớn hầu hạ chị thật tốt."

Hmmmm, mấy nàng nghĩ Tu ca như thế nào:>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Rốt cuộc cũng làm được chị Tiểu Âm

Edit: Miu

Beta: Su

Lời Tô Nghi Tu nói khiến Giang Tiểu Âm không khỏi hồi tưởng lại về mộng cảnh khi nằm ở trên giường Dư Lạc.

Sự thoải mái trong mộng khi tiểu huyết bị lấp đầy đan xen với sự khó chịu muốn bị cấm ở hiện thực, cô quay đầu đi không nói gì, nhưng bộ dáng ngượng ngùng kia khẳng định không phải là cự tuyệt.

"Tiểu Âm, em yêu chị....."

Trong miệng nói lời triền miên âu yếm, Tô Nghi Tu thâm thiết hôn từ khóe mắt Giang Tiểu Âm xuống đến trên môi cô. Giống trong mộng mà một lần lại một lần gặm cắn môi cô.

Gặm một hồi, liếm một hồi xong lại cạy hàm răng cô ra rồi với đầu lưỡi vào trong càn quét khoang miệng cô.

Thật sự rất giống sủng vật đại trung khuyến mang hình người.

"Ô ô ——"

Miệng đã dính đầy hương vị của Tô Nghi Tu, Giang Tiểu Âm xoắn thân thể ý đồ đẩy cậu ra làm cậu trước hãy tắt trứng rụng đi.

"Chị Tiểu Âm"

"Nghi Tu, em tắt cái kia đi được không....."

"Tắt cái gì?" Tô Nghi Tu cười giống như thật sự không biết Giang Tiểu Âm đang nói về cái gì.

"Trứng rụng à!"

Sao tất cả đàn ông đều có cùng một bộ dáng này nhỉ, đều thích nghe cô nói những lời hết sức mắc cỡ đó ra. Giang Tiểu Âm che mắt lại, xấu hổ đến mức không muốn thấy chính bản thân mình.

"Trúng rung?"

Tay nắm chắc, Tô Nghi Tu đột nhiên kéo nó ra, sau đó ngơ ngác mà nhìn chăm chăm Giang Tiểu Âm chỉ mặc một bộ nội y: "Em giúp chị Tiểu Âm lấy trúng rung ra khỏi tao huyết có được không?"

"Không cần..... Nghi Tu, đừng nhìn....."

Bị tầm mắt nóng rực như vậy nhìn chăm chăm, Giang Tiểu Âm cảm thấy toàn bộ thân thể cô đều bắt đầu phồng lên. Cô vươn tay muốn che quần lót ướt đầm của mình nhưng lại bị Tô Nghi Tu dùng một tay bắt được.

"Không cần chắn, em muốn nhìn tiểu huyết của chị Tiểu Âm." Cậu chậm rãi kéo quần lót cô xuống.

"Âm mao của chị Tiểu Âm thật chính tề."

Tô Nghi Tu nắm mao mao của Giang Tiểu Âm rồi cố ý chà xát hỏi: "Có phải chị Tiểu Âm đã trộm tu bỏ lông mao hay không?"

"Không hề nhé!" Tâm lý cảm thấy thẹn đã bạo phát khiến Giang Tiểu Âm nhìn chăm chăm từ quần áo của mình, gương mặt đều hồng đến bốc hơi: "Nó trưởng thành... Thực xấu sao?"

"Sao có thể." Tô Nghi Tu vỗ nhẹ một chút lên âm đ*o của cô và cười nói: "Phía dưới của chị Tiểu Âm ngay cả lông mao cũng đều phi thường xinh đẹp."

Người đàn ông dùng ngón tay nhỏ dài xinh đẹp đẩy âm mao chính tề của cô xong từng chút từng chút dịch chuyển xuống chạm vào trên âm để cô.

"Mau hồng nhạt."

Trúng rung bên trong tiểu huyết vẫn đang không ngừng chấn động, âm để ở trong trạng thái hưng phấn vẫn còn cương cứng cũng cùng nhau đong đưa theo huyết thịt.

"Tiểu huyết của chị thật non mềm." Tô Nghi Tu nói xong liền buông tay Giang Tiểu Âm ra, sau đó bẻ đùi cô, cúi đầu dán miệng mình lên trên huyết khẩu rồi mút vào và liếm.

"Không cần ——"

Tiểu huyết lần đầu tiên bị liếm, hơn nữa bên trong còn có trúng rung, Giang Tiểu Âm bị kích thích theo bản năng liền nâng mông lên để tiểu huyết mình cùng miệng Tô Nghi Tu dán càng thêm chặt chẽ.

Miệng người đàn ông dán trên môi âm hộ, đầu lưỡi mềm mại không ngừng đảo qua âm để, chui vào từ huyết khẩu rồi sau đó dùng ngón tay phối hợp cùng đầu lưỡi đẩy trúng rung vào sâu bên trong.

"Đừng liếm, Nghi Tu..... Trúng rung vào thật sâu....." Giang Tiểu Âm vận vẹo hạ thể, hai tay nắm chặt khăn trải giường: "Nghi Tu..... Thật là khó chịu....."

"Sao lại khó chịu?"

Tô Nghi Tu ngẩng đầu liếm đ*m thủy dính trên môi: "Tất cả đ*m thủy mà tiểu tao huyết của chị Tiểu Âm chảy ra em đều muốn uống."

Lời người đàn ông nói cực dâm mãnh mẽ làm Giang Tiểu Âm muốn kẹp chặt hai chân, nhưng tiếc rằng sức lực của cô căn bản không so được với Tô Nghi Tu nên chỉ có thể bị cậu ấn phần trong đùi khiến cho hai đùi mở rộng ra để lộ tiểu huyết ở bên trong.

"Đừng nói nữa..... Thật xấu hổ....."

"Nhưng em muốn cho chị Tiểu Âm biết em rất cuộc có bao nhiêu thích mỗi một chỗ ở trên người của chị."

Cậu cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm liếm tiểu âm đầu cương cứng: "Tao âm để nhỏ nhỏ của chị Tiểu Âm thật đáng yêu, chị nói thử xem, nếu em về sau mỗi ngày đều bao bọc liếm hút thì nó có thể biến lớn một chút không?"

Cậu lại dùng đầu lưỡi xẹt qua môi âm hộ hơi mọng màu hồng nhạt kia: "Môi âm hộ dâm đẳng thật non, về sau em cũng sẽ liếm nó một chút có được không?"

Cuối cùng, cậu vùi đầu lưỡi vào bên trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm rồi thọc vào rút ra mấy cái xong nói: "Tao huyết của chị Tiểu Âm thật chặt thật nhỏ, em muốn mỗi ngày đều nhét côn th*t lớn vào bên trong, biến nó thành hình dạng côn th*t của em."

"Đừng nói nữa."

Giang Tiểu Âm nghe Tô Nghi Tu nói lời dâm loạn, trong đầu óc đều là hình ảnh bản thân mỗi ngày về sau đều sẽ bị người đàn ông liếm tiểu huyết, dùng côn th*t lớn đâm thọc. Tưởng tượng như vậy càng thêm kích thích hơn so với khi cậu liếm phía dưới.

"Đừng nói nữa....." Cô lắc lắc đầu, thân thể lại rất thành thật mà hướng lên trên, tiểu huyết cũng không ngừng trào ra dâm dịch: "Ân..... Thật là khó chịu....."

"Chị Tiểu Âm, nói cho em biết, chị khó chịu ở đâu?"

Tô Nghi Tu hiện tại cố tình không chạm vào chỗ mà cô khó chịu nhất, thậm chí động thủ tắt trứng rung. Cậu chỉ dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm tiểu huyết phản nộn của cô, muốn Giang Tiểu Âm chính miệng nói ra.

Trứng rung bị tắt đi, cô lập tức mất đi kích thích vốn đang sờ hữu, Giang Tiểu Âm bất an mà vặn vẹo thân thể, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, phía dưới thật là khó chịu....."

"Phía dưới?"

Người đàn ông nghiêng đầu dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô.

Lúc này, sự day dỗ của Khúc Cẩm liên có tác dụng. Cô đương nhiên biết cậu muốn nghe gì, Giang Tiểu Âm bặm mặt, dùng âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Tao huyết thật là khó chịu, muốn côn th*t lớn của Nghi Tu cắm vào bên trong."

"Ân ân, em biết rồi."

Tô Nghi Tu nghiêm túc gật gật đầu, cậu duỗi tay câu lấy dây trứng rung bên trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm rồi rút nó ra.

"Em sẽ dùng côn th*t lớn lấp đầy tao huyết đói khát của chị." Cậu cởi quần áo của mình ra xong nắm côn th*t thô to cứng rắn có thêm một ít gân xanh uồn lượn dãn ở trên của huyết của Giang Tiểu Âm: "Tiểu Âm, em đây muốn bắt đầu làm chị."

Giang Tiểu Âm bặm mặt, một câu cũng không chịu nói, nhưng Tô Nghi Tu biết cô thực chờ mong mình cắm vào, tao huyết kia lúc đóng lúc mở chảy nước chính là minh chứng tốt nhất.

Khéo đưa quy đầu chậm rãi từ miệng huyết nhỏ đi vào bên trong, tuy rằng có không ít dâm dịch bôi trơn nhưng vẫn chật đến mức khiến Tô Nghi Tu có chút khó chịu.

"Tiểu nộn huyết của chị Tiểu Âm cần thật chặt."

Cậu dứt khoát cắn răng lấy một hơi dùng sức cắm toàn bộ vào bên trong.

"Thật lớn..... Quá thô....." Gân xanh trên côn th*t kè sát vách tường thịt mềm, khoái cảm khi bị lấp đầy làm Giang Tiểu Âm ưỡn nửa người trên rồi nhịn không được mà rên rì: "Tiểu huyết bị lấp đầy..... Thật thoải mái....."

"Chị Tiểu Âm"

Cảm thấy mỹ mãn, rốt cuộc cũng cắm được côn th*t của mình vào bên trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu hạnh phúc mà ôm chặt lấy cô.

"Thật tốt, thật muốn vĩnh viễn đều nhét côn th*t vào bên trong tao huyết của chị Tiểu Âm mãi không rút ra."

- - - - -

Thực ra thì Tu ca rất yêu chị Tiểu Âm nhưng anh ấy hơi biến thái nên mới chỉ cần chị ấy ở bên mình còn có quan hệ với người khác cũng không sao á>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Văn Phòng Tình Dục Thi

Edit: Kyler

Beta: Su

Cơ bắp cường tráng rắn chắc của Tô Nghi Tu dính sát vào trên người cô, lông mao phía dưới thậm chí cũng đều dây dưa ở bên nhau.

"Nghi Tu....."

Giang Tiểu Âm gọi tên Tô Nghi Tu, loại giao hợp mang theo cảm tình nùng liệt này làm cô bắt đầu muốn được nhiều hơn. Muốn tay cậu đặt vào thân thể của mình, tiểu huyết muốn côn th*t bắt đầu đâm thọc, muốn cậu hôn môi cô.

"Em đây." Nghe ra khát vọng trong giọng nói của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu cời bỏ nịt ngực cô ra, sau đó vùi đầu thật sâu vào bên trong mà hít một hơi.

"Vú của chị Tiểu Âm thật lớn, trắng trong, tròn nhẵn."

Cậu đóng đưa cái mông, bắt đầu di chuyển côn th*t cọ xát chặt chẽ với vách tường thịt non, hai tay cũng không nhàn rỗi mà xoa vú của Giang Tiểu Âm.

"Thật thoải mái....."

Cả người Giang Tiểu Âm đều mềm nhũn, cô hé miệng rên rỉ kiểu suyền.

Đến sau khi Tô Nghi Tu ngậm lấy một bên đầu v*, Giang Tiểu Âm đang kê bên bờ vực cao trào trước khi có côn th*t cắm vào liền duỗi tay ôm lấy đầu tóc xù xù của cậu, tiểu huyết nhếch hướng lên trên khiến cho nguyên cây côn th*t của Tô Nghi Tu đều tiến vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết.

"Sắp chết... Bị làm chết..." Hai chân cô banh rộng ra hướng trước mặt, đôi vú to cũng dán hết ở trên mặt Tô Nghi Tu, sau đó cô kêu lên: "Tao huyết sắp... Sắp cao trào...."

"A a ——"

côn th*t bị tao huyết trong con cao trào bọc đến kín mít, quanh chớp mũi của Tô Nghi Tu đều là mùi hương vú của Giang Tiểu Âm. Nếu không phải lúc trước cậu đã dùng quần lót của chị Tiểu Âm rồi bắn một lần thì nói không chừng, quy đầu bị d*m thủy tưới thật sự sẽ bị kích thích đến mức bắn ra.

Cậu vron đầu lưỡi kích thích đầu v* Giang Tiểu Âm, cô mới vừa trải qua con cao trào rồi cuộc cũng chịu buông đầu đang áp trên vú của cậu ra, Tô Nghi Tu liền ngẩng đầu lên.

"Tao vú của chị Tiểu Âm thơm quá."

Chép chép miệng hai cái, Tô Nghi Tu vuốt gương mặt bởi vì con cao trào mà ửng đỏ của Giang Tiểu Âm, sau đó cười hân hân lên trán cô: "Vừa rồi suýt chút nữa đã bị tao huyết của chị kẹp đến bắn ra, nếu bị hiểu lầm thành đàn ông không thể kéo dài thì lại không tốt."

"Nghi Tu ——" Khóe mắt Giang Tiểu Âm khi được ôn nhu hôn lên trán đột nhiên ần chứa nước mắt, cô thấp giọng nói: "Chị chỉ là một cô gái kém cỏi."

"Chị Tiểu Âm rõ ràng chính là cô gái tốt nhất trên thế giới này."

"Mặc kệ là ai chạm vào chị, chị cũng đều có thể thoải mái đến cao trào, thế cho nên chị quá kém không phải sao?"

"Đây không phải là lỗi của chị." Tô Nghi Tu duỗi tay mềm nhẹ lau nước mắt bên khóe mắt cô, tiếp theo, đôi tay nâng mặt nhìn thẳng vào hai mắt cô rồi gần từng câu từng chữ mà nói: "Nếu nói kém cỏi thì đúng hơn là đàn ông bọn em, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến việc chiếm hữu chị Tiểu Âm, muốn làm chị Tiểu Âm đến cao trào."

"Chị trước nay cũng chưa chủ động muốn cái gì, thế cho nên từ giờ trở đi không cần suy nghĩ nữa, chị chỉ cần nhắm mắt lại hưởng thụ là được rồi."

"Nghi Tu, em không cần phải đối với chị tốt như vậy....."

Giang Tiểu Âm có chút không dám nhìn hai mắt cậu, nơi đó có sự nghiêm túc làm cô sợ hãi.

"Chị Tiểu Âm, em không có tốt như chị tưởng đâu." Tô Nghi Tu túm chặt đôi tay của Giang Tiểu Âm, mười ngón tay của cả 2 đan vào nhau thoát nhìn giống như một đôi tình nhân thân mật nhất: "Em chỉ hy vọng chị Tiểu Âm có thể đồng ý với em một việc."

"Àn."

"Mặc kệ có chuyện gì xảy ra thì cũng đều đừng rời khỏi em."

Cho dù là ở trên giường, Giang Tiểu Âm cũng không nghĩ sẽ tùy tiện đồng ý với cậu. Sau khi trầm mặc lâu thật lâu, lâu đến lúc Tô Nghi Tu đều cho rằng cô sẽ cự tuyệt thì Giang Tiểu Âm lại mở miệng: "Chỉ cần Nghi Tu em không chủ động rời đi thì chị cũng sẽ không rời đi."

"Em yêu chị."

Tô Nghi Tu một lần lại một lần mà nói ra những lời này, côn th*t lấy lực độ càng thêm mạnh mẽ thâm nhập vào bên trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm, quy đầu chạm đến cửa tử cung khép kín, cậu hôn môi cô, sau đó mãnh liệt dùng lực cắm côn th*t vào trong tử cung.

"Tiểu Âm, em đã cắm côn th*t vào trong đám tử cung của chị."

"Không được... Quá sâu, Nghi Tu..." côn th*t nóng cháy đẩy đường đi bên trong tử cung ra, Giang Tiểu Âm chỉ cảm thấy đại não của mình bị khoái cảm đánh sâu đến mức trống rỗng: "Tử cung... không thể..... Sẽ mang thai, Nghi Tu....."

"Nếu chị Tiểu Âm không muốn thì em sẽ không bắn vào." Tô Nghi Tu thấp giọng bảo đảm ở bên tai cô.

Cậu biết chị Tiểu Âm hiện tại còn không thể mang thai, thêm nữa, nếu hoài thai thì sẽ không thể đẻ cậu làm, thế cho nên cậu tất nhiên là không cần.

"Đừng bắn vào bên trong..."

Bị cơn th*t lớn không ngừng đâm thọc kích thích thân thể, Giang Tiểu Âm rên rỉ không ngừng, hai mắt mất đi tiêu cự. cơn th*t của Tô Nghi Tu thật sự là quá lớn, khi cậu cắm nguyên cây vào tiểu huyết phá tan cửa tử cung, cô cảm thấy toàn bộ âm đ*o đều giống như lời cậu nói, bị làm thành hình dạng của cây cơn th*t lớn.

"Ân ân... Tiểu huyết thật thoải mái... Bị cơn th*t của Nghi Tu làm sướng muốn chết..." Giang Tiểu Âm nắm chặt tay Tô Nghi Tu, hai chân phía trước tách ra uốn lượn kẹp chặt kiện eo đang ra sức vận động của cậu.

Tầng tầng lớp lớp thịt mềm ở bên trong tao huyết không ngừng mấp máy, giống như có vô số đầu lưỡi nhỏ đang liếm mút cơn th*t của Tô Nghi Tu.

Cậu mãnh liệt đóng đưa kiện mông làm cơn th*t phá tan sự bao vây của vách tường thịt, lúc cơn th*t rút ra mang theo thịt mềm màu hồng nhạt cùng d*m thủy ra bên ngoài rồi lại lần nữa cắm cơn th*t vào sâu trong tao huyết.

"Tao huyết của chị Tiểu Âm đúng thật giỏi, cắn cơn th*t lớn thật chặt, thật thoải mái." Cậu cúi đầu cắn viên anh đào nhỏ trên vú Giang Tiểu Âm, sau đó dùng hàm răng nghiền nát lõi kéo: "Vú với núm vú của chị Tiểu Âm cũng thật giỏi, chơi thế nào cũng không chán. Vú bị em ăn như vậy có thoải mái không?"

Cúi đầu nhìn đầu v* hồng nhạt bị cậu cắn thành màu đỏ, lại còn không ngừng bị lõi kéo hướng lên trên, Giang Tiểu Âm bị kích thích, âm đ*o lại càng thêm co chặt hơn.

"Vú bị ăn thoải mái..." Cô gắt gao ườn mông cùng vú. "Sắp tới... Lại sắp đến nữa rồi... Tao huyết bị làm hồng rồi... Nghi Tu..."

"Vậy hồng đi, để đại cơn th*t lớn đâm hư tao huyết của chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu lại lần nữa mãnh liệt cắm quy đầu vào bên trong tử cung của Giang Tiểu Âm, mà kích thích kịch liệt như vậy làm trước mắt Giang Tiểu Âm hiện lên một mảnh trắng xóa, cô lại lần nữa đạt tới cao trào.

"Tao huyết sẽ hư mất... Bị cơn th*t lớn của Nghi Tu đâm hồng..." Cô thất thần nhìn trần nhà, d*m thủy tràn ra từ tiểu huyết thấm ướt một mảng lớn của khăn trải giường.

"Tiểu Âm, em cũng muốn bắn."

Trong sự kích thích từ cơn cao trào, tiểu huyết của Giang Tiểu Âm không ngừng run rẩy, Tô Nghi Tu có thể cảm giác được mả mắt cậu đã mất không chế mà mở ra. Cậu nỗ lực không chế dục vọng muốn bắn tinh, sau đó dùng bộ dạng đáng thương vô cùng nhìn Giang Tiểu Âm và nói: "Em có thể bắn tinh dịch vào miệng của chị Tiểu Âm không?"

Không thể để Nghi Tu bắn tinh dịch vào trong tử cung của cô.

Nghĩ vậy, mặc dù đầu óc còn đang trong trạng thái mơ hồ nhưng Giang Tiểu Âm vẫn gật gật đầu: "Bắn hết tinh dịch vào trong miệng chị đi chứ đừng bắn vào tử cung."

"Chị Tiểu Âm thật tốt."

- - - - -

Thịt nè <3

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khả năng nhận không nổi

Edit: Kyler

Beta: Su

Tô Nghi Tu cơ hồ một chút tạm dừng cũng đều không có mà rút cơn th*t ra khỏi mật huyết của Giang Tiểu Âm, cậu ngồi dậy, nắm cơn th*t nhắm ngay môi đỏ đang hé mở của cô, tay vịn tường liền bắn toàn bộ tinh dịch vào trong miệng cô.

"A..... Bắn hết tinh dịch vào trong miệng chị Tiểu Âm."

Một dòng tinh dịch nóng chảy được rót vào trong khoang miệng Giang Tiểu Âm, tuy rằng hương vị có chút kỳ quái nhưng cô hiện tại đang nằm ngửa nên chỉ có thể gian nan mà nuốt xuống.

"Ăn ngon không chị Tiểu Âm?" c*on th*t nửa mềm của cậu thuận thế thọc vào rút ra hai cái ở trong miệng Giang Tiểu Âm rồi mới rút nó ra khỏi miệng cô: "Tinh dịch của em về sau đều cho chị Tiểu Âm ăn có được hay không?"

"Hương vị quái quái."

Giang Tiểu Âm lắc đầu, có chút ngượng ngùng duỗi tay muốn che khuất hai vú.

Tô Nghi Tu tất nhiên sẽ không cho cô được như ý nguyện, cậu giữ chặt đôi tay cô, sau đó cúi đầu liếm đầu v* cô rồi nói: "Vú chị Tiểu Âm em cũng đã ngậm qua, chị còn che làm cái gì? Vú xinh đẹp như vậy thì nhất định phải để lộ ra cho người khác xem."

"Àn ần... Đừng nhìn nữa... Nghi Tu, chị muốn đi tắm rửa."

"Nhưng em còn muốn làm chị Tiểu Âm." Tô Nghi Tu không thuận theo, không buông tha ôm Giang Tiểu Âm, cậu kiên định dung thanh âm ảm áp như ánh mặt trời mà làm nũng: "Chị Tiểu Âm, chị xem c*on th*t của em lại cứng lên nữa, em lại đâm chị Tiểu Âm trong chốc lát có được không?"

Giang Tiểu Âm chịu không nổi nhất là bộ dạng Tô Nghi Tu làm nũng với cô, trước kia vừa nghe thấy cậu nói như vậy, trên người cô liền đã nổi cả một lớp da gà.

"Loại chuyện này đừng hỏi nữa!"

Cô đỏ mặt nhắm mắt lại, vấn đề này muốn cô trả lời như thế nào!

Bộ dạng dục c*on còn nghênh, e lệ phi thường của cô quá mê người, Tô Nghi Tu không nói hai lời, cậu lại lần nữa ôm chặt Giang Tiểu Âm rồi hôn lên môi cô, sau đó liền cắm c*on th*t vừa cương cứng của mình vào bên trong tiểu huyết cô.

"Từ bỏ... Nghi Tu, chị từ bỏ.... Một môi quá..."

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Giang Tiểu Âm thật sự hối hận lúc ban đầu mình không hề dùng lời lẽ chính đáng cự tuyệt Tô Nghi Tu.

Cô bị Tô Nghi Tu ôm từ phòng ngủ làm cho đến phòng khách, từ phòng khách đâm tới văn phòng xong lại bị chơi một hồi ở phòng ngủ. Cô đã mệt đến muốn ngủ, nhưng cậu thanh niên lại dường như không biết mệt, hoạt động liên tục giống như mô-tơ gắn máy, không dừng lại nghỉ ngơi mà liên tục đòi tư thế để làm cô.

"Nghi Tu... Buồn ngủ quá... Chị muốn đi WC..."

Cô hiện tại bị Tô Nghi Tu dùng tư thế xi tiểu ôm rồi cắm vào từ phía sau, mà tư thế này lại làm cô đặc biệt muốn đi WC.

"Em đây liền ôm chị Tiểu Âm đi." Trong lúc mơ mơ màng màng, cô giống như nghe thấy Tô Nghi Tu nói chuyện với ai đó: "Anh Khúc, anh muốn nhìn cảnh chị Tiểu Âm bị tôi làm đến tè ra quần hay sao?"

"Nghi Tu....."

Nhưng cô thật sự quá mệt mỏi, hoàn toàn không muốn mở to mắt suy nghĩ.

Bận rộn suốt một ngày, sau khi tan tầm lại đi tìm Dư Lạc. Ngồi trên xe buýt lâu như vậy, lại còn mơ một giấc mộng kỳ quái, cuối cùng bị Dư Lạc dùng ngón tay cầm đến cao trào. Còn chưa hết, cô lại đi một chuyến đến chung cư Khúc Cần để lấy di động, chờ đến lúc trở về thì trời cũng đã khuya.

"Tiểu Âm, chị tiểu đi, đã đến WC."

Tô Nghi Tu cố ý đè thấp thanh âm, làm cho Giang Tiểu Âm vốn đang mơ màng sắp ngủ càng thêm mệt mỏi.

Giống như lúc còn nhỏ nằm mơ muốn đi WC, sau đó đột nhiên tìm được WC liền mất khống chế mà tè ra quần. Tình huống hiện tại của Giang Tiểu Âm chính là như vậy. Cô cũng không có biện pháp tự hỏi bản thân rốt cuộc có nên đi tiểu hay không mà liên nghe theo lời Tô Nghi Tu nói, thả lỏng thân mình rồi nước tiểu ra ngoài.

Nước tiểu tí tách tí tách chảy ra từ miệng niệu đạo, Tô Nghi Tu ôm Tiểu Âm, bị hình ảnh mình mong đợi đã lâu kích thích đến tiếp đó liền bắn hết tinh dịch vào trong âm đ*o của cô.

Bắn tinh xong, anh cúi đầu hôn hôn đỉnh đầu Giang Tiểu Âm rồi quay đầu lại đối diện với Khúc Cần đang đứng ở cửa WC xong cười thực tươi.

"Anh Khúc, có phải là chị Tiểu Âm rất đẹp hay không?"

Cô gái này ngày hôm qua còn ở trong lòng ngực mình rên rỉ và cao trào, hiện tại lại bị người đàn ông khác ôm làm đến bắn nước tiểu, Khúc Cần nói

không nên lời cảm giác của chính mình ra sao, nhưng tuyệt đối là một chút cũng không thoải mái.

Buổi chiều, anh đi theo Tô Nghi Tu lên phòng đã chuẩn bị sẵn cho mình ở trên lầu ba.

Anh vào phòng ngồi trên ghế suy nghĩ thật lâu về Giang Tiểu Âm, chờ lúc anh nghĩ ra muốn đi tìm cô gái này thì mới phát hiện bản thân không ra khỏi đó được. Mặt sau của tờ giấy Tô Nghi Tu để ở cửa phòng cùng trên tường đều dán phù triện, là cái loại phù triện nếu anh không đụng tới thì căn bản cũng sẽ không phát hiện.

"Tô Nghi Tu."

Khúc Cẩn không có biểu lộ ra bất luận cái gì tức giận, anh bình tĩnh mà dựa ở trên tường rồi đẩy đẩy mắt kính của mình và nói: "Cậu nói thử xem, nếu Tiểu Âm phát hiện thứ ở trong máy tính cậu thì liệu cô ấy còn sẽ cười với cậu như lúc trước không?"

Tươi cười của Tô Nghi Tu ngay lúc Khúc Cẩn nói xong câu đó liền đột nhiên trở nên cứng đờ.

"Trong máy tính tôi không có gì cả."

Cậu rút côn th*t ra khỏi tiểu huyết của Giang Tiểu Âm, sau đó ôm cô về phòng ngủ xong đặt cô lên trên giường rồi đắp chăn, kế tiếp mới đóng cửa tới phòng khách ngồi trên sofa, mặt đối mặt với Khúc Cẩn.

"Để tôi nghĩ lại xem." Khúc miệng Khúc Cẩn đang ngồi trên sofa nhếch lên một nụ cười nhạt: "Video theo dõi, ảnh chụp lén, phần mềm theo dõi. Mọi thứ xác thật được giấu rất kỹ, nhưng xin lỗi, tôi có thể dùng khả năng của quý để tìm được chúng nó."

Học sinh thông minh 20 tuổi nếu so với luật sư khôn khéo 26 tuổi, cuối cùng vẫn là kém hơn một chút.

"Anh muốn gì....."

Tuy rằng vừa rồi cậu đã khiến Giang Tiểu Âm bảo đảm sẽ không rời khỏi mình, đó chính là vì phòng ngừa về sau cô phát hiện ra bí mật của cậu, nhưng cậu vẫn không dám chắc đến khi Tiểu Âm phát hiện ra cậu là một kẻ biến thái thì liệu có chán ghét cậu hay không.

Cậu không chịu nổi.

"Thứ tôi muốn cậu cũng không cho được." Khúc Cẩn cách mắt kính dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tô Nghi Tu rồi chậm rãi nói: "Cậu chỉ cần đừng gây trở ngại việc tôi cùng Tiểu Âm làm tình là được, đương nhiên, tôi cũng sẽ không đi gây trở ngại cho cậu."

Sau khi anh dùng ước chừng một tiếng đồng hồ mới thoát khỏi được căn phòng đó, chuyện đầu tiên anh làm không phải xuống dưới tìm Tô Nghi Tu tính sổ mà là ở trong phòng Tô Nghi Tu cẩn thận nghiên cứu một chút.

Kết quả thực ngoài ý muốn, anh phát hiện mấy thứ không thể tưởng tượng.

Những thứ đó có thể chứng minh đây đã không thể được coi là yêu thích đơn giản như vậy, mà chính là sự si mê khó có thể kiềm chế.

Nếu anh muốn cậu nhóc này rời khỏi Giang Tiểu Âm thì hoàn toàn có khả năng sẽ phát sinh ra chuyện phi thường đáng sợ.

Yêu cầu như vậy làm Tô Nghi Tu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Có thể, chỉ cần chị Tiểu Âm nguyện ý. Nhưng những việc này tôi hy vọng anh có thể vĩnh viễn giữ nó trong bụng."

Tô Nghi Tu tuyệt nhiên không phải là cừu con, cậu hít mất gần từng câu từng chữ mà trả lời: "Tiểu Âm chính là cuộc sống của tôi. Nếu anh dám làm ra chuyện khiến chị ấy rời khỏi tôi, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ kéo anh cùng tôi xuống địa ngục."

- - - - -

Tranh phong giữa 2 chàng>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đều cắt ra ngoài hết cho tôi

Edit: Kyler

Beta: Su

Hai người đàn ông tuy rằng không tính là hài hòa ở chung, nhưng cũng tạm thời đạt thành nhận thức chung.

Đứng dậy tính toán đi rửa sạch thân thể Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, cậu nhìn xuống Khúc Cẩn rồi phi thường nghiêm túc hỏi: "Anh và Tiểu Âm làm tình, có thể tạo thành ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh của chị ấy hay không? Nếu có, tôi tình nguyện cho chị ấy biết mấy thứ kia."

"Sẽ không."

"Giang Tiểu Âm là người có mệnh cách thuần âm, chút âm khí này đối với cô ấy mà nói thì không tạo thành bất luận thương tổn gì." Đúng là bởi vì biết điểm này, Khúc Cẩn mới có thể quán lấy Giang Tiểu Âm làm tình: "Điểm này, dùng mắt thường cậu cũng nhìn ra được."

Tô Nghi Tu gật gù đầu, tuy rằng Giang Tiểu Âm thoát nhìn một chút vấn đề cũng đều không có, nhưng cậu vẫn muốn đi tìm Dư Lạc hỏi một chút.

Giang Tiểu Âm trước nay đều không phải người tham ngủ.

Chẳng qua hôm nay, cô tổng cảm thấy bản thân đã ngủ một giấc thật dài thật dài. Đồng hồ báo thức không có vang, chờ lúc cô mở to mắt, mặt trời đã chiếu rọi bức màn đến dị thường sáng ngời, ánh sáng kia tuyệt đối không thể là 6 giờ sáng.

"Sớm a, chị Tiểu Âm."

Giang Tiểu Âm nằm thẳng, cổ có chút cứng đờ mà ngoẹo về bên trái, rõ ràng nhìn thấy thân mình Tô Nghi Tu đang nghiêng người nằm ở trong ổ chăn tươi cười sáng lạn với cô.

Tươi cười có thể so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ, gương mặt Giang Tiểu Âm cũng trở nên đỏ bừng.

"Nghi.. Nghi Tu..... Sớm a....."

"Tiểu Âm."

Từ từ, sao bên phải cô lại truyền đến thanh âm của Khúc Cẩn?!

Thân thể Giang Tiểu Âm không chỉ cứng đờ đơn giản như vậy, cô bắt đầu hoài nghi chính mình có phải còn chưa ngủ tỉnh, còn đang nằm mơ gì đó. Nhưng mà đêm qua, trước lúc cô nhắm mắt lại ngủ, xác thật có nghe thấy Tô Nghi Tu đang nói anh Khúc gì đó.

"Nghi Tu, vừa rồi có phải là ảo giác của chị không?" Cô đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Nghi Tu, chính là không dám quay đầu lại xác nhận.

"Chị Tiểu Âm....."

"Tiểu Âm" Không cho Tô Nghi Tu cơ hội nói chuyện, Khúc Cẩn duỗi tay vòng lấy eo cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Em không hề nằm mơ."

Xúc cảm lạnh băng được truyền đến từ phía sau cho Giang Tiểu Âm biết, cái tên quý không biết xấu hổ Khúc Cẩn cũng đang trần trụi.

"Tô Nghi Tu! Khúc Cẩn!"

Cô cắn răng, thân thể run rẩy, từng câu từng chữ hung tợn mà nói: "Hai người các anh, đều cút hết ra ngoài cho tôi!"

Xong rồi, Tiểu Âm tức giận.

Quần áo cũng chưa mặc thì đã bị Giang Tiểu Âm ném gối đầu đánh cho Tô Nghi Tu hai tay ôm đầu ngồi xồm trước cửa. Cậu ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Khúc Cẩn chỉ mặc một cái quần lót, phi thường khó chịu mà nói: "Anh tên xấu xa này phải để chị Tiểu Âm chậm rãi thích ứng hai người chứ! Tại sao cứ phải chen lên cùng nhau ngủ a."

"Tôi lần đầu tiên thấy cô ấy tức giận."

Tô Nghi Tu vừa mới dứt lời, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Khi cậu cho rằng chị Tiểu Âm muốn tha thứ cho cậu thì liền thấy quần áo của mình cùng Khúc Cẩn từ bọc chăn cô ném ra đổ ập xuống.

"Tô Nghi Tu! Hôm nay chị không muốn thấy em ở văn phòng!"

"Phanh!"

Cửa phòng ngủ nặng nề đóng lại, mạnh đến mức bức họa trên vách tường đều lung lay vài cái.

Khô hê hê mà mặc quần áo vào, Tô Nghi Tu càng nhìn Khúc Cẩn càng cảm thấy người đàn ông này thật đúng là siêu cấp không vừa mắt. Đã như vậy

rồi mà anh ta còn thông thả ung dung không nhanh không chậm cài nút thắt, giống như một chút cũng không lo lắng.

"Chị Tiểu Âm, em đi ra ngoài mua đường cho chị." Tô Nghi Tu xoay người gõ cửa phòng ngủ Giang Tiểu Âm, phóng thanh âm mềm nhuyển đáng thương vô cùng mà nói: "Em đêm qua thấy bình đường của chị trống không, bây giờ mua kẹo bông giòn hay là mua kẹo sữa?"

Trả lời cậu, là thanh âm gỏi đầu nện thật mạnh trên cửa.

Nhìn đáng vẻ suy nghĩ biện pháp làm cô nguôi giận, chính mình phòng chừng cùng cô nói không nên lời.

Tô Nghi Tu vò vò một đầu tóc ngắn, chờ lúc cậu mở cửa văn phòng chuẩn bị đi ra ngoài, cậu mới ý thức được Khúc Cẩn mặc tốt quần áo xong liền khi định thân nhân mà ngồi trên sofa ở văn phòng, một chút ý tứ nhúc nhích cũng đều không có.

"Anh còn ngồi ở chỗ này là đang đợi chị ấy tự mình ra đuổi anh sao?"

Khúc Cẩn ngẩng đầu nhẹ liếc mắt nhìn Tô Nghi Tu một cái, giọng điệu thanh lãnh mà mở miệng: "Cô ấy vừa nói là hôm nay không muốn thấy cậu chứ chưa nói không muốn nhìn thấy tôi."

"....." Tay Tô Nghi Tu vốn dĩ nắm then cửa muốn trực tiếp chạy lấy người, tạm dừng mấy chục giây xong lại nhẹ giọng nói: "Muốn biết chuyện về chị Tiểu Âm không? Muốn biết thì liền đi theo tôi."

Khúc Cẩn sống chết ra sao cậu cũng không muốn quản, nhưng cậu một chút cũng không muốn khi Tiểu Âm vừa ra khỏi phòng ngủ thì liền nhìn thấy người đàn ông này rồi lại tức giận lần nữa.

Nghe thấy cửa bên ngoài văn phòng mở ra rồi đóng lại, dùng di động xem máy theo dõi trong văn phòng xác nhận hai người kia đều đã rời đi, Giang Tiểu Âm ở trong phòng ngủ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô rất tức giận.

Tức Tô Nghi Tu luôn miệng nói yêu cô, vừa quay đầu lại có thể cùng người đàn ông khác ôm cô ngủ.

Nhưng càng tức giận với chính bản thân cô. Lúc ý thức chính mình khóa thân bị hai người đàn ông kẹp ở bên trong, cô cư nhiên đáng xấu hổ mà có phản ứng.

"Thật phiền."

Mặc quần áo rửa mặt xong, Giang Tiểu Âm trở lại phòng ngủ nhìn bình đường trống không lại càng phiền.

Thời điểm tâm phiền ý loạn, cô thích ăn đường để giảm bớt cảm xúc, nhưng đường từ lúc Khúc Cẩn đến nơi này liền hết, hai ngày nay cô vẫn luôn vội vàng, bận rộn không có thời gian mua.

"Leng keng ——"

Âm báo di động nhắc nhở có tin nhắn đem cô tạm thời kéo ra khỏi sự bức tức.

[12h30 trưa, chỗ cũ.]

[Đã biết.]

Trả lời xong, Giang Tiểu Âm mới phát hiện giờ đã là 9 giờ.

Làm sao lại có thời giờ đi phiền hà chuyện này, cô còn nợ mấy trăm vạn đây. Để điện thoại cùng chính mình ngã ở trên giường, Giang Tiểu Âm bặm mặt hít sâu vài lần cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại.

"Giang Tiểu Âm, cô rất kiên cường, không gì có thể phá vỡ."

"Không có gì có thể làm khó cô."

"Cùng lắm thì coi như nuôi hai người nam sùng. Lớn lên đẹp, hàng to xài tốt, còn không cần tiền, thật có lời."

"Đúng không?"

Trên xe buýt lung lay, Giang Tiểu Âm thật vất vả thuyết phục bản thân bình tĩnh rồi lại ôm lan can bắt đầu đi vào cõi thần tiên.

Cô không nghĩ ra hai người đàn ông kia rốt cuộc đã đạt thành nhận thức chung gì, cũng như cô không nghĩ ra vì sao Tô Nghi Tu không ngừng nói yêu cô rồi đồng thời lại nói không ngại cô cùng người đàn ông khác làm tình. Cô còn không nghĩ ra lý do tại sao bản thân lại không kháng cự, thậm chí có sự chờ mong không thể hiểu được.

Tất cả mọi thứ có thể ăn ở trong văn phòng cô đều mang theo một ít, hôm nay bận xong lại đi tìm Dư Lạc nhìn xem giúp cô.

Lung lay, Giang Tiểu Âm không ăn sáng có chút khó chịu đột nhiên nhớ tới trong túi mình giống như còn có mấy viên kẹo đường.

Là kẹo sữa cô thích nhất.

Mở túi lấy kẹo ra, Giang Tiểu Âm lập tức mở giấy gói kẹo đường rồi nhét nó vào trong miệng. Mùi hương sữa ngọt ngào tràn ngập khoang miệng, tâm tình trong chớp mắt vui sướng hơn rất nhiều.

Lại nói tiếp, viên kẹo này là do lúc cô lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ Khúc Cần, ba anh - Khúc Bác Diễm đưa cho cô.

Tại sao Khúc Cần một chút cũng không giống với ba anh ta nhỉ.

Nhờ nhà lễ độ, ôn tồn, cười rộ lên thật sự giống ánh dương ấm áp, thấy ánh mắt ông ấy lúc chăm chú nhìn Kỷ Tích ôn nhu đến mức có thể chìm chết người.

"Aizzz ——" Giang Tiểu Âm ngẩng đầu nhìn thành phố ngoài cửa sổ xe không ngừng lui ra sau rồi nhin không được thở dài một hơi: "Vì sao cuộc sống mỗi ngày của tôi đều lướt qua càng gian nan?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chúc Kiền

Edit: Kyler

Beta: Ami

Tin nhắn đầu kia hẹn ngày gặp mặt ở chỗ cách văn phòng còn rất xa, dù sao chờ đến khi Giang Tiểu Âm lao đảo lắc lư ngồi xe buýt đến đó thì đã là chuyện của một tiếng đồng hồ sau.

[Tôi tới rồi.]

Giang Tiểu Âm trả lời tin nhắn, che lại dạ dày có chút không thoải mái rồi bước vào quán KFC ngay bên cạnh trạm xe buýt.

Cô kỳ thật không thể nào thích nổi nơi này, đồ ăn đắt đỏ lại còn nhiều dầu mỡ, nhưng cô thật sự không muốn tiếp tục đi xa thêm một chút chỉ để ăn một bữa cơm xong rồi lại phải trở về đây, chưa kể vừa lãng phí thời gian lại còn thêm một mối.

"Hôm nay sao lại tới sớm như vậy?"

KFC giữa 12 giờ trưa đem lại cảm giác biến người tấp nập. Nghiêm Văn Đào vừa vào cửa thì liền đi thẳng đến góc hẻo lánh nhất, quả nhiên Giang Tiểu Âm đang an vị ở nơi đó, trên bàn vuông nhỏ còn có mấy cái hamburger chưa được bóc vỏ.

Nghe thấy giọng của Nghiêm Văn Đào, Giang Tiểu Âm ngẩng đầu nhìn hấn một cái và nói: "Hy vọng anh không ăn cơm, bằng không thì em phải đóng gói lại rồi mang đi."

"Không ăn, không ăn."

Thoạt nhìn vô cùng tinh thần, người đàn ông đại khái cũng hơn 30 tuổi cười ngây ngô đặt mông ngồi đối diện Giang Tiểu Âm, cũng không khách khí mà mở bao hamburger ra rồi ăn.

"Tiểu Âm, sao hôm nay lại thấy em có vẻ không vui lắm?" Cắn vài cái liền gặm xong chiếc bánh hamburger, Nghiêm Văn Đào vừa hút Coca vừa quan tâm hỏi: "Thoạt nhìn giống như vài đêm không ngủ."

"Rõ ràng như vậy sao?"

Giang Tiểu Âm gãi gãi đầu, nhin không được lại thở dài một hơi.

"A, cái này không quan trọng." Cô không nghĩ nói quá nhiều về vấn đề này nên liền trực tiếp đổi đề tài và hỏi: "Anh Nghiêm, đã tra được thứ mà em muốn chưa?"

"Nếu anh Nghiêm của em không tra được thì sẽ kêu em tới đây chỉ để ăn được một cái hamburger của em thôi sao?"

Người đàn ông tròn trĩnh mắt liếc Giang Tiểu Âm một cái. Hắn cũng bận rộn cả ngày giống như Giang Tiểu Âm vậy, thế cho nên hắn cũng không có

hiều thời gian nhàn hạ như vậy để gọi cô tới đây chơi.

Biết đối phương cũng không phải thật sự tức giận, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn xin khoan dung mà cười nói: "Em biết sai rồi, anh Nghiêm đại nhân đại lượng mà tha thứ cho em đi."

"Lúc này mới tốt."

Nghiêm Văn Đào, là đại đội trưởng hình cảnh của cục công an thành phố Chung Sơn, Giang Tiểu Âm cũng do lúc trước tiếp một ủy thác của người đã chết nên mới có thể quen biết được hắn. Con người hắn - nhìn thật ra rất hàm hậu chính trực, nhưng trên thực tế cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Ngừng vui đùa lại, Nghiêm Văn Đào nhẹ nhàng gõ cái bàn và nói: "Tin tức lần này anh có thể miễn phí nói cho em biết, nhưng em cần phải đồng ý với anh một việc."

"Chuyện gì?" Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm Nghiêm Văn Đào.

Nói đến cùng, quan hệ của hai người bọn họ cũng chỉ là giao dịch ổn định không phơi bày ra ánh sáng được mà thôi, hơn nữa giới hạn thân phận của đối phương, chính cô kỳ thật vẫn luôn bị áp chế.

"Không cần nhìn anh nghiêm túc như vậy ——" Nghiêm Văn Đào liếm liếm môi cười nói: "Chỉ có một điều kiện. Vụ án này nếu có mặt em, anh yêu cầu Tiểu Âm em, thứ mà em điều tra được phải nói hết cho anh biết, đặc biệt là nếu em tìm ra được hung thủ....."

Đây cũng không phải là việc không thể, chỉ bằng cứ giao cho cảnh sát lại càng tốt.

Nhưng...

"Tại sao?" Giang Tiểu Âm sợ đối phương đào hố mình, nếu như bị vùi vào cũng không phải việc gì tốt: "Vụ án này có gì đặc thù sao?"

"Em biết cha mẹ Khúc Cẩn là ai chứ, anh dám cá em nhất định đã gặp mặt bọn họ."

Nghiêm Văn Đào hy vọng hợp tác không có vấn đề nên liền kiên nhẫn mà giải thích: "Một người là giáo viên trường đại học Chung Sơn rất có danh tiếng cùng uy vọng, một người là luật sư nổi danh mở ra văn phòng luật sư tốt nhất thành phố Chung Sơn, bản thân bà ấy cũng là nữ luật sư tương đối có danh tiếng. Phía trên vẫn luôn thực chú ý vụ án này, hơn nữa...."

"Một đại đội trưởng như anh muốn thăng chức thành tổng đội hình cảnh."

Vì muốn bò lên trên sao.

Kể tiếp không cần phải nói, Giang Tiểu Âm cũng biết là có ý tứ gì.

"Đã biết." Cô cười gật gật đầu: "Vậy lần hợp tác này đôi bên cùng có lợi."

"Chú ý an toàn."

Nói xong những lời nên nói, Nghiêm Văn Đào lưu lại một câu như vậy rồi liền vội vàng vàng rời đi. Đại đội hình cảnh phỏng chừng gần đây cũng quá mức bận rộn, khả năng thăng chức treo ở trước mắt, ai lại không muốn liều mạng mà bò lên trên?

Chỉ là... Lần ủy thác này nhìn qua thật sự hơi có chút nguy hiểm.

[Tiểu Âm, gia hiện tại có chút việc, em chờ đến 6 giờ tối rồi hãy tới đây. Khi đi ngang qua Chúc Kiều, giúp gia mua bữa tối tại cửa hàng BBQ mới mở trên bờ sông, coi như lần này tạ lễ của gia cho việc đã hỗ trợ em lần trước.]

Giang Tiểu Âm nhìn tin nhắn Dư Lạc gửi, chỉ muốn cách di động trả lại cho anh sự xem thường.

Nào có ai tự mở miệng muốn quà tạ lễ, thật đúng là không biết xấu hổ đến mức tận cùng. Cô hoài nghi người đàn ông này muốn cô 6 giờ tối đó chính là vì mang BBQ cho anh ta.

[Đã biết.]

Thời gian vẫn còn sớm, Giang Tiểu Âm không muốn về văn phòng nên liền dứt khoát ngồi ở KFC xong mớ giấy bút ra từ trong, sau đó bắt đầu sắp xếp lại kết quả cảnh sát điều tra được mà Nghiêm Văn Đào vừa nói qua với cô.

"Khúc Cẩn là trùng độc bỏ mình, nhưng cho đến bây giờ pháp y cũng chưa nghiên cứu được anh ta rốt cuộc trùng độc gì."

Biểu tình của Nghiêm Văn Đào lúc nói ra câu này thực nghiêm túc.

"Rất kỳ quái, thi thể anh ta lúc được phát hiện lạnh như tảng ở trong hầm chứa đá đông lạnh. Nếu không phải chúng ta có theo dõi, nhận được tin báo ngay một ngày trước xác nhận anh ta vẫn còn sống thì anh đều hoài nghi anh ta đã chết được một khoảng thời gian, hoặc là bị đông chết. Nhưng pháp y kiểm chứng cho ra kết quả phi thường chính xác là trùng một loại độc không biết tên, mà không phải bị đông chết."

Người đàn ông này tin quý thần. Tuy rằng được làm hình cảnh, nhưng hẳn xác thật còn tin tưởng quý thần hơn so với người thường.

"Tiểu Âm, anh cảm thấy vụ án này có liên quan đến quý." Anh suy đoán nói: "Em hẳn là càng rõ ràng hơn so với anh, trên thế giới này có đường ngang ngõ tắt."

"Em phải cẩn thận một chút, anh hoài nghi có người dường quý hại người, thế cho nên đội hình cảnh bọn anh mới không tra ra được bất kì manh mối hữu dụng nào."

Cho đến khi đứng ở trước cửa BBQ, chờ ông chủ mở cửa, trong đầu Giang Tiểu Âm đều là suy nghĩ chuyện này.

"Có phải tôi nên viết di chúc trước hay không..."

Giang Tiểu Âm lẩm bẩm lầu bầu tự giễu một câu. Chỉ có điều là cô mạng lớn, mấy năm nay vì tiền, cô cơ hồ đều làm những chuyện nguy hiểm như vậy, còn không phải vẫn còn sống tốt đây sao.

"Cô gái, tuổi còn trẻ mà viết di chúc cái gì a?" Không khéo là người đàn ông trung niên ở cửa hàng nghe thấy những lời này lại nhin không được mà xen vào nói với cô một câu: "Bác đây nướng thịt bảo đảm cháu ăn xong liền không muốn chết."

"Không không không."

Giang Tiểu Âm xua tay cười trả lời: "Cháu vẫn còn muốn sống thêm một trăm năm nữa."

"Nên như vậy." Người đàn ông trung niên nướng BBQ đột nhiên mặt đầy tang thương mà cảm khái một câu: "Bác mở cửa hàng ở chỗ này, mỗi năm không biết muốn nhìn đến bao nhiêu người từ trên Chúc Kiệu này nhảy xuống."

"Aizz —— sống không phải tốt hơn sao?"

Vừa mới nói, trên mặt sông liền bùm một tiếng.

Tiếp theo quay đầu lại thì vừa vặn thấy có người ngã xuống. Giang Tiểu Âm liền nghe thấy có người hô lớn: "Có người nhảy xuống sông!"

Không kịp nghĩ nhiều, Giang Tiểu Âm đưa túi của mình cho người đàn ông trung niên nướng BBQ, ngay sau đó đi thẳng đến bờ sông cời giày ra rồi bật qua lan can, hít sâu một hơi xong liền nhảy xuống chui vào trong nước.

Đây hoàn toàn là hành vi làm theo bản năng, chờ lúc nhảy xuống Giang Tiểu Âm mới ý thức được cô lại phạm phải một lần ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Trương Sư Lễ

Edit: Kyler

Beta: Thò

Nước sông thực lạnh, lạnh đến thấu xương. Cũng không phải bởi vì khí hậu, mà là âm khí.

Âm khí dày đặc ở dưới đáy sông không ngừng tản ra thêm hướng lên trên làm lòng người giật mình.

Chúc trên sông Chúc Kiệu. Không biết bắt đầu từ khi nào, nơi này liền biến thành thánh địa tự sát của thành phố Chung Sơn, mỗi năm đều có không ít người không muốn sống nhảy từ nơi này xuống kết thúc sinh mệnh của chính mình.

Cô theo bản năng nhảy xuống cứu người, lúc sau mới nhớ tới tại sao bên bờ sông chỉ có người hô to, lại không một người nào chứng kiến xong muốn hăng hái làm việc nghĩa cùng nhau nhảy xuống theo cô.

Không phải bởi vì không có dũng khí.

Mà là bởi vì tất cả mọi người đều biết, phía dưới con sông này, ngoại trừ tự sát, những người nhảy xuống cứu người, cũng không một ai có thể còn sống sót bơi lên bờ.

Giang Tiểu Âm lấy mấy lá bùa còn dư ở trong túi ra rồi dán lên trên người mình, sau khi cảm giác được hơi chút ấm áp thì cũng là lúc, cô lập tức bơi về hướng người kia rơi xuống nước.

Mực nước sông kỳ thật rất cao.

Cô thực mau liền tìm thấy người đã ngất xỉu đang không ngừng chìm xuống. Là một người đàn ông, đầu tóc dài lộn xộn hoàn hảo giống như mấy trăm năm cũng chưa cắt, quần áo cũng rách tung toé, thoạt nhìn hẳn là một kẻ lưu lạc.

Trong tay của anh gắt gao nắm chặt một cái vòng tay.

Giang Tiểu Âm liếc mắt một cái, tổng cảm thấy cái vòng tay này có chút quen mắt, hình như cô đã từng thấy qua ở đâu đó.

Chẳng qua là, hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến vấn đề này, cô giữ chặt người đàn ông chết đuối xong liền lập tức liền bơi lên trên mặt sông. Cũng không biết có phải là bởi vì mấy lá bùa hay không, trong suốt quá trình này cứ nhiên không có một con quỷ nước nào xuất hiện túm cô xuống.

Nhưng đợi lúc Giang Tiểu Âm đã ngoi lên mặt sông, mắt thấy sắp tới bờ thì đột nhiên một viên đá không biết từ nơi nào bay đến, vừa lúc xuyên thấu qua mấy tấm bùa cô dán ở trên người.

Không xong!

Cảm giác cổ chân lập tức bị túm chặt làm Giang Tiểu Âm ý thức được quỷ nước kỳ thật vẫn luôn bơi theo phía sau cô.

Cô gần như liều mạng đẩy người đàn ông lên trên bờ sông, nhìn người bên bờ sông duỗi tay túm anh ta qua lan can, Giang Tiểu Âm còn chưa kịp giữ chặt cái tay đang duỗi lại đây thì đã bị quỷ nước ở dưới đáy kéo xuống.

Sức lực của quỷ nước sao lại lớn như vậy?

Giang Tiểu Âm bị túm xuống cúi đầu, cái tay kia cơ hồ có thể nói là rậm rạp khiến da đầu cô tê rần. Hoảng loạn nhất định là có, nhưng cô vẫn cố gắng ép bản thân bình tĩnh, Giang Tiểu Âm há miệng bắt đầu không tiếng động mà niệm khẩu quyết trừ tà, Mao Sơn.

"Sắc sắc đào dạt, mặt trời mọc ở Phương Đông....."

Thật lạnh, thân thể quá nặng.

"Ngô ban linh phù..... Phở quét điềm xấu....."

Không thể hô hấp.

"Miệng phun..... Núi non chi hòa....."

Sặc, phổi đau quá.

"Phù..... Phi..... Phi....."

Cô sắp chết sao?

Tựa hồ một chút cũng không đau khổ.

Những cái tay đó vây quanh bên người cô là hoan nghênh cô gia nhập sao?

"Sắc sắc đào dạt, mặt trời mọc ở Phương Đông, ngô ban linh phù, phở quét điềm xấu, miệng phun núi non chi hòa, phù phi môn nhiếp ánh sáng, đề quái biến thiên phùng lịch thể, phá ôn dùng tuổi ăn kim cương, hàng phục yêu ma người chết, hóa thành cát tường, Thái Thượng Lão Quân ngô cát cát như pháp lệnh."

Giang Tiểu Âm đang không ngừng chìm xuống dưới đáy sông thì thấy người đàn ông mới vừa được cô cứu kia hướng về phía cô, hé miệng không tiếng động niệm cái gì đó.

Cái khẩu hình kia, à đúng rồi, giống như câu cô vừa mới nhẩm.

"Cút ngay!"

Cô giống như nghe thấy được thanh âm trầm ổn từ tính của người đàn ông, ngay sau đó, thân thể của cô liền nhẹ nhõm và cũng trở nên ấm áp hơn.

"Cô gì ơi, tỉnh tỉnh!"

"Cô gái, xin lỗi."

Cái mũi giống như bị người nắm, tiếp theo trong miệng truyền đến cảm giác thổi khí, phía trên trái tim cũng bị ấn không ngừng.

Thực đột nhiên, một cỗ cảm giác mãnh liệt truyền đến, Giang Tiểu Âm mạnh mẽ thoát khỏi cảm giác tuy bình tĩnh nhưng không thể tự hồi mà tỉnh táo lại.

Khoang miệng cùng mũi bắt đầu theo tiếng ho khan kịch liệt của cô mà phun nước ra, dạ dày rất khó chịu, phổi cũng rất khó chịu.

"Tĩnh rồi!"

Có người kinh hô lên.

"Mau gọi 120!"

Cô còn sống?

Cảm giác sợ hãi kịch liệt bắt đầu tập trung ở trong lòng Giang Tiểu Âm, cô vươn tay gắt gao túm chặt người đàn ông mới vừa rồi hô hấp nhân tạo cho mình, nước mắt không ngăn được mà tuôn ra.

"Đừng đi....."

Thanh âm cô suy yếu lại khàn khàn nói ra ba chữ.

"Tôi không đi." Người đàn ông giống kẻ lưu lạc trực tiếp ngồi xuống đất ngay bên cạnh Giang Tiểu Âm rồi nắm chặt tay cô: "Cảm ơn cô mới này nhảy xuống cứu tôi."

Tuy bề ngoài dơ bẩn nhưng giọng nói của người đàn ông thật ra lại rất êm tai, mang theo cảm giác trầm ổn có thể trấn an lòng người.

Giang Tiểu Âm hiện tại căn bản là không nói ra lời, cổ họng giống như là bị bỏng, toàn bộ khí quản đều phát đau. Cô chỉ đành lắc lắc đầu, sau đó không ngừng chảy nước mắt.

Cô không muốn khóc, nhưng tuyến lệ giống như hoàn toàn không chịu khống chế.

120 vô dụng, đã gọi lâu rồi mà bây giờ mới chịu tới, bởi vì Giang Tiểu Âm bị đưa lên xe cứu thương nhưng sống chết vẫn không chịu buông tay kẻ lưu lạc kia ra nên bác sĩ cấp cứu cũng chỉ có thể dẫn theo anh ta cùng lên xe.

"Không có việc gì." Người đàn ông nửa ngồi xồm bên giường, không ngừng ôn nhu an ủi Giang Tiểu Âm: "Cô đã không sao rồi."

"Tôi biết....."

Giang Tiểu Âm được trấn an như một đứa trẻ bẹp miệng, ách giọng biệt nữ mà nói: "Tôi cũng không muốn khóc, nhưng không khống chế được, tôi cũng không biết tại sao bản thân lại không khống chế được."

Cô chính là không khống chế được mà không muốn buông tay anh ta - người đàn ông dơ bẩn đến mức khiến cô không thể nhìn rõ mặt này.

Kỳ thật cũng giống hệt Giang Tiểu Âm, Trương Sư Lễ cũng có loại cảm giác kỳ quái này.

Anh không muốn buông tay cô gái này ra. Chỉ mới nắm tay cô, nhìn bộ dáng cô chảy nước mắt làm người đau lòng, trái tim vẫn luôn không thể bình tĩnh trong những năm gần đây giống như rốt cuộc cũng đã tìm được sự cứu rỗi.

"Không cần sợ." Trương Sư Lễ cúi đầu nhìn bàn tay dơ bẩn đang nắm tay Giang Tiểu Âm của mình, một cái tay khác vốn định vói qua vồ vồ tay cô lại lập tức rút trở về.

"Tôi không sợ."

Giang Tiểu Âm cứng đầu không chịu thừa nhận cô sợ hãi.

Giang Tiểu Âm nên là bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ, không thể sợ hãi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cô cũng đều không thể sợ hãi, không thể làm nũng, không thể chờ người khác tới cứu mình.

"Đứng đúng đúng, cô không sợ." Trương Sư Lễ xoay đầu đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Nhưng tôi sợ."

Bởi vì gương mặt dơ không chịu nổi kia nên không ai có thể nhìn ra anh đang thẹn thùng, thế cho nên Giang Tiểu Âm cho rằng anh đang nói đến việc chính anh rơi xuống sông.

"Đã qua hết rồi."

Cô nắm chặt tay Trương Sư Lễ, trong mắt rõ ràng còn ngân ngấn nước mắt nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên xả ra tươi cười sáng lạn.

"Tôi lại làm một việc siêu cấp lỗ vốn."

"Nghĩ Tu chắc hẳn lại muốn mắng tôi."

"Mệt mỏi quá, tôi muốn ngủ một chút....."

Nhìn Giang Tiểu Âm chậm rãi nhắm mắt lại, Trương Sur Lễ hoảng loạn mà quay đầu nhìn về phía bác sĩ trên xe rồi hỏi: "Cô ấy bị làm sao vậy? Vừa rồi rõ ràng vẫn còn tốt, cô ấy không có việc gì chứ?"

"Không sao." Bác sĩ thực trấn định mà trả lời: "Chỉ là do đã chịu kinh hách cộng thêm chết đuối nên thân thể suy yếu, hiện tại thả lỏng rồi ngủ mà thôi."

"Không sao cả là được ——"

Trương Sur Lễ nhẹ nhõm thở một hơi thật dài.

Chị, em hình như yếu rồi.

Anh quay đầu lại nhìn cô gái đang nằm trên cáng rồi nhin không được mà cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cậu nhỏ

Edit: Kyler

Beta: Va

"Mọi chuyện làm tốt chứ?"

Dư Lạc ngừng tay đang kéo hồ cầm, cúi đầu mỉm cười nhìn về phía người đàn ông đang nửa quỳ trên mặt đất.

Dư Lạc mặc một bộ đồ dài màu xám kì quái vừa rồi còn kéo hồ cầm thoát nhìn rất nhẹ nhàng, nhưng người đàn ông quỳ trên mặt đất một chút cảm giác nhẹ nhàng cũng không có. Hắn cúi đầu, kính sợ mà trả lời: "Thưa thiếu gia, đều đã làm tốt. Nô tài chính mắt nhìn thấy kẻ lưu lạc kia cứu Giang Tiểu Âm lên, vẫn luôn đi theo sau xe cứu thương rồi mới trở về."

"Được rồi, anh đi xuống đi."

"Vâng, nô tài cáo lui."

Chờ người đàn ông có diện mạo thoát nhìn bình thường đến nỗi khiến người không nhớ được mặt lui xuống, Dư Lạc đưa hồ cầm cho Hồng Sanh đang chờ ở một bên, cầm lấy quạt xếp trên bàn vừa phe phẩy vừa cười tủm tỉm mà nói: "Hồng Sanh, có phải rất tò mò gia rốt cuộc đã làm cái gì không?"

"Nô tỳ không dám."

"Lòng hiếu kỳ ai cũng có, gia sẽ không trách cô."

Dư Lạc dùng quạt xếp gõ gõ lên mặt bàn, nhìn xấp ảnh chụp Giang Tiểu Âm khi còn nhỏ cùng một cô gái nhẹ giọng hỏi: "Hồng Sanh, cô có biết tính hấp dẫn di truyền cùng hiệu ứng cầu treo không?"

Bệnh viện.

Trương Sur Lễ đang nhìn Giang Tiểu Âm bị đẩy vào phòng cấp cứu, cho dù biết rõ cô không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn có chút nôn nóng mà đi qua đi lại ở hành lang.

"Sao lại có ăn mầy ở bệnh viện?"

Người qua đường tới tới lui lui lạng lẽ nhìn anh, vây quanh anh, làm Trương Sur Lễ ý thức được bộ dáng bây giờ của mình rất cuộc có bao nhiêu không ổn.

Đã dần dần nhiều năm như vậy, mặc kệ người khác ghét bỏ ra sao anh cũng chưa bao giờ để ý qua, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh hối hận. Hối hận vì bộ dạng dơ bẩn của mình, còn dùng bộ dạng không ổn này xuất hiện trước mặt Giang Tiểu Âm, thiếu chút nữa còn hại cô chết đuối.

"Cô y tá, cô gái lúc nãy được xe cứu thương đẩy tới nằm ở phòng bệnh nào?"

Thoạt nhìn người đàn ông trẻ tuổi dương quang soái khí cách đó không xa đang giữ chặt y tá nôn nóng truy vấn, anh nhìn ra được người đàn ông này thật

sự rất rất để ý đến cô gái kia.

Trương Sư Lễ cúi đầu nhìn thoáng qua đôi tay dơ bẩn của mình và bộ quần áo rách tung toé, còn tản ra mùi hôi tanh tưởi, thần sắc ảm đạm mà lướt qua người đàn ông trẻ tuổi.

Anh không thể dùng cái bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt cô.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng cấp cứu, Trương Sư Lễ cúi đầu bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Anh muốn sạch sẽ, dùng bộ dáng soái khí nhất xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó nói cho cô biết, anh thích cô.

Bây giờ Tô Nghi Tu thật sự cảm thấy trái tim mình đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh và Khúc Cẩn trở lại văn phòng đợi cả một buổi trưa cũng không thấy Giang Tiểu Âm về, di động gắn định vị GPS vẫn luôn ở một chỗ không có di chuyển, sợ cô xảy ra chuyện nên anh cũng không rảnh lo nghĩ việc, sẽ bị chán ghét nếu cô phát hiện anh gần thiết bị theo dõi cô, kết quả người nghe điện thoại lại là một người đàn ông trung niên.

Cô gái không sợ chết này cứ nhiên dám nhảy xuống dòng sông bên cạnh Chúc Kiều để cứu người.

Vội vã đi tìm chết như vậy là muốn đầu thai thoát khỏi anh sao?

"Cũng là em sai." Tô Nghi Tu đám một quyền lên tường lâm bầm, "Em nên đi theo chị, vì sao lần nào em cũng không giữ được chị mà cứ để chị đi tìm đường chết vậy?!"

Khúc Cẩn một bên thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng nắm tay đã nắm chặt của anh vẫn lộ ra sự bất an.

"Cậu không có khả năng lúc nào cũng theo sát bên cô ấy."

"Tôi biết!"

Tô Nghi Tu hét lớn một tiếng, cắn răng ngồi trên ghế bên cạnh phòng cấp cứu.

"Hiện tại tôi không chỉ cần lo lắng cho chị ấy vì kiếm tiền mà đi tìm đường chết, mà còn phải lo lắng cho chị ấy vì cứu người mà đi tìm chết." Phẫn nộ qua đi Tô Nghi Tu tự giễu mà cười một chút, "Sao tôi lại thích một người con gái như vậy....."

"Nếu cô ấy là loại người, thấy người khác gặp nguy hiểm nhưng lại làm như không thấy gì, cậu vẫn sẽ yêu cô ấy sao?"

Cho tới bây giờ Khúc Cẩn còn cảm thấy chính mình là người ngoài cuộc cúi đầu nhìn anh, lạnh giọng nhắc nhở một câu.

"Nói cũng đúng." Tô Nghi Tu thở dài một hơi, "Đêm qua tôi nên làm chị ấy đến khi chị ấy không thể xuống giường hôm nay mới đúng."

"Ngày hôm qua anh không nên ngăn tôi."

Khúc Cẩn mặt vô biểu tình mà nhìn Tô Nghi Tu nói: "Nếu đổi thành tôi, tôi nhất định có thể làm cho cô ấy hôm nay không thể xuống giường, sau đó không thể nào từ trên cầu nhảy xuống cứu người."

Còn may Giang Tiểu Âm hiện tại đã ngủ, nếu cô nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, phỏng chừng có thể tức giận đến có thể nhảy từ trên cầu xuống thêm lần nữa.

Không bao lâu sau, Giang Tiểu Âm đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường.

Chờ lúc cô từ từ tỉnh lại, người đầu tiên cô nhìn thấy là Tô Nghi Tu ngồi ở đầu giường, không chút nhúc nhích mà nhìn chăm chăm cô.

"Nghi Tu."

Thanh âm cô gái khô khốc có chút khó nghe, nhưng Tô Nghi Tu giống như là nghe thấy được tiếng trời, mà kích động cười cầm tay cô: "Tiểu Âm, rốt cuộc chị cũng tỉnh."

"Thực xin lỗi....."

"Em không trách chị."

Anh ôn nhu nắm tay Giang Tiểu Âm áp lên má mình.

"Chỉ cần chị Tiểu Âm không có sao, cái khác đều không quan trọng nữa."

"Thực xin lỗi."

"Chỉ nói thực xin lỗi thì có ích lợi gì." Không biết Khúc Cần đã đến bên mép giường cô khi nào, anh lạnh lẽo nhìn xuống nói, "Lần sau gặp loại chuyện như vậy, trước tiên nhìn xem cái thân thể bé nhỏ của cô có thể làm được hay không, rồi hẵng hời hợt làm việc chính nghĩa."

Lời người đàn ông nói tuy rằng không xuôi tai, nhưng Giang Tiểu Âm biết anh đang lo lắng cho mình.

"Tôi đã biết."

"Hừ."

Khúc Cần hừ lạnh làm Giang Tiểu Âm mặc danh có chút buồn cười. Cô mới phát hiện người đàn ông cấm dục này thật ra rất dâm đảng, cư nhiên còn có tính cách kiêu ngạo.

"Xin hỏi....."

Cửa phòng bệnh khép hờ bị đẩy ra, đang định lặp lại câu "thực xin lỗi" với Tô Nghi Tu, Giang Tiểu Âm quay đầu liền thấy một người đàn ông thành thực soái khí tay cầm một bó hoa hồng đỏ đi đến.

Anh mặc một thân âu phục màu xám khéo léo trầm ổn, tóc còn có chút dài đang búi đằng sau đầu, bên khoe miệng có miệng vết thương rất nhỏ, có chút giống với lúc cạo râu không cần thận cất phải.

Khiến cho người khác khắc sâu ấn tượng chính là cặp mắt kia, thâm thúy lại mê người, bên trong tràn đầy hồi ức nói không nên lời.

"Anh là?"

Giang Tiểu Âm cảm thấy người đàn ông này hình như có chút quen mắt, nhưng chỉ trong chớp lát cô không nhớ được.

"Là tôi." Trương Sur Lễ cười đến bên mép giường Giang Tiểu Âm, trong giọng nói rất dễ dàng nhận thấy được sự khản trương và ngượng ngùng, "Không nhớ sao? Chiều nay ở Chúc Kiều em đã cứu tôi."

"A! Là anh a!" Giang Tiểu Âm bất ngờ và vui sướng nhìn anh.

Anh vừa nói xong kỳ thật Giang Tiểu Âm cũng đã nghĩ tới, giọng nói kia đã kéo cô thoát khỏi cái chết sao cô có thể không nhớ rõ.

"Đúng đúng đúng, là tôi!"

Trương Sur Lễ trịnh trọng sửa sang lại quần áo, sau đó đột nhiên giờ hoa hồng, quỳ một gối trước giường Giang Tiểu Âm.

"Tôi thích em, có thể cho tôi một cơ hội để theo đuổi em không?"

Vốn dĩ rất khó chịu vì người đàn ông này đã hại Giang Tiểu Âm thiếu chút nữa chìm chết, cộng với sau khi anh ta lại cư nhiên quỳ một gối xuống đất thông báo, Tô Nghi Tu đã muốn trực tiếp đi lên đánh anh một trận.

"Không được!" Anh lôi kéo tay Giang Tiểu Âm, dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn Trương Sur Lễ, từng câu từng chữ mà nói, "Tiểu Âm là bạn gái của tôi, mà trong tương lai, cô ấy cũng nhất định sẽ trở thành bà xã của tôi."

"Là vậy sao?"

Người đàn ông nghe Tô Nghi Tu nói xong, biểu tình thoát nhìn đáng thương như chú chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Trong tâm Giang Tiểu Âm có chút không đành lòng mà thở dài một hơi, nhưng cũng không có phủ nhận lời Tô Nghi Tu nói. Mặc kệ là sau này cô có yêu đương, kết hôn với Tô Nghi Tu hay không, thì lấy tình huống hiện tại của cô khẳng định cô cũng không có khả năng đến với những người khác.

"Là vậy sao....."

Trương Sur Lễ không nghĩ tới cô gái mình thích cư nhiên đã có bạn trai, anh che trái tim đang phát đau của mình lại, yên lặng mà đem hoa hồng đặt ở đầu giường Giang Tiểu Âm.

"Tuy rằng không thể ở bên nhau, nhưng tôi hy vọng có thể biết tên của em." Anh chưa xốt cười nói, "Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Trương Sur Lễ."

"Trương Sur Lễ?!"

Trương Sur Lễ không biết vì sao sau khi nghe tên của mình, biểu tình Giang Tiểu Âm sẽ trở nên như vậy..... Kỳ quái. Đó là hỗn tạp của không muốn tin tưởng và cực độ kinh ngạc, thậm chí còn mang chút biểu tình chán ghét.

"Tên của tôi có vấn đề gì sao?" Anh thật cẩn thận hỏi.

Giang Tiểu Âm không muốn nhìn người đàn ông đang có biểu tình rất cẩn thận lại tràn ngập ái mộ, cũng không muốn nhìn ánh mắt lo lắng của Tô Nghi Tu. Cô nhắm mắt lại, cắn răng hỏi: "Ồ Mao Sơn có người thứ hai tên Trương Sur Lễ không?"

"Không có." Nói xong anh mới kinh ngạc phát hiện Giang Tiểu Âm cứ nhiên biết mình từ đâu tới, "Sao em lại biết....."

"Tại tôi sao biết."

Giang Tiểu Âm xoay người, đưa lưng về phía anh, cô dùng giọng nói nghe không ra hi vọng ỏ chậm rãi nói: "Bởi vì mẹ tôi tên là Trương Sư Nhã, cậu nhỏ à."

Hi! Mọi người có hóng hơ. Follow insta Va: vi_va0106, để biết khi nào truyện sẽ được up nhé. Va sẽ cập nhật tình hình mỗi ngày trên story nha ><

Đọc truyện đừng quên vote và cmt nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Về nhà

Edit: Kyler

Beta: Ami

Trương Sư Lễ không nhớ rõ bản thân rời khỏi bệnh viện như thế nào, anh chỉ nhớ rõ bên ngoài đột nhiên mưa to, mà cả người anh đều ướt đẫm.

Nước mưa còn lạnh hơn so với dòng sông Chúc, lạnh đến mức làm anh có chút phát run.

"Chị Tiểu Âm....."

Nghe tiếng mưa rơi tí tách tí tách ở bên ngoài, Tô Nghi Tu bất an nắm chặt tay Giang Tiểu Âm. Cô trước sau cũng không chịu mở to mắt, không biết cô đang suy nghĩ cái gì làm cho Tô Nghi Tu có chút hoảng hốt.

"Nghi Tu." Thật lâu sau Giang Tiểu Âm mới mở mắt: "Chị muốn về nhà."

Cặp mắt kia thực bình tĩnh, một chút gợn sóng đều không có, tựa hồ vừa rồi cái gì cũng không phát sinh, nhưng Tô Nghi Tu biết Tiểu Âm đây lại bắt bản thân dựng lên một lớp vỏ bọc thật dày.

"Ngày mai chúng ta sẽ về nhà, nhưng tối hôm nay cần ở bệnh viện quan sát cả đêm, chị mấy giờ trước suýt chút nữa chết đuối."

"Àn."

Nghe Tô Nghi Tu nói xong, Giang Tiểu Âm cũng không khẳng khái nói phải đi về, mà là nhắm mắt lại bắt đầu im lặng một câu cũng không nói.

Lúc Giang Tiểu Âm còn nhỏ, cô đã vô số lần ảo tưởng qua bộ dáng của cậu nhỏ.

Cậu nhỏ là người thân duy nhất trên thế giới này của mẹ, thế cho nên mẹ cô rất yêu thương cậu nhỏ, cho dù sau khi mẹ rời khỏi Mao Sơn chưa từng được gặp lại người em trai này nhưng trước nay cũng chưa từng quên cậu ấy.

Cậu nhỏ tuổi còn trẻ lớn lên đã rất tuấn tú, cậu nhỏ thực thông minh, học cái gì cũng nhanh, cậu nhỏ ở phương diện đạo thuật thiên phú rất cao, cậu nhỏ là một người rất thiện lương.

Cô nhìn mẹ mỗi tháng đều sẽ viết thư cho cậu nhỏ, cho dù vĩnh viễn không hề nhận được hồi âm nhưng mẹ cô trước nay cũng chưa từng từ bỏ.

Lễ nhạc phong nhã, lễ nhạc là ngọn nguồn tên của cậu nhỏ Trương Sư Lễ, thế cho nên cô mới có tên là Giang Tiểu Âm.

Nhưng thẳng cho đến khi mẹ bị lệ quỷ quần lấy và qua đời, người em trai mà mẹ cô tâm tâm niệm niệm cũng chưa từng xuất hiện. Ba cô thậm chí còn đi Mao Sơn cầu xin cậu nhỏ xuống núi cứu chị gái, ba ở cổng lớn Mao Sơn Phái đợi suốt ba ngày, kết quả là ngay cả mặt của cậu nhỏ cũng không nhìn thấy.

Giang Tiểu Âm không hận bất luận kẻ nào, cô chỉ là nhịn không được mà sẽ oán. Cái người tốt nhất trên thế giới này ở trong miệng mẹ cô, vì cái gì lại có thể lạnh lùng như thế.

Thích cô?

Cô hiện tại mới hiểu được cái vòng tay kia sao lại có chút quen mắt, là bởi vì mẹ cô cũng có một cái giống y hệt như vậy.

Thật lạnh.

Giang Tiểu Âm cuộn tròn ở trên giường bệnh, cô cảm thấy cả người đều lạnh đến muốn mệnh.

"Tiểu Âm, chị làm sao vậy? Tay sao lại lạnh như vậy?"

"Cậu nhìn xem cô ấy có phải phát sốt hay không?"

Bên tai mơ mơ màng màng truyền đến thanh âm của Tô Nghi Tu, giống như còn có cả giọng của Khúc Cẩn, nhưng cô một câu cũng đều không muốn nói. Thật sự rất lạnh, còn lạnh hơn so với thời điểm rơi xuống sông bị quỷ kéo xuống đáy.

"Tại sao....."

"Tại sao không xuất hiện sớm một chút....."

Không ai biết, cô đã từng có bao nhiêu kỳ vọng cậu nhỏ có thể xuất hiện ở trước mặt cô giống như một siêu anh hùng ngay tại thời điểm mẹ cô càng ngày càng suy yếu, thời điểm cái gì cũng không có, thời điểm ba bỏ rơi cô, thời điểm những người thu nợ cờ bạc kia lấp kín cửa.

"Nghi Tu....."

Tô Nghi Tu nhìn cô gái trên giường bệnh phát sốt gất gao nắm chặt tay mình, lại còn dùng thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở nỉ non nói: "Đừng bỏ rơi chị....."

"Sẽ không." Tô Nghi Tu ôn nhu vuốt ve cái trán nóng bỏng của Giang Tiểu Âm: "Em vĩnh viễn đều sẽ không bỏ rơi chị Tiểu Âm."

"Ôm chị."

Cởi áo khoác dày cộm ra, Tô Nghi Tu không nói hai lời liền chen trên giường bệnh hẹp hòi một người ôm chặt lấy Giang Tiểu Âm.

Cậu biết chị Tiểu Âm kỳ thật so với ai khác còn khuyết thiếu cảm giác an toàn hơn họ, chỉ là những việc đã trải qua trong quá khứ làm cô không thể không dùng vỏ bọc ngoài dày nặng vây quanh bảo hộ chính mình. Cô không có bất kỳ ai để có thể dựa vào, thế cho nên cần tự làm bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ, cô không muốn oán trời trách đất, thế cho nên mới dùng lý do cuộc sống sinh hoạt nếu bị cưỡng gian thì bản thân liền giương chân hướng thụ để an ủi bản thân.

Cậu vĩnh viễn đều sẽ không rời khỏi chị Tiểu Âm của cậu.

Chờ lúc Giang Tiểu Âm lại lần nữa tỉnh lại, cô phát hiện bản thân đã về tới phòng ngủ của mình.

"Tỉnh?"

Khúc Cẩn ngồi ở mép giường cô, bộ dáng thoát nhìn như đã ngồi thật lâu.

"Àn." Giang Tiểu Âm ừ một tiếng, cổ họng đau đến mức làm cô cau mày cọ hai cái trên gối đầu: "Tôi đã ngủ bao lâu rồi?"

"Một ngày hai đêm." Khúc Cẩn mặt vô biểu tình mà bụng lỵ nước trên tủ đầu giường lên, sau đó thử độ ẩm của nước xong dùng một bàn tay nâng đầu cô dậy, một bàn tay đưa lỵ nước đến bên miệng cô: "Hả miệng."

Giang Tiểu Âm nghe lời mà mở miệng, tuy rằng thoát nhìn thực lãnh khốc, nhưng động tác cho cô uống nước lại rất ôn nhu.

"Nghi Tu đâu?"

Uống xong, Giang Tiểu Âm nằm một hồi trên giường, lúc sau mới mở miệng hỏi.

Nghe thấy Giang Tiểu Âm hỏi, Khúc Cẩn híp mắt, thanh âm lạnh lẽo làm Giang Tiểu Âm nằm trên giường đều muốn run hai cái: "Trong mắt em cũng chỉ có Tô Nghi Tu thôi sao? Xem ra tôi lúc trước chơi còn chưa đủ nghiêm túc nên mới có thể để em mặc kệ ở đâu cũng đều không nhìn thấy sự hiện diện của tôi."

Lời nói này chưa đến rặng rặng làm Giang Tiểu Âm cười ngượng ngùng rồi rút rút thân mình ở trong chăn.

"Sao có thể như vậy, anh lớn như vậy mà cá nhân tôi sao có thể sẽ không nhìn thấy."

"Hóa ra là có thể thấy a."

Khúc Cẩn ngồi ở trên ghế, hai chân bắt chéo, đôi mắt dưới gọng kính tơ vàng để lộ ra ánh sáng nguy hiểm.

"Nếu em đã hết sốt, vậy thì tối hôm nay liền tắm rửa sạch sẽ chờ tôi ở trên giường."

"Tôi cảm thấy....."

"Như thế nào?" Khúc Cần nhìn Giang Tiểu Âm nằm ở trên giường rồi thông thả ung dung nói: "Giao dịch mấy ngày trước là chính miệng em đề ra, hiện tại lại muốn đổi ý sao?"

Giang Tiểu Âm liếm liếm miệng mình, thanh âm khô khốc mà trả lời: "Nhưng tôi hôm nay không muốn làm."

"Vậy khi nào em muốn làm? Tháng sau? Sang năm? Hay là kiếp sau?"

Người đàn ông đang ngồi ở mép giường đứng dậy khom lưng một chút tới gần cô gái bị mình hỏi đến không còn lời gì để nói, cuối cùng nắm cầm cô: "Giang Tiểu Âm, nhìn tôi."

Anh chán ghét trong mắt cô gái này chỉ có Tô Nghi Tu.

Anh chán ghét cô gái này ở thời điểm suy yếu nhất một lần lại một lần kêu tên Tô Nghi Tu.

Anh chán ghét bản thân rõ ràng đứng ở bên cạnh, nhưng người cô có thể nghĩ đến chỉ có Tô Nghi Tu.

Người đàn ông kia rõ ràng là một tên biến thái, anh có chỗ nào kém hơn.

"Khúc Cần, đừng như vậy."

Giang Tiểu Âm giãy giụa muốn né tránh giam cầm của anh nhưng lại bị người đàn ông dùng đôi môi lạnh băng gât gao hôn lấy. Toàn bộ không khí trong miệng đều bị cướp lấy, lúc cô cảm giác bản thân sắp hít thở không thông thì Khúc Cần mới buông ra.

"Tôi không thích người nói không giữ lời." Khúc Cần ngồi trở lại ghế, nhìn xuống cô rồi nói: "Cũng không thích phụ nữ giờ chút trò vật."

"Tôi cũng không thích đàn ông như anh."

Giang Tiểu Âm ho khan trừng mắt liếc nhìn anh một cái, nhưng kỳ quái chính là bị anh quấy một lúc cô cũng không còn rối rắm việc của Trương Sư Lễ.

Giang Tiểu Âm cô là bức tường kiên cố không thể phá vỡ.

Trong lòng mặc niệm những lời này, cô cố gượng nín cười.

"Thật xấu, không muốn cười thì đừng cười."

"Đi tìm chết a!"

Giang Tiểu Âm túm cái gối đầu ở bên cạnh xong liền ném vào mặt người đàn ông đang tỏ thần sắc ghét bỏ, lạnh lạnh mà phun tào cô kia - Khúc Cần.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cửa tôi lớn hơn

Edit: Kyler

Beta: Thỏ

"Chị Hoa Chúc, tôi không thích chị, có thể phiền chị về sau đừng dựa vào tôi gần như vậy được không?"

Ở cửa văn phòng đột nhiên truyền đến thanh âm của Tô Nghi Tu, nghe lời nói này, đáy lòng Giang Tiểu Âm mặc danh dăng lên một trận vui vẻ, mà biểu hiện rõ rệt nhất là khoe miệng cô khẽ nhếch lên.

Khúc Cần bị gối đầu ném trúng thấy một màn như vậy liền đứng dậy ném gối đầu lên trên giường Giang Tiểu Âm, sau đó bước đến giường từ phía sau ôm lấy cô.

"Tiểu Âm——"

Người đàn ông dán bên lỗ tai cô thở ra khí lạnh, Giang Tiểu Âm run lên một chút, cô dùng khuỷu tay trực tiếp đẩy anh ra.

"Đừng nháo."

"Tôi muốn làm em." Khúc Cẩn chưa từ bỏ ý định mà ôm lấy cô, đem nửa người dưới dính sát vào hông Giang Tiểu Âm ý đồ phân tán lực chú ý của cô: "côn th*т của tôi so với cậu ta còn lớn hơn, nhất định sẽ làm em càng thoải mái."

Đây mẹ nó là vấn đề côn th*т của ai lớn hơn sao?!

Giang Tiểu Âm đối với tên Teddy thành tình cái miệng phun đầy lời cợt nhả này bất đắc dĩ.

"Nghĩ Tu so với anh còn lớn hơn!" Cô không lưu tình chút nào mà nói dối anh một câu, trong lúc anh trầm mặc, cô lại bắt đầu vênh tai cẩn thận nghe động tĩnh ở bên ngoài.

"Em cùng con bé kia ở bên nhau?"

Đó là giọng của Hoa Chúc.

"Đúng vậy, tôi đã cùng chị Tiểu Âm ở bên nhau." Thanh âm Tô Nghi Tu nghe ra thực vui sướng: "À còn nữa, mặc kệ tôi vì chị ấy mà làm cái gì thì đó cũng đều là chuyện của tôi, không có một chút liên quan nào với chị."

Nói xong, Tô Nghi Tu liền bước vào văn phòng rồi đóng cửa lại.

Bên ngoài văn phòng thực mau truyền đến thanh âm lục tung, đại khái là kéo dài một hồi, cậu mới đẩy cửa phòng ngủ của Giang Tiểu Âm ra. Sau đó cảnh tượng mà cậu nhìn đến chính là Khúc Cẩn về mặt thâm trầm đang ôm Giang Tiểu Âm không biết suy nghĩ cái gì, mà Giang Tiểu Âm rõ ràng chính là một bộ dáng lười già giữa.

"Chị Tiểu Âm, chị tỉnh rồi?" Tô Nghi Tu kích động mà đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm, ngồi ở mép giường xong chuyện đầu tiên cậu làm chính là vuốt tay sờ cái trán của cô.

"Nghĩ Tu, trên mặt em sao lại có thương tích?"

Giang Tiểu Âm giữ chặt tay cậu, nhướn mày nhìn chằm chằm vết bầm xanh tím trên mặt Tô Nghi Tu.

Thật rõ ràng chính là Tô Nghi Tu vừa rồi đã cùng ai đó đánh nhau.

"Em đánh nhau với ai?"

"Chị Tiểu Âm, em không có việc gì..... Tê ——"

"Còn nói không có việc gì?!" Giang Tiểu Âm kéo tay Khúc Cẩn ra rồi từ trên giường ngồi dậy, cô định xuống giường đi lấy hòm thuốc: "Để chị thoa thuốc cho em."

"Thật sự không có việc gì."

Tô Nghi Tu ôm lấy Giang Tiểu Âm, ấn cô xuống trên giường rồi giải thích nói: "Mới vừa nãy em đã bôi thuốc, hơn nữa người kia so với em còn thâm hơn."

Nhưng cậu rốt cuộc đã đánh nhau với ai, mặc kệ Giang Tiểu Âm có hỏi thế nào, Tô Nghi Tu cũng không chịu nói cho cô biết.

"Tiểu Âm, chị ở đây chờ em đi nấu cơm cho chị."

Tô Nghi Tu vốn muốn ở lại thêm một hồi với Giang Tiểu Âm, nhưng thật sự là chịu không nổi tên mặt lạnh Khúc Cẩn cứ nhìn chằm chằm xuống phía dưới hạ bộ của mình. Cậu mỉm cười, đi lên phía trước mạnh mẽ túm anh ta đi luôn.

"Aizz ——"

Nhìn phòng ngủ không còn ai, Giang Tiểu Âm thờ dãi xuống giường, đi loang quanh trong phòng một vòng, cuối cùng ra tới văn phòng.

Cô lại lãng phí thời gian suốt một ngày, thật là.

Bên ngoài phố Thọ Vưu vẫn quanh què trước sau như một, phố cũ vĩnh viễn đều không phồn hoa giống như những con phố mới nhưng lại có thể làm Giang Tiểu Âm bình tĩnh lại. Đường không lát xi măng, đại thụ sum xuê cao hai tầng, người dân sống ở đây từ từ nhàn nhàn ăn điểm tâm.

Cái người ngồi trên đường phố đối diện văn phòng này, người đàn ông mặt mũi bầm dập kia vì sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Cậu nhỏ?

Cũng không biết có phải là đã nhận ra tầm mắt của cô hay không mà người đàn ông bị đánh đến thảm hại đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía văn phòng

bên này, thật sự rất giống một con mèo vàng bị chủ nhân vứt bỏ. Trong đầu cô vì sao ở thời điểm vừa rồi trong nháy mắt lại nhìn ra một con mèo vàng đang phe phẩy cái đuôi với mình?

Giang Tiểu Âm ngồi vào trên ghế, bụm mặt nhin không được bật cười.

Được rồi, cô dường như đã biết Tô Nghi Tu trước nay không chủ động gây chuyện rớt cuộc đã đánh nhau với ai.

Thở phào một hơi, Giang Tiểu Âm trở lại phòng ngủ, từ tủ đầu giường lấy ra một cái hộp sắt. Trong đó chứa đựng toàn bộ hồi ức của cô, chỉ là suốt 5 năm qua cô cũng không dám mở ra nhìn.

"Mẹ....."

Bức ảnh dán ở mặt trên hộp kia là một nhà ba người cười đến thực hạnh phúc.

"Minh nên làm cái gì bây giờ?"

Màn đêm buông xuống, đèn đường bên ngoài bắt đầu lục tục sáng lên. Giang Tiểu Âm tắm rửa một cái, trở lại phòng ngủ thì thấy cảnh Tô Nghi Tu với Khúc Cẩn hai người cùng nhau nằm ở trên giường cô, mắt to trừng mắt nhỏ mà cũng không biết là đang so cái gì.

"Hai người rớt cuộc muốn làm gì?" Cô quần chặt khăn tắm, đứng ở cửa nhin không được trọn trắng mắt.

"Làm em."

"Ngủ với chị Tiểu Âm."

Tuy rằng đáp án không quá giống nhau, nhưng Giang Tiểu Âm xem như nghe ra được rằng cả hai người họ đều không cần mặt mũi.

"Đi ra ngoài!"

Tuy rằng cô suýt chút nữa đã chết một lần khiến cô không muốn lại giận đối hai người họ, nhưng ba người cùng nhau làm thật sự không nằm ở trong phạm vi cô có thể tiếp thu.

"Không muốn." Lần này hai người đàn ông thực ăn ý mà cho ra đáp án giống nhau.

"Đây là phòng ngủ của tôi, hai người mau ra ngoài!"

Sau đó trả lời cô là Khúc Cẩn bước xuống giường, một phen bế cô xong trực tiếp ném cô lên trên giường.

"Không được, không được, hai người tuyệt đối không thể....."

Giang Tiểu Âm nuốt nuốt nước miếng, khăn trương mà túm chặt khăn tắm ở trên người rụt rụt về phía sau, kết quả vừa vặn liền rúc vào trong lồng ngực Tô Nghi Tu.

"Không phải sợ đâu chị Tiểu Âm." Tô Nghi Tu ôm lấy cô gái trong lòng rồi ôn nhu ở bên tai cô nói: "Tiểu Âm khẳng định sẽ không hy vọng bọn em vì chị mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, đúng không?"

"Án."

"Cho nên chị Tiểu Âm chỉ cần hưởng thụ là được."

Khúc Cẩn ngay lúc này cũng lên giường, duỗi tay sờ lên gương mặt Giang Tiểu Âm: "Đến cả chết em cũng không sợ mà còn sợ cái này?"

"Tôi... Tôi không sợ..." Cả người Giang Tiểu Âm cứng đờ, có chút nói lắp: "Tôi cảm thấy như vậy thực đột phá điểm mấu chốt của luân lý cùng đạo đức....."

"Luân lý đạo đức?"

Khúc Cẩn nhếch khóe miệng, biểu tình mặc danh mà nhìn thoáng qua Tô Nghi Tu.

"Tiểu Âm, như vậy mới càng kích thích không phải sao? Tựa như lúc trước có một lần làm ở trên xe buýt kia, lần đó chẳng phải em cũng cao trào rất nhanh sao?"

Sự tình rớt cuộc là như thế nào phát triển trở thành như vậy, Giang Tiểu Âm cũng có chút nói không rõ. Dù sao đến cuối cùng, cô mơ mơ màng màng bị hai người đàn ông cởi khăn tắm, trần truồng mà nằm ở giữa bọn họ.

"Thật đẹp." Tô Nghi Tu từ phía sau cầm đôi vú cô: "Vú của chị Tiểu Âm thật tuyệt, sờ nhiều cũng không chán."

"Án... Đừng nói như vậy... Quá xấu hổ..."

Giang Tiểu Âm đỏ mặt, giống như một đóa hoa nở rộ làm người nhìn không được muốn ngắt xuống.

"Mắc cỡ?" Khúc Cần ở phía trước vươn tay từ đùi cô từng chút từng chút hướng lên trên sờ đến miệng huyệt: "Tao huyệt rõ ràng đã thoải mái đến bắt đầu chảy nước."

Ân ngôi sao và cmt ủng hộ sự trở lại của team đi nào ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh tên xấu xa này (H)

Edit: Kyler

Beta: Ami

"Không muốn..."

Giang Tiểu Âm kẹp chân, ý đồ ngăn cản bàn tay tiến công của Khúc Cần, lại vừa vặn kẹp nó ở giữa hai chân, thoát nhìn giống như không hy vọng nó rời đi.

"Tôi sẽ không rời đi." Khúc Cần cố ý xuyên tạc ý tứ cô rồi chậm rãi hoạt động ngón giữa, vuốt ve ở trên môi âm hộ: "Thế cho nên không cần kẹp chặt như vậy."

Ý tứ của mình bị nghĩ thành vặn vẹo như vậy, Giang Tiểu Âm đỏ mặt, cô ngay lập tức tách chân ra, kết quả là người đàn ông liền thuận thế hướng lên trên, dán toàn bộ bàn tay ở trên miệng huyệt cô.

"Àn... Anh tên xấu xa này..."

"Đúng vậy, anh tên xấu xa này."

Tô Nghi Tu hòa theo Giang Tiểu Âm lên án Khúc Cần một cách công khai, trên tay lại một chút cũng đều không dừng lại mà xoa xoa đôi tiểu bạch thỏ của cô, còn thường thường nheo nheo nướm vú, ấn nấn.

"Chị Tiểu Âm, vẫn là em tốt nhất có đúng hay không?"

"Em cũng là kẻ xấu xa..." Giang Tiểu Âm dùng tay đặt lên trên tay của Tô Nghi Tu, muốn kéo chúng nó ra: "Đừng nắm... A...."

Nhưng mỗi một điểm nắm cảm đều bị tiến công thì phụ nữ sao có thể địch nổi sức lực của đàn ông. Cô túm hơn nửa ngày cũng không đẩy được tay Tô Nghi Tu ra, cuối cùng còn ngược lại thoát nhìn như cô lôi kéo tay cậu ấn ở trên vú, muốn cậu xoa xoa.

"Chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu vừa xoa ngực, vừa ở phía sau hôn cần cổ Giang Tiểu Âm, tiếp đến là hôn bả vai trơn bóng, sau đó vươn đầu lưỡi một lần lại một lần mà liếm những chỗ cậu từng hôn qua.

"Thơm quá."

"Đừng làm giống như tên biến thái a!"

Giang Tiểu Âm từ bỏ việc kéo tay Tô Nghi Tu ra, bụm mặt ý đồ vui bản thân xuống.

"Cậu ta vốn dĩ chính là tên biến thái."

Khúc Cần rút cuộc cũng tìm thấy điểm có thể công kích Tô Nghi Tu. Anh dùng một bàn tay kéo đôi tay Giang Tiểu Âm đang che mặt ra, sau đó túm tiểu đâm đầu, thừa lúc cô thoải mái đến hé miệng rên rỉ, anh liền với đầu lưỡi vào trong miệng cô.

"Em biến thái cũng chỉ biến thái với chị Tiểu Âm."

Tô Nghi Tu há miệng nhẹ nhàng cắn bả vai Giang Tiểu Âm, sau khi dùng lực độ làm người ngứa ngáy ma xát một lúc, cậu tiến đến bên tai Giang Tiểu Âm nhỏ giọng nói: "Em cảm thấy cái tên luật sư này lúc còn sống khẳng định có người phụ nữ khác, thế cho nên Tiểu Âm chị cứ coi anh ta như gậy mát xa hình người là được."

Đầu lưỡi bị đầu lưỡi Khúc Cần cuốn lấy mút vào, Giang Tiểu Âm nói không được nên chỉ có thể đỏ mặt nhắm mắt lại.

Cảm thấy thực khó chịu bởi vì Khúc Cần bá chiếm cái miệng nhỏ bên trên cùng với bên dưới của Giang Tiểu Âm, thế nên Tô Nghi Tu chỉ để lại một bàn tay xoa vù, mà một cái tay khác mò theo eo bụng cô mà đi xuống, cũng tiến vào miệng huyết nhỏ của cô.

"Ân ân...."

Cảm nhận được miệng huyết đột nhiên lại nhiều thêm một bàn tay, Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu duỗi tay muốn che lại âm thanh bên ngoài.

"Chị Tiểu Âm ——" Tô Nghi Tu có chút ỳ khuất mà câu lấy ngón tay Giang Tiểu Âm, sau đó như có như không dẫn dắt ngón tay cô chọc vào âm đê: "Vì cái gì Khúc Cần có thể sờ tiểu tao huyết của chị, còn em lại không thể?"

"Bởi vì còn th*t của tôi lớn hơn so với cậu."

Khúc Cần buông tha cho miệng Giang Tiểu Âm rồi thỉnh linh nói một câu như vậy.

"A."

Tô Nghi Tu lười phân cao thấp với người đàn ông này, rõ ràng là anh ta ở những phương diện khác đều biểu hiện như không thêm quan tâm, nhưng cố tình ở phương diện này lại có thể rồi rắm cả ngày.

"Tiểu Âm" Tô Nghi Tu nghĩ thế nào anh không để ý, vì dù sao Khúc Cần cũng chỉ muốn cho Giang Tiểu Âm biết: "Lần trước em đã đồng ý sẽ kêu tôi là ông xã có còn th*t lớn, ngoan, nói chuyện không giữ lời sẽ không tốt."

"Tôi không..."

Giang Tiểu Âm dù có chết cũng sẽ không kêu lên lối xưng hô cảm thấy thẹn như vậy, hơn nữa, chuyện đó rõ ràng là cô mơ thấy ở trong mộng, sao Khúc Cần lại biết được?

"Em buổi tối hôm đó nói mơ tôi đều nghe thấy được." Rõ ràng là Khúc Cần nói qua những lời này chỉ để trả đũa, anh dùng giọng điệu cảm dục nghiêm cẩn lại dễ dàng làm người tin phục nói: "Tối hôm đó em vẫn luôn nói muốn ông xã có còn th*t lớn làm chết em, nhất định phải khiến tôi đồng ý mới bằng lòng an an ổn ổn ngủ."

"Tôi mới... Không..." Có chút không quá xác định, Giang Tiểu Âm chỉ có thể dùng thanh âm mỏng manh mà chống cự lại: "Thật xấu hổ... Ân ân... Tôi sao có thể... Nói ra khỏi miệng..."

"Tiểu Âm, em cũng muốn nghe chị kêu ông xã có còn th*t lớn."

Nói xong, Tô Nghi Tu liền cùng Khúc Cần nhìn nhau một cái, hai người thực ản ý mà cùng nhau cắn một ngón tay vào bên trong tiểu huyết của Giang Tiểu Âm, sau đó bắt đầu hướng về hai phương hướng khác nhau moi đào.

"A a... Hai người không thể... Đi ra ngoài a... Thật kỳ quái..."

Tiểu huyết bị bất thỉnh linh xảy ra kích thích khiến Giang Tiểu Âm kẹp chặt hai chân, bắt đầu vận vẹo.

"Đừng..."

"Đừng cái gì?" Khúc Cần đặt ngón tay trái ở bên miệng Giang Tiểu Âm, cọ xát môi cô, giọng điệu thanh lãnh mà nói: "Nhất định phải nói rõ ràng mới được a, Tiểu Âm ——"

Trong ánh mắt xấu hổ đến độ tràn ra nước mắt, Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu ập a ập ứng rên rì nói: "Đừng cùng nhau gây tiểu huyết... Thật kỳ quái..."

"Tiểu huyết?"

"Đừng cùng gây tao huyết..." Cơ hồ là theo phản xạ có điều kiện, Giang Tiểu Âm liền sửa lại miệng: "Tao huyết thật kỳ quái..."

"Kỳ quái sao?" Tô Nghi Tu nói theo: "Tao huyết của chị Tiểu Âm đều sắp bị d*m thủy bao phủ, bên trong vừa ướt lại vừa mềm, sờ lên thật thoải mái, em còn không muốn lấy ngón tay ra đâu."

"Chỉ cần Tiểu Âm chịu mở miệng cầu ông xã có còn th*t lớn tha cho em, bọn anh liền sẽ lấy ngón tay ra."

Khúc Cần theo ký ức thực mau liền tìm thấy điểm G của Giang Tiểu Âm.

Anh dùng ngón tay ấn ở trên khối nhỏ mềm mại nhô lên kia, nhìn tiểu huyết cô mãnh liệt co lại, cả người đều có ý đồ cuộn tròn, anh bắt đầu không ngừng biến hóa tiết tấu mà nhắm ngay điểm kia nghiền nát.

"Anh tìm được điểm G của chị Tiểu Âm?"

Tô Nghi Tu hỏi một câu, được nhận đáp án khẳng định đáp, cậu rút ngón tay ra, nắm âm đế của Giang Tiểu Âm mà xoa nắn.

"Đừng... Quá kích thích... Sẽ chết... Tiểu huyết muốn hư rút..." Giang Tiểu Âm kêu, mông nhỏ lại không chịu khống chế mà hướng phía trước đỉnh lên: "Nghi Tu... A a... Đừng niết âm đế..."

"Tiểu Âm, chị nhanh kêu ông xã có côn th*t lớn đi, bọn em liền tạm tha." Tô Nghi Tu ôn nhu mà hôn hôn vành tai Giang Tiểu Âm, nhưng một chút ý tứ dừng lại buông tha cô cũng đều không có.

"Quá thẹn thùng..."

"Sao lại cảm thấy thẹn? Đợi lát nữa cây côn th*t lớn này còn muốn cắm vào tao huyết của chị Tiểu Âm rồi làm chị đấy."

Cảm giác khi điểm G bị dùng sức nghiền nát thật sự là quá mức kích thích, hơn nữa, Tô Nghi Tu còn xoa nắn âm đế cô, Giang Tiểu Âm che lại đôi mắt, cô chỉ có thể nức nở rung rung thân thể kêu to: "Ân ân... Ông xã có côn th*t lớn buông tha cho em đi... Tao huyết thật sự sắp hư rút... Sẽ điên mất..."

"Bà xã thật ngoan."

Khúc Cần nói xong liền tăng thêm lực độ trên tay, sau đó Giang Tiểu Âm vốn sắp tới cao trào trực tiếp bị anh ấn một cái đưa lên triều cường.

"A a a a... Đến... Tao huyết lại đến... Muốn chết... Thật sáng khoái..."

"Anh... Ân ân... Nói chuyện không giữ lời gì hết... Kê xấu xa..."

Ân ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò:<

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hai người cùng nhau (H)

Edit: Kyler

Beta: Thò

"Đó là chuyện Tô Nghi Tu đồng ý với em, tôi cái gì cũng chưa nói a."

Khúc Cần rút ngón tay, mặt không đổi sắc mà nắm côn th*t nhắm ngay tiểu huyết đang trong cao trào của Giang Tiểu Âm rồi cắm vào: "Ông xã có côn th*t lớn này liền cho em ăn đại dương v*t mà em thích nhất."

côn th*t thô to cực nóng từng chút một chen vào bên trong tiểu huyết đang vô cùng mẫn cảm sau cao trào, cái loại khoái cảm cơ hồ làm người hít thở không thông khiến Giang Tiểu Âm nắm chặt gối đầu, há to miệng thở gấp.

"Thật lớn..." Cảm nhận được cây côn th*t cứng rắn còn hướng bên trong chen vào, cô ngân ngấn nước mắt rên rỉ nói: "Quá sâu... Khúc Cần..."

"Không sâu, tiểu tao huyết của em nuốt trôi được."

Chờ nhét nguyên cây côn th*t vào xong, Khúc Cần phát hiện tay Tô Nghi Tu đang ở thử vuốt ve sau hậu huyết của Giang Tiểu Âm

"Chị Tiểu Âm" Tô Nghi Tu chen chút ngón trỏ vào hậu huyết cô: "Em muốn đâm mặt sau của chị."

"Đừng." Cúc huyết bị một ngón tay nhét vào thật không thoải mái làm Giang Tiểu Âm kẹp chặt mông, sau đó điên cuồng lắc lắc đầu cự tuyệt nói: "Mặt sau không thể, Nghi Tu, em làm tao huyết thôi có được không?"

"Nhưng tao huyết của chị Tiểu Âm đã bị Khúc Cần đoạt đi rồi."

Tô Nghi Tu chậm rãi dùng ngón tay thọc vào rút ra, sau đó ngẩng đầu nói với Khúc Cần: "Anh nhanh làm chị Tiểu Âm thoải mái đi, anh Khúc có côn th*t không lớn bằng tôi."

Lời này có thể nói là phi thường kéo cừu hận.

Khúc Cần hí hup nhất tạm thời đem thù này ghi tạc ở trong lòng trước. Anh giữ chặt tay Giang Tiểu Âm rồi hung hăng đâm côn th*t vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, sau đó trực tiếp dùng quy đầu chọc mở miệng tử cung của cô.

"Tiểu Âm, còn th*t của tôi lớn chứ?"

Anh kẹp quy đầu ở miệng tử cung, cũng không có ý tứ rút ra, mà ở vị trí này dùng côn th*t nghiền nát xoay tròn vách tường thịt mềm bên trong.

Tử cung bị côn th*t nghiền nát, Giang Tiểu Âm hiện tại có một loại cảm giác hai cái miệng nhỏ của tiểu huyết đều bị xâm phạm mà cắm vào trong. Bên trong cùng bên ngoài đều bị côn th*t triệt triệt để để mà thao mờ, vách tường thịt mềm mại bên trong cơ hồ mỗi một tác đều kẻ sát côn th*t nóng bỏng.

"Lớn..." Cô đều bị kích thích mà thoải mái đến khóc lên: "côn th*t thật lớn... Tao huyết bị đại dương v*t đâm hồng rồi..."

"côn th*t của tôi lớn hơn hay Tô Nghi Tu lớn hơn?"

Khúc Cần không thuận theo, không buông tha hỏi, chỉ riêng vấn đề này anh không muốn bại bởi cái tên tiểu quý biến thái Tô Nghi Tu. Tình dục là liên hệ chặt chẽ nhất giữa anh và Giang Tiểu Âm, Khúc Cần chính là muốn dùng cái này trở thành điểm khác biệt đặc thù nhất trong lòng cô.

"Àn àn..." Đã hoàn toàn bỏ qua cảm giác kỳ quái ở hậu huyết, về điểm này Giang Tiểu Âm dứt quãng mà nói: "Anh... côn th*t lớn... Tao huyết thật sướng... Từ cung cũng thật thoải mái... Mau một chút..."

Có được đáp án vừa lòng, Khúc Cần dùng một bàn tay nâng chân Giang Tiểu Âm lên, cũng mặc kệ ở mặt sau Tô Nghi Tu rốt cuộc còn đang làm gì mà liên mạnh mẽ thọc vào rút ra.

"Tiểu Âm đâm đang thích cây côn th*t lớn này không?"

"Thích... Thích côn th*t lớn... A a... Thật nhanh... Tao huyết bị côn th*t lớn đâm đến thật thoải mái..."

"Chị Tiểu Âm." Thừa lúc Giang Tiểu Âm bị Khúc Cần làm sướng đến mơ màng, Tô Nghi Tu dùng d*m thủy từ tiểu huyết cô bôi trơn hậu huyết đến không sai biệt lắm: "Rõ ràng chính là côn th*t của em lớn hơn."

Thân thể Giang Tiểu Âm theo tần suất ra vào của Khúc Cần mà không ngừng xóc nảy, cô đặt tay ở trên ngực Khúc Cần nhỏ giọng rên rỉ nói: "Đều lớn như nhau..."

"Em nên làm chị Tiểu Âm cảm thụ một chút."

Nói xong Tô Nghi Tu liền để quy đầu ở bên ngoài cục huyết Giang Tiểu Âm, sau đó chen từng chút một vào bên trong hậu huyết chật hẹp chưa bao giờ được khai phá.

"Đau quá." Cho dù đã được Tô Nghi Tu bôi trơn thực đúng chỗ, nhưng Giang Tiểu Âm vẫn cảm giác được một loại xé rách đau đớn, tuy rằng so với lúc Khúc Cần phá vỡ màng trinh còn tốt hơn rất nhiều: "Nghi Tu, em đi ra ngoài được không... Đau quá..."

"Tiểu Âm, chị thả lỏng, lập tức sẽ không đau."

So với đau đớn của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu cũng không dễ chịu hơn cô.

Mặt sau thật sự là rất chặt, hơn nữa Giang Tiểu Âm bởi vì đau cùng khẩn trương lại kẹp cậu đến gắt gao, cậu cũng không nghĩ làm thương tổn đến chị Tiểu Âm.

"Khúc Cần, sao anh lại dừng lại?" Tô Nghi Tu nhìn chăm chú vào vẻ mặt thâm trầm dừng hoạt động lại của Khúc Cần, cắn răng nói: "côn th*t của anh lớn hơn, được rồi chứ?"

"Đây vốn dĩ chính là sự thật."

Khóe miệng người đàn ông nở một nụ cười tươi, trực tiếp ngăn chặn cái miệng nhỏ đang không ngừng nói dừng mà của Giang Tiểu Âm, phía dưới cũng bắt đầu mỗi một lần đều cắm vào chỗ sâu nhất của tử cung bên trong tao huyết.

Tiểu huyết thực mau lại thoải mái đến không ngừng chảy ra d*m thủy, khoang miệng bên trên bị Khúc Cần dùng đầu lưỡi càn quấy.

Cảm giác đau đớn sau hậu huyết trước khoái cảm của tiểu huyết cũng dần dần biến mất.

Thấy Giang Tiểu Âm thả lỏng, Tô Nghi Tu mới chậm rãi cắm toàn bộ côn th*t vào trắng đạo, xong lại chậm rãi rút ra, thẳng đến lúc bên trong bắt đầu trở nên ướt át.

"Đâm cục huyết của chị Tiểu Âm thật chặt." Tô Nghi Tu trên dưới vuốt ve thân thể Giang Tiểu Âm, lại một lần hôn lên bả vai cùng lưng cô: "Cắm côn th*t lớn đến chặt như vậy, là không muốn nó ra ngoài sao?"

"Ô ô ——"

"Tao huyết cùng đâm cục huyết đều bị đại dương v*t nhét đến tràn đầy, nhất định là thực sướng đi?"

Cậu luôn tay về phía trước sờ đến chỗ Giang Tiểu Âm cùng Khúc Cẩn giao hợp, sau đó dùng ngón tay chấm dâm dịch chỗ huyết khẩu làm ướt toàn bộ âm mao của cô, sau đó lại hướng lên trên xoa ướt hai con thỏ bạch ngọc.

"Sướng đến mức d*âm thủy chảy nhiều như vậy." Thấy Giang Tiểu Âm không có phản ứng gì đặc biệt kịch liệt, Tô Nghi Tu mới bắt đầu thọc vào rút ra với tốc độ nhanh hơn: "Chị Tiểu Âm thích bị hai cây côn th*t cùng nhau làm đúng không?"

Mới không phải!

Giang Tiểu Âm muốn lắc đầu, nhhwnng lại bị Khúc Cẩn ấn đầu xuống không cho cô lộn xộn.

Hai cây côn th*t chỉ cách nhau một tầng thịt mềm mà ra ra vào vào ở trong thân thể cô, mặc kệ là tiểu huyết hay cục huyết đều bị căng đến tràn đầy, đau đốn ở hậu huyết cũng đã bắt đầu biến thành khoái cảm kỳ quái.

Thật thoải mái... Quá sâu... Quá căng... Tao huyết bị hai dương v*t lớn đâm đến thật thoải mái...

Giang Tiểu Âm bắt đầu thoải mái nhắm mắt lại, thuần túy hưởng thụ, Khúc Cẩn cùng Tô Nghi Tu cũng hết sức sảng khoái.

Mặc kệ tầng tầng lớp lớp thịt mềm bên trong tiểu huyết, hay là tràng đạo chặt chẽ trong cục huyết, hơn nữa còn có một cây côn th*t khác ở rất gần cùng nhau thọc vào rút ra, loại khoái cảm khác thường này cũng kích thích thần kinh bọn họ điên đảo.

Hít sâu một hơi, Khúc Cẩn buông miệng Giang Tiểu Âm ra. Nhìn miệng nhỏ khó khăn xả ra chỉ bạc, anh bỏ ngón tay vào trong miệng cô rồi thấp giọng hỏi nói: "Bà xã dâm đảng bị ông xã có côn th*t lớn đâm sướng không?"

Up bù ngày hôm qua nha:<

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nghi Tu là người của tôi!

Edit: Kyler

Beta: Thò

Giang Tiểu Âm ngậm lấy ngón tay trong miệng, chỉ có thể không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ ân a a từ khóe miệng.

"Ân, nhìn dáng vẻ chắc đã sảng khoái đến nói không ra lời."

Tần suất ra vào của Khúc Cẩn cùng Tô Nghi Tu dần dần bắt đầu giống nhau, hai người phối hợp một lần lại một lần đưa Giang Tiểu Âm lên cao trào, cuối cùng lúc cô cần bà vai Khúc Cẩn triều xuy ra thì hai người bọn anh đều cùng nhau bắn tinh dịch vào hai huyết trước sau của cô.

"Muốn chết... Tao huyết thoải mái muốn hồng mắt..." Giang Tiểu Âm hoàn toàn mềm nhũn, cô thở gấp ở trên giường, một chút sức lực để động đậy cũng không có: "Tôi từ bỏ... Nhanh rút ra đi..."

"Ân, em giúp chị Tiểu Âm rửa sạch một chút nhé?"

Tuy rằng thực luyện tiếu rút côn th*t ra khỏi nơi ẩm áp kia, nhưng Giang Tiểu Âm vừa mới xuất viện, bắn một lần cô cũng đủ mệt mỏi.

Hai người đàn ông cùng nhau rút dương v*t ra khỏi thân thể của cô, nhìn tinh dịch chậm rãi chảy ra từ bên trong, ánh mắt Tô Nghi Tu lại tối sầm, chẳng qua cho dù có muốn nữa thì cậu cũng vẫn nhìn xuống.

"Ân ——"

Tô Nghi Tu ôm cô gái mềm như bông vào phòng tắm, Khúc Cẩn cũng đi theo thò qua, sau đó hai người cùng nhau tạo cho cô một màn tắm rửa dị thường hương diễm.

"Đừng khi dễ tôi nữa..." Giang Tiểu Âm cắn môi, dùng đôi mắt ướt dầm dề trừng mắt nhìn Khúc Cẩn đang cầm ngón tay vào tiểu huyết cô: "Khúc Cẩn, anh mau lấy nó ra ngoài..."

"Nhanh ngủ đi."

Khúc Cẩn nói xong rút ngón tay ra rồi lại nhu thuận mà sờ lên vú cô.

"Nghỉ Tu... Chị muốn đi ngủ..." Giang Tiểu Âm lại sửa lời, giữ chặt tay Tô Nghi Tu đang không ngừng chơi lông mao cô: "Chị muốn ngày mai sớm rời giường để làm việc!"

"Em muốn vuốt chị Tiểu Âm ngủ ——"

Tô Nghi Tu tạm thời dừng vuốt, bắt tay chuyển qua trên móng nhỏ mượt mà của cô mà sờ soạng: "Chị Tiểu Âm cứ ngủ đi, bọn em sẽ không làm chuyện xấu ảnh hưởng đến giấc ngủ của chị."

A! Thật là đủ rồi!

Ngày mai cô nhất định phải ở trong phòng dán đầy phù triện, còn phải đổi khóa mới cho phòng ngủ!

Mang theo tâm tình chứa đầy oán niệm, Giang Tiểu Âm đã hoàn toàn quên đi sự thật rồi rầm cô cứ nhiên bị hai người đàn ông cùng nhau làm. Dù sao thì cô cũng bị lẫn lộn vừa mệt vừa thoải mái, thực mau liền nằm giữa Tô Nghi Tu cùng Khúc Cẩn ngủ say.

6 giờ sáng, đồng hồ báo thức lúc này kịp thời mà vang lên.

Giang Tiểu Âm mơ mơ màng màng từ trên giường bò dậy thì phát hiện hai người đàn ông đêm qua còn cùng nhau ngủ với cô đều không thấy.

"Về lâu ba rồi sao?"

Không thấy một ai, Giang Tiểu Âm vốn nên thở ra nhẹ nhõm lại mặc danh có chút không thoải mái nơi đáy lòng.

"Khá tốt." Cô lăm bằm lăm bầu bắt đầu mặc quần áo, xuống giường đi toilet rửa mặt, sau đó sửa soạn cho bản thân xong xuống dưới thì liền xảy ra chuyện ở cửa.

"Sớm như vậy ra ngoài muốn làm gì?"

Nơi hàng hiên, Giang Tiểu Âm lại thấy Hoa Chúc đang hút thuốc.

Trời bên ngoài còn chưa sáng, chỉ có đèn đường cùng đèn ở quán trà chiếu vào bên ngoài hàng hiên. Thuốc lá cháy ánh lên sợi lửa mỏng manh trong bóng tối phá lệ nhìn được rõ, nhưng mặt Hoa Chúc lại bị bóng tối che mất thoát nhìn mờ hồ không rõ, khiến Giang Tiểu Âm nhìn không tới biểu tình của cô ấy trong lúc này.

"Đi ra ngoài giải sầu." Giang Tiểu Âm dựa vào lan can trên lầu, cách màn sương khói ngóng nhìn Hoa Chúc.

Người phụ nữ gọi cảm quyến rũ hít một hơi thật dài xong nhả toàn bộ khói trong miệng vào mặt Giang Tiểu Âm. Tiếp theo cô vút thuốc lá còn thừa một nửa xuống mặt đất rồi tùy ý dẫm mấy cái, sau đó ngẩng đầu đối diện với Giang Tiểu Âm đang phát phát tay cho khói thuốc tan đi mà cười cười.

"Không có việc gì thì tới quán trà của tôi ngồi một chút có được không?"

"Được."

Quán trà đương nhiên không phải mở 24 giờ, cũng không biết tại sao nhìn sơ qua lại cảm thấy dường như Hoa Chúc ngày hôm qua cả một đêm đều không hề trông cửa hàng.

Ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu trên bàn ghế gỗ, mang theo một loại sắc thái thần bí cổ điển. Trong một góc nhỏ tại đại sảnh, Hoa Chúc đưa cho Giang Tiểu Âm một ly trà hoa hồng.

"Tiểu Âm."

Cô rót một ly trà hoa cho Giang Tiểu Âm, sau đó tự pha cho bản thân chè đỏ Kỳ Môn.

"Cô cùng Nghi Tu ở bên nhau sao?"

Trong chén trà từ từ dâng lên nhiệt khí làm cho cả thể giới đều có vẻ chậm chạp hơn hẳn, cũng mờ mịt hơn. Giang Tiểu Âm vốn dĩ muốn lắc đầu, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là gật gật đầu: "Àn, từ mấy ngày trước."

"Chúc mừng cô."

Biểu tình của Hoa Chúc thực bình tĩnh, điều này làm cho Giang Tiểu Âm cảm thấy có chút kỳ quái. Cô biết người phụ nữ này thực thích Tô Nghi Tu, từ lúc Tô Nghi Tu tới văn phòng của cô thực tập thì Hoa Chúc liền bắt đầu các loại ám chỉ trong sáng ngoài tối.

"Trà lạnh uống sẽ không ngon." Hoa Chúc bung chén trà nhẹ nhấp một ngụm trà nóng rồi còn nói thêm: "Nếu Nghi Tu đã cùng cô ở bên nhau, về sau tôi cũng sẽ không có ý gì với cậu ấy."

"Ly trà này coi như là lời chúc phúc của tôi với cô, cùng cáo biệt quá khứ."

"Cảm ơn."

Mang theo thái độ bán tín bán nghi, Giang Tiểu Âm nâng chung trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

"Không thích hương vị của trà hoa hồng sao?" Hoa Chúc thoát nhìn thực kinh ngạc mà nhướn mày hỏi. Sau đó Hoa Chúc lấy từ khay trà ra một cái ly, đưa cho Giang Tiểu Âm loại trà mà bản thân đang uống là chè đỏ Kỳ Môn: "Nếu không thì ném thử chè đỏ Kỳ Môn đi?"

Bởi vì lời Dư Lạc nói, mấy ngày nay đối với những thứ mình ăn Giang Tiểu Âm đều có chút lòng nghi ngờ. Thấy một màn như vậy thì cô thả lỏng tâm tình tiếp nhận chén trà.

"Trà hoa hồng gần đây uống có chút chán." Giang Tiểu Âm cười giải thích một câu, sau đó trong cái nhìn chăm chú của Hoa Chúc uống hết cả ly trà.

"Hai người nhất định phải hạnh phúc a ——"

Người phụ nữ phong vận thành thực ngay khi Giang Tiểu Âm cúi đầu, khoe miệng liền khẽ nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường.

"Àn."

Lá trà màu xanh khiến Giang Tiểu Âm nhớ tới bộ trà cụ ở văn phòng kia, là Tô Nghi Tu chọn lựa cho cô. Chuyện cậu thích cô không phải là giả, nhưng tối hôm trước vừa mới làm xong, buổi sáng hôm sau đã không thấy tăm hơi.

Giang Tiểu Âm ngoài miệng tuy nói không để bụng, nhưng trong lòng cũng không phải như vậy.

"Cảm ơn lời chúc phúc của chị Hoa Chúc." Cô buông chén trà, đứng lên nhìn xuống Hoa Chúc và nhẹ giọng nói: "Còn nữa, tôi hy vọng chị thật sự có thể làm được như lời chị vừa nói, không có tơ tình gì với cậu ấy, dù sao thì Nghi Tu hiện tại mặc kệ từ phương diện nào cũng đều là người của tôi."

Giang Tiểu Âm cô cũng không phải là tiểu bạch thỏ.

"Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi xin đi trước."

Trên mặt Hoa Chúc không hiện vẻ vui sướng mà lắc lắc đầu.

Lại nhìn thoáng qua Hoa Chúc, lần này là Giang Tiểu Âm mỉm cười: "Tôi cùng Nghi Tu nhất định sẽ hạnh phúc." Cô không ngốc, sao có thể nghe không hiểu ý vị thâm trường trong câu nói chúc phúc của Hoa Chúc.

Thật không biết cô ta nói ra lời chúc phúc dối trá như vậy là muốn làm gì.

Giang Tiểu Âm dựa vào thân cây đa bên đường, ngẩng đầu nhìn thoáng qua lầu ba phòng Tô Nghi Tu. Đèn không mở, có lẽ vẫn chưa dậy, chẳng qua là Khúc Cẩn hình như đã nói là anh không cần ngủ a.

"Chị Tiểu Âm?" Giọng nói ảm áp thanh tân thoải mái như ánh mặt trời truyền vào trong tai Giang Tiểu Âm.

Cô xoay đầu liền nhìn thấy Tô Nghi Tu xách theo mấy cái túi lớn từ nơi không xa đi tới, vừa đi vừa cau mày nói: "Chị Tiểu Âm không ở trong phòng ngủ lại chạy ra ngoài hít khí lạnh làm gì? Sao Khúc Cẩn lại để chị ra đây?"

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Người nhận lời mời không cần tiền lương

Edit: Kyler

Beta: Thò

Mấy cái túi to đựng kia thực quen mắt, mỗi lần Tô Nghi Tu đi chợ mua đồ ăn thì đều sẽ xách túi kia.

"Nghi Tu, em đi chợ sáng sao?"

Giang Tiểu Âm chân tay luống cuống gãi gãi đầu, cô hiện tại cảm thấy mình lúc trước có sự không thoải mái thể hiện nổi thật sự rất rất ngốc.

Đem túi trên hai tay đều dồn về một bàn tay, Tô Nghi Tu tiến lên giữ chặt tay Giang Tiểu Âm rồi kéo cô đi về hàng hiên văn phòng: "Sao không ngủ thêm

một chút? Em còn tính chờ em làm xong bữa sáng rồi mới gọi chị rời giường."

"Đồng hồ báo thức kêu..." Bị bàn tay có chút lạnh của Tô Nghi Tu túm chặt, Giang Tiểu Âm nhìn chăm chăm sườn mặt cậu mà thất thần.

Mặt Tô Nghi Tu mang theo sức sống thanh xuân chỉ thiếu niên mới có, cậu hoàn toàn chính là cái loại nam thần tiêu chuẩn mỗi trường học đều sẽ có, đánh bóng rổ cực tốt. Soái khí, ấm áp như ánh mặt trời, tươi đẹp, cao ráo sáng sủa. Giang Tiểu Âm mới chỉ nhìn sườn mặt cậu ở khoảng cách gần thôi mà cũng đã có thể tưởng tượng đến cảnh cậu nhảy lên ở sân bóng rổ, các cô gái khác vây quanh cậu sẽ hét chói tai như thế nào.

"Nghi Tu." Giang Tiểu Âm ngừng ở cầu thang ngẩng đầu nhìn Tô Nghi Tu có chút không rõ nguyên do và nói: "Chị không thích Hoa Chúc."

"Em cũng không thích." Thiếu niên thực nghiêm túc gật đầu.

Cậu còn tưởng rằng chị Tiểu Âm của cậu vừa rồi muốn nói chuyện gì đó quan trọng, bởi vì biểu hiện trịnh trọng đến như vậy.

"Àn!"

Cô đáp lại thực nhẹ nhàng, Tô Nghi Tu ngay lập tức liên ý thức được Giang Tiểu Âm rút cuộc tại sao lại nói cho cậu biết chuyện cô không thích Hoa Chúc.

Cậu nhẹ nhàng đem túi trong tay đặt ở trên hàng hiên, lui ra phía sau một bước tiến vào bậc thang Giang Tiểu Âm đứng, ngay sau đó kéo cô vào trong lòng ngực rồi liền hôn xuống.

"Chị Tiểu Âm là đang ghen tị sao?" Nụ hôn qua đi, cậu vuốt ve gương mặt hồng thắm của cô và nở nụ cười.

"Không phải!"

Tâm tư nhỏ bị chọc thủng, Giang Tiểu Âm đỏ mặt khác thường kéo tay cậu ra, xách một cái túi lên rồi liền mau chân đi hướng văn phòng.

Tiểu Âm của cậu sao có thể đáng yêu như vậy?!

Tô Nghi Tu đứng tại chỗ cười ngây ngô một hồi, sau lại đột nhiên xoay người nhìn về phía Hoa Chúc đi vào cửa thang lầu.

"Cách Tiểu Âm của tôi xa một chút."

Hoa Chúc vẫn là lần đầu tiên nhìn đến Tô Nghi Tu lộ ra biểu tình như vậy.

Hoàn toàn khác với thiếu niên ấm áp như ánh dương, mặc kệ khi nào cũng đều có thể bảo trì bộ dáng lễ phép trước kia. Thiếu niên đưa lưng về phía ánh sáng, giọng điệu đáng sợ đến quý dị làm cô theo bản năng mà lui hai bước, nhưng loại ấm áp này cùng hắc ám quý dị hoàn toàn dung hợp ở bên nhau, cảm giác như đây vốn dĩ chính là bộ dáng thật sự của cậu.

"Nghi Tu, em không cần dọa người như vậy ——" Hoa Chúc không quá tự nhiên mà cười cười và nói: "Chị cũng sẽ không làm gì Tiểu Âm."

"Tốt nhất là vậy."

Tô Nghi Tu cười lạnh nhẹ liếc cô một cái, sau đó xách túi còn dư trên mặt đất lên, dùng một chút rồi còn nói thêm: "Đừng kêu tôi là Nghi Tu, chị Tiểu Âm sẽ không vui."

Lúc giữ chặt tay Giang Tiểu Âm thì cậu đã ngửi thấy mùi trà trên người cô, quán trà dưới lầu không hề đóng cửa, Giang Tiểu Âm lại còn nói không thích Hoa Chúc.

Cậu không tin cái người thích cậu này không nói gì bậy với bà xã yêu dấu của cậu.

"Giang Tiểu Âm."

Hoa Chúc cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, đem tên Giang Tiểu Âm từng chữ từng chữ một mà nói ra khỏi miệng.

Con bé xinh đẹp trẻ tuổi này thật là quá đáng ghét. Hầu như ai quen biết và nhận thức con bé này thì đều khen không dứt miệng, mà cô lại cố tình chán ghét Giang Tiểu Âm được mọi người yêu thích.

Nhưng không sao, con bé đáng ghét này thực mau sẽ cười không nổi.

Giang Tiểu Âm xách theo túi đồ ăn không đi văn phòng, phòng bếp nhỏ của cô căn bản làm không được đồ ăn phức tạp như vậy, cũng không bỏ xuống được nhiều đồ vật như vậy. Cửa lầu ba đang khóa, thế cho nên cô cần phải chờ Tô Nghi Tu đi lên thì mới có thể vào.

"Đi lên nhanh như vậy còn không phải là tự bắt mình đứng chờ em sao." Tô Nghi Tu nhanh chóng đi lên, việc làm đầu tiên là giữ chặt cô hôn một cái, sau đó mới bắt đầu mở cửa: "Sáng hôm nay ăn cháo dinh dưỡng, giữa trưa em hâm cho chị chút canh gà. Không được nhũu mảy, muốn ăn đồ thanh đạm cũng phải uống."

"Ồ ——"

Vừa nghe đến phải uống canh gà, lông mày Giang Tiểu Âm đều sắp nhú lại thành bánh quai chèo.

Cô đặc biệt đặc biệt không thích uống canh gà hầm bổ dưỡng, vừa béo lại không có hương vị đặc sắc. Cô thích thịt kho tàu, còn có đồ cay xào a.

"Sao chị lại không giống người thành phố Chung Sơn một chút gì vậy."

Tô Nghi Tu ồ ào, mục tiêu đầu tiên sau khi mở cửa ra chính là phòng bếp.

Thành phố Chung Sơn nhìn trước mặt là biển, sau lưng lại núi, người địa phương thích đồ ăn thanh đạm, như là hầm, nấu nước a. Nhưng Giang Tiểu Âm một chút cũng không thích kiểu này, thói quen ẩm thực của cô không bị trói buộc, cô thích ẩm thực của người phương Bắc.

"Mẹ chị là người phương Bắc." Giang Tiểu Âm nhỏ giọng biện giải, đồng thời cả người đột nhiên bị một người đàn ông từ phía sau ôm vào trong lòng ngực.

"Sao không ngủ tiếp mà lại lên đây?" Thanh âm bình tĩnh gần như lạnh nhạt của Khúc Cần từ phía sau truyền tới tai Giang Tiểu Âm.

"Đồng hồ báo thức reo." Giang Tiểu Âm giãy giụa một hồi, phát hiện căn bản tránh không thoát khỏi trói buộc liền dứt khoát dựa vào trong lòng ngực Khúc Cần, coi anh thành đệm dựa: "Anh....."

Sao anh lại lên đây?

Anh đi lên từ lúc nào?

Anh lên đây làm gì?

Giang Tiểu Âm ở trong đầu suy nghĩ vài câu hỏi, mỗi một câu đều mang theo nồng đậm oán khí, điều này làm cho cô dứt khoát từ bỏ việc hỏi anh lên lầu trên làm gì.

"Tôi làm sao?" Khúc Cần cúi đầu ghé vào bên tai cô thở một hơi rồi nhẹ giọng nói: "Lần sau tôi nhất định sẽ nhớ tắt đồng hồ báo thức cho em."

"Không được!"

Giang Tiểu Âm trực tiếp dẫm chân người đàn ông, trịnh trọng nói: "Không được tắt đồng hồ báo thức, tôi còn phải đi làm."

Nếu dùng suy nghĩ của một người lúc trước cuồng công tác, Khúc Cần phi thường thương thức thái độ này của Giang Tiểu Âm. Nhưng nếu dùng suy nghĩ của người luôn muốn làm tình cùng cô, muốn mỗi buổi tối lăn lộn cô đến khóc thì Khúc Cần rất không thích thói quen sinh hoạt đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có này của cô.

"Tiểu Âm, văn phòng có tuyển thêm nhân viên mới không?"

"Tôi cùng Nghi Tu, hai người là đủ rồi."

"Là do không muốn tốn nhiều tiền sao?" Thử thăm dò tâm lý Giang Tiểu Âm, Khúc Cần thì thầm với cô: "Tôi không cần tiền lương."

"A?! Anh muốn làm gì?"

"Quý không cần nghỉ ngơi, thế cho nên tôi có thể giúp em làm rất nhiều chuyện, mà em... Chỉ cần mỗi ngày trao cho tôi một thứ là được."

Không thể không nói, Giang Tiểu Âm xác thật có chút động tâm.

Khúc Cần có năng lực cá nhân không thể chê, nếu có thể không dùng tiền mà thông báo tuyển dụng được anh, Giang Tiểu Âm tính đến tính đi thì đều cảm thấy bản thân kiếm lời lớn.

"Thứ gì?" Cô nuốt một chút nước miếng.

"Thân thể của em."

"Gì?"

"Đem thân thể của em cuối ngày giao cho tôi là được." Khúc Cần cười khê một tiếng, bắt tay chuyển qua trên ngực Giang Tiểu Âm: "Nói đơn giản một chút, chính là để tôi mỗi tối đều làm em một lần."

"Khúc Cần!"

Giang Tiểu Âm lôi kéo cổ tay của anh, cắn răng nói: "Anh cái đồ không biết xấu hổ này!"

Giang Tiểu Âm tức giận ngược lại làm thần thái Khúc Cẩn càng thêm khí định thần nhàn, anh giữ cô có trật tự mà phân tích: "Tôi không chỉ là người có chức nghiệp là luật sư mà còn là một lệ quỷ không bị phù triện của em chế phục. Dù là làm việc ở văn phòng, hay là đi ra ngoài đuổi quỷ giữ nhà, tôi đều có thể giúp em một phần rất lớn."

"Muốn thuê tôi tính giá rất cao, huống chi..."

"Huống chi?"

"Tôi còn hàng to xài tốt."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò:<

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chủ động tới cửa

Edit: Kyler

Beta: Thò

Tô Nghi Tu lấy đồ ăn từ trong tủ lạnh rồi bày ra phòng bếp xong cười với Giang Tiểu Âm đang được Khúc Cẩn ôm ở trong lòng ngực, sau đó tiếp lời: "Nói đến hàng to xài tốt, có em là đủ rồi."

Tại sao da mặt của 2 người đàn ông này lại càng ngày càng dày?

Giang Tiểu Âm nhấp miệng, từ trong túi móc ra một lá bùa triện dán ở trên người Khúc Cẩn, sau đó ngay lúc anh bị chế trụ thì liền đồ mặt tránh thoát.

"Không cần! Tôi không cần nhân viên mới!" Chém đinh chặt sắt mà nói xong lời này, Giang Tiểu Âm liền chạy ra cửa rồi hô một câu với Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, làm cơm xong chờ cho chị một phần là được."

"Chị Tiểu Âm——"

Chờ Tô Nghi Tu lần nữa từ trong phòng bếp chạy ra thì thấy Khúc Cẩn ở phòng khách đang có ý đồ thoát khỏi sự khống chế của phù triện, mà Giang Tiểu Âm đã không còn thấy bóng dáng.

"Sao lúc trước anh không ở tầng dưới nhìn chị Tiểu Âm?"

Mất chút công phu mới thoát khỏi phù triện, Khúc Cẩn cau mày trả lời: "Tôi lên tầng dùng máy tính của cậu để sửa sang lại cho cô ấy vài thứ, làm sao vậy?"

"Tôi còn tưởng rằng anh sẽ vì được ở cạnh chị Tiểu Âm nhiều thêm mấy ngày mà cố ý kéo dài tiến độ công việc chứ?" Tô Nghi Tu ngoài ý muốn nhướn mày một chút: "Mà chủ tiệm quán trà phía dưới lầu kia. Tôi cảm thấy không quá thích hợp, anh có cơ hội thì vào phòng cô ta nhìn xem cô ta rốt cuộc có làm cái gì không."

"Người phụ nữ thích cậu kia?"

Khúc Cẩn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Nghi Tu: "Phụ nữ không có được tình yêu, cậu tốt nhất cầu nguyện cô ta còn có thể bảo trì lý trí."

"Cho nên tôi mới hy vọng anh có thể đi xuống nhìn xem."

"Tôi đã biết."

Lăn lộn một hồi, trời bên ngoài đã tờ mờ sáng. Giang Tiểu Âm bước xuống cầu thang, còn chưa đi đến cửa văn phòng đã liền thấy Trương Sư Lễ đang đứng ở nơi đó, khăn trương như thiếu niên lần đầu gặp gia đình của bạn gái.

"Tiểu Âm." Thấy Tiểu Âm từ lầu ba đi xuống, Trương Sư Lễ lập tức đứng thẳng tắp mà nói lắp: "Tôi tôi tôi... Tôi lúc trước không biết em là con của chị gái... Thực xin lỗi... Chị ấy rất cuộc..."

Lại lần nữa nhìn đến Trương Sư Lễ, Giang Tiểu Âm phát hiện bản thân cư nhiên đã bình tĩnh rất nhiều.

"Ăn sáng chưa?" Cô nhìn chăm chú vào vết thương xanh tím ở trên mặt anh và hỏi.

"Vẫn, vẫn chưa..."

"Đi ăn với tôi."

Giang Tiểu Âm lướt qua anh xong ngay lập tức liền đi xuống dưới lầu, một chút tỏ vẻ trung cầu ý kiến của anh hay chờ anh đồng ý cũng không có.

Hành vi của cô gái này kỳ thật có chút không lễ phép, nhưng Trương Sur Lễ một chút cũng không thêm đề ý, bây giờ tận trong đáy lòng anh bốc lên toàn là vui sướng. Lần này, khi cô nhìn anh, trong mắt cô không có chán ghét, cô hỏi anh đã ăn cơm chưa, còn bảo anh đi theo.

Cho dù biết rõ đối phương là cháu gái của mình, nhưng Trương Sur Lễ vẫn sẽ nhịn không được bởi vì thái độ cô thay đổi mà vui sướng không thôi.

7 giờ, các cửa hàng bán đồ ăn sáng đều bắt đầu mở cửa.

Giang Tiểu Âm ở chỗ ngoặt đường phố mua mấy cái bánh bao nóng hổi hấp rồi đưa một nửa cho Trương Sur Lễ đang dùng ánh mắt trông mong nhìn cô.

"Ông chủ, bao nhiêu ——"

"Tôi đã trả tiền rồi."

Ai?

Nếu không phải là trộm nhìn sườn mặt Giang Tiểu Âm một hồi, anh tất nhiên cũng sẽ trả tiền.

Giang Tiểu Âm có thể thấy rõ khi Trương Sur Lễ vừa nghe cô nói cô đã trả tiền xong, cái đuôi ở mông ngay lập tức rũ xuống, trên mặt cũng tỏ vẻ tôi rất là khổ sở, vì sao không cho tôi trả, biểu hiện ra một bộ đáng dằn dặt.

Người đàn ông này thật sự không biết che dấu ý nghĩ của mình, trong lòng muốn cái gì cơ hồ toàn bộ đều viết ở trên mặt.

"Nhanh ăn đi, bánh bao lạnh liền mất ngon."

"Nga nga." Nghe Giang Tiểu Âm nói, Trương Sur Lễ liền ngoan ngoãn mà bắt đầu gặm bánh bao, đồng thời trên mặt cũng để lộ ra biểu tình hạnh phúc.

Bánh bao Tiểu Âm mua cho tôi ăn ngon thật!

Anh gặm xong một cái bánh bao, lại tự nhận là thực ản nấp mà trộm liếc mắt nhìn Giang Tiểu Âm một cái, chờ Giang Tiểu Âm nhận thấy được tầm mắt của anh, lúc cô nhìn qua thì anh lại lập tức cúi đầu gặm cái bánh bao, làm bộ mình không có nhìn lên.

"Mao Sơn Phái rốt cuộc là cái dạng địa phương gì?"

Ăn xong bánh bao, Giang Tiểu Âm dựa vào trên cây, có chút tò mò hỏi một câu.

"Mao Sơn là một nơi non xanh nước biếc rất xinh đẹp." Trương Sur Lễ nỗ lực nhớ lại hết thấy sự tốt đẹp ở chỗ đó: "Phong cảnh tốt, không khí tốt, thực an tĩnh, nhưng cũng... Thực xấu xí..."

"Thẳng đến ba năm trước đây tôi mới biết được sau khi chị gái rời khỏi đó thì mỗi tháng chị ấy đều có gửi thư cho tôi, cũng chính là lúc ấy tôi mới biết được người anh rể tôi chưa bao giờ gặp mặt, 5 năm trước vì chị gái đã từng tới Mao Sơn tìm tôi."

"Tiểu Âm." Người đàn ông dùng ánh mắt gần như muốn khóc nhìn Giang Tiểu Âm "Là tôi có lỗi với chị gái, chị ấy rõ ràng thương tôi như vậy."

Hóa ra là vậy sao?

Giang Tiểu Âm đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, người đàn ông này cũng không phải bởi vì lạnh nhạt mới bỏ mặc để mẹ chết.

"Mẹ đến chết cũng không có trách cứ cậu." Giang Tiểu Âm che trán trào phúng mà bật cười: "Xem ra mẹ so với cậu còn hiểu biết về sự xấu xí ở nơi đó hơn."

"Chị ấy rốt cuộc..."

"Cậu nhỏ." Giang Tiểu Âm mở miệng đánh gãy lời Trương Sur Lễ định nói: "Mẹ không hề trách cậu, tôi cũng vậy, thế cho nên phiền cậu đừng đứng canh giữ ở cửa văn phòng. Quá khứ đã qua thì để cho nó qua đi, cậu có cuộc sống của cậu, tôi cũng có cuộc sống của tôi, cậu nhỏ nếu còn tiếp tục như vậy thì tôi sẽ rất bối rối."

Người đàn ông bề ngoài thành thực nhưng trên thực tế lại đơn thuần như tờ giấy trắng phòng chừng lại ở phía sau dùng loại ánh mắt giống chú cún nhỏ nhìn cô.

Giang Tiểu Âm không có quay đầu lại.

Cô không muốn lại lần nữa nhớ về sự bất lực của mình lúc ấy, cũng không muốn kể lại cho Trương Sur Lễ nghe câu chuyện cũ suýt chút nữa đã làm cô hỏng mắt.

"Tiểu Âm....."

Giang Tiểu Âm đoán một chút cũng không sai, Trương Sur Lễ đứng thật là ở phía sau đáng thương vô cùng mà nhìn chăm chăm bóng dáng cô càng lúc càng xa.

Tôi đã nói sai cái gì?

Ngay từ đầu rõ ràng vẫn còn tốt, nhất định là bởi vì anh ấy nói vụng về nói sai cái gì rồi.

"Cậu lớn lên thật tuấn tú." Bác gái bên cạnh mua bánh bao vỗ vỗ lưng Trương Sur Lễ hỏi: "Làm sao vậy? Cãi nhau với bạn gái?"

Không thể không nói, Trương Sur Lễ dùng biểu tình đáng thương vô cùng xác thật rất có lực sát thương, dù là bác gái cũng có chút đau lòng cho đứa nhỏ này, khổ sở như vậy, muốn an ủi cậu, bày mưu cho cậu.

Lời bác gái nói làm Trương Sur Lễ sốt ruột mà xoa tay giải thích nói: "Không phải đâu, Tiểu Âm cô ấy không phải là bạn gái của con."

"Vậy là vẫn chưa theo đuổi được."

Bác gái giống như đã nhìn thấu hết thảy cười tủm tỉm rồi dùng giọng điệu của người từng trải nói: "Con gái a, đều rụt rè. Bác thấy con lớn lên tuấn tú như vậy, chỉ cần chủ động một chút làm người ta hiểu rõ sự chân thành của con thì liền nhất định có thể theo đuổi được."

"Phải chủ động một chút sao?" Trương Sur Lễ theo bản năng mà xem nhẹ về trước bác gái nói.

"Con trai nhất định phải chủ động mới được a, con đứng ở nơi này bày biểu tình khổ sở cô ấy cũng không thấy được. Hay là con muốn từ bỏ? Cháu gái của bác cũng rất xinh đẹp, có muốn bác giới thiệu cho con quen biết một chút không?"

Trầm mặc mấy chục giây sau, Trương Sur Lễ trịnh trọng mà khom lưng với bác gái: "Cảm ơn bác đã chỉ điểm, con sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy!"

Anh thật vất vả mới tìm được hy vọng mới, sao có thể từ bỏ.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đi nà, siêng up truyện mà vote cứ tuột hong hà =(

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tự mình lấy (H)

Edit: Kyler

Beta: Ami

Vì thế trong mấy ngày kế tiếp, Trương Sur Lễ đều sẽ kiên trì không ngừng ngồi xổm ở cửa văn phòng chờ Giang Tiểu Âm bị anh làm cho cảm động, sau đó để anh vào trong.

Hơn nữa, trong mấy ngày đó, đạo sĩ sinh ra trước Mao Sơn này suýt chút nữa cùng tên quỷ Khúc Cần đánh nhau.

"Nghị Tu....."

Giang Tiểu Âm gõ cửa lầu ba, thấy gương mặt tươi cười của Tô Nghị Tu thì không nói hai lời liền tiến lên ôm lấy cậu.

"Làm sao vậy?" Giật mình với lần đầu tiên Giang Tiểu Âm chủ động, Tô Nghị Tu vội vàng ôm lấy cô và nhẹ giọng hỏi: "Có phải bọn họ khi dễ chị không? Là Khúc Cần hay cậu nhỏ?"

"Vào trong rồi nói."

Giang Tiểu Âm dúi đầu khỏi lồng ngực Tô Nghị Tu, chờ sau khi vào trong liền ngay lập tức dán mấy chục cái phù triệu sau lưng cửa.

"Là Khúc Cần?"

"Cũng không đúng lắm." Giang Tiểu Âm lắc lắc đầu, sau đó cắn môi lời kéo quần áo Tô Nghị Tu xong túm cậu tới trên sofa: "Hai người kia vừa rồi lại

suýt chút nữa đánh nhau."

Một đạo sĩ dương khí đầy đủ sẽ làm quỷ quái tránh xa, một lệ quỷ âm khí trầm trọng có thể làm người thường không dám tới gần.

Hai người chỉ cần vừa thấy mặt lại hoàn toàn chính là trạng thái đối chọi gay gắt.

Mặc kệ trong hai người, một là Khúc Cần lãnh đạm xa lánh người, hay là Trương Sư Lễ bình dị gần gũi, từ tâm sinh lý đều chán ghét đối phương, đây giống như là thiên địch của nhau, nhìn không hợp mắt.

"Này... Có muốn em đi nói với bọn họ không?" Tô Nghi Tu bị đẩy ngã trên sô pha chớp chớp mắt, có chút không rõ Giang Tiểu Âm rốt cuộc là muốn làm gì.

"Không cần."

Giang Tiểu Âm khóa ngồi trên người Tô Nghi Tu, từ trong túi móc ra một quả tiền đồng dán ở vách tường phía sau cậu.

"Bát dương trận, mờ."

Thật lâu trước kia, cô đã dán rất nhiều phù triện đuổi quỷ ở trong phòng cậu, cũng dùng trình độ gà mờ của cô lập một trận pháp. Tô Nghi Tu biết đây là pháp trận có thể ngăn ác quỷ ở bên ngoài, nhìn đáng sợ Giang Tiểu Âm là quyết tâm hôm nay không để Khúc Cần vào được bên trong.

"Chị Tiểu Âm" Mặt Tô Nghi Tu giờ phút này kề sát trên ngực Giang Tiểu Âm, cậu hít sâu một hơi, nhẫn nại chế trụ xúc động muốn trực tiếp ấn cô trên sô pha làm tình rồi hạ giọng nói: "Em không thể hô hấp."

"Ai ai!"

Kinh hô một tiếng, Giang Tiểu Âm lập tức lui về sau một ít, chỉ có điều cô vẫn đỏ mặt ngồi ở trên đùi Tô Nghi Tu, không có đi xuống.

"Nghi Tu." Cô lấy toàn bộ dũng khí trong cuộc đời, Giang Tiểu Âm nâng mặt người đàn ông sạch sẽ tuần lẳng lên và nhỏ giọng nói: "Chị muốn, bởi vì... Cái kia... Em xem... Chúng ta đã vài ngày không làm..."

Từ lúc Trương Sư Lễ bắt đầu ngồi canh giữ ở cửa văn phòng, Giang Tiểu Âm lại tiến vào hình thức cuồng công tác.

Bởi vì muốn thân thể đã không quá khỏe mạnh, gần đây lại suýt chết đuối của cô nghỉ ngơi cho tốt, thế cho nên Tô Nghi Tu cùng Khúc Cần mấy ngày nay vẫn luôn chịu đựng.

Đối với hành động ngoài dự liệu nhưng hoàn toàn ở bên trong phạm vi đúng lý hợp tình này của Giang Tiểu Âm, Tô Nghi Tu chỉ là tròn tròn mắt vô tội mà nhìn cô, thoát nhìn như cự tuyệt nói: "Nhưng thân thể của chị Tiểu Âm..."

"Nghi Tu ——"

Giang Tiểu Âm nghĩ nghĩ, cắn răng một cái liền cúi đầu hôn lên môi người đàn ông.

Hai bờ môi ấm áp kề sát bên nhau, Giang Tiểu Âm mang theo tâm lý thử một chút mà vươn đầu lưỡi liếm lên môi Tô Nghi Tu. Người đàn ông tuy rằng không có chủ động tiến công, nhưng cũng phối hợp với cô mà hơi hơi mở ra.

Đầu lưỡi phản nộ liếm đôi môi mềm mại của người đàn ông, tiếp theo vói vào miệng chạm vào đầu lưỡi của cậu.

"Ô ——"

Loại cảm giác kỳ diệu khi đụng vào nhau làm Giang Tiểu Âm chấn kinh đột nhiên rút đầu lưỡi về, gắng sức che lại gương mặt đang nóng lên rồi đáng thương vô cùng nhìn về phía Tô Nghi Tu: "Nghi Tu..."

"Chị Tiểu Âm muốn cái gì thì tự mình lấy." Tô Nghi Tu vươn đầu lưỡi sắc tình liếm liếm miệng mình và cười nói: "Em sợ sẽ làm thương tổn đến chị, vậy nên lần này em liền giao toàn bộ bản thân cho chị Tiểu Âm."

Tự mình lấy?

Bởi vì Trương Sư Lễ kiên trì không ngừng ngồi canh, mặc kệ là áp lực hay tâm thái không biết theo ai đều đang hiện rõ trên mặt Giang Tiểu Âm, cô hiện tại rất cần làm gì đó để có thể tạm thời quên đi mấy chuyện này.

Lời đã nói ra, hành động cũng đã làm đến mức này.

Giang Tiểu Âm lại cắn răng một cái, đôi tay có chút run rẩy vén lên áo thun của Tô Nghi Tu, bắt chước động tác trong phim cảm đã được bạn cùng phòng đại học mang xem qua, há miệng ngậm lấy đầu v* người đàn ông.

Tô Nghi Tu là loại đàn ông mặc quần áo nhìn gầy, cởi quần áo lại có thịt.

Mặc quần áo xong cậu là thiếu niên cao gầy, nhưng nếu cởi áo trên ra là có thể nhìn đến cơ bắp rắn chắc cân xứng ở phía dưới.

Giang Tiểu Âm giờ phút này không sai biệt lắm toàn bộ mặt đều dán ở trên cơ ngực cậu. Chịu đựng sự ngượng ngùng muốn mạng người, cô bắt tay đặt trên cơ bụng Tô Nghi Tu mà vuốt ve, đầu lưỡi cũng không ngừng kích thích núm ti cậu, thẳng đến khi cậu không khống chế được tràn từ trong miệng ra tiếng rên rỉ thoải mái.

"Chị Tiểu Âm" Tô Nghi Tu đã cởi áo trên ra. Cậu cúi đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn Giang Tiểu Âm và lẩm bẩm nói: "Thật thoải mái ——"

Người đàn ông đề thấp tiếng rên rỉ khiến cho không khí trong phòng đều mang theo sự dâm mãnh khó nói nên lời.

Giang Tiểu Âm có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đang lung tung đập mạnh, thanh âm lớn đến nỗi cô đã không thể nghe thấy tiếng gì khác.

"Nghĩ... Nghi Tu..." Cô không dám ngẩng đầu nhìn Tô Nghi Tu. "Chị chị chị... Em em... Đừng cử động..."

Cô nói lấp bắp, tay đưa tới dây lưng Tô Nghi Tu, thân thể cứng đờ cởi bỏ dây lưng, kéo khóa quần, cuối cùng nhắm mắt kéo quần lót của cậu xuống.

Người đàn ông ngồi trên sofa giờ phút này đã lộ ra trọn vẹn.

đương v*t cương cứng đứng thẳng tắp đối diện với trần nhà, dựng trước mắt Giang Tiểu Âm. Lần đầu tiên gần gũi quan sát đến cự vật này, Giang Tiểu Âm hơi có chút sợ hãi, còn kèm theo khát vọng mà nuốt nuốt nước miếng.

côn th*t cũng không có hương vị khó ngửi gì, Tô Nghi Tu luôn thích sạch sẽ, thế cho nên đương v*t tất nhiên cũng rất sạch sẽ.

Làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, Giang Tiểu Âm ngồi quỳ trên sàn nhà, giữa hai chân cậu, duỗi tay cầm côn th*t nóng bỏng rồi cúi đầu dán đầu lưỡi lên quy đầu.

côn th*t mà người đàn ông vẫn luôn dùng để làm cô.

Tương tự đến cảnh này, Giang Tiểu Âm liền cảm thấy cả người đều nóng lên. Cô kẹp chặt đùi lặng lẽ cọ xát hai cái, sau đó giống như là liếm kem mà bắt đầu từ trên xuống dưới từ trái sang phải liếm côn th*t đang nhô lên gân xanh của Tô Nghi Tu.

"Tiểu Âm, dương v*t của em ăn ngon không?" Tô Nghi Tu bắt tay Giang Tiểu Âm để trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

So với lần cậu đã bắn tinh trong miệng cô trước đó, hoàn toàn không giống với hiện tại, chị Tiểu Âm của cậu lúc này là chủ động tự nguyện liếm côn th*t cậu, cô ở trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh chủ động ngậm lấy côn th*t của cậu, còn dùng đầu lưỡi liếm từ trên xuống dưới.

"Đầu lưỡi chị Tiểu Âm liếm đại dương v*t thật thoải mái."

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò:<

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nuốt trôi (H)

Edit: Kyler

Beta: Ami

Thật sắc tình.

Giang Tiểu Âm nghe Tô Nghi Tu nói, từ tận đáy lòng có chút thẹn thùng nhưng cũng có chút vui sướng không thể nói thành lời. Tiếng rên rỉ thoải mái của người đàn ông làm cô có một loại cảm giác bản thân hoàn toàn nắm giữ thể chủ động, vì thế sau khi liếm một lúc thì cô lại há mồm ngậm hơn một nửa côn th*t vào trong miệng.

côn th*t nóng bỏng hoàn toàn lấp đầy miệng cô, lần đầu tiên cô làm loại chuyện này, Giang Tiểu Âm phi thường trực thối mà mút cây gậy ở trong miệng.

"Chị Tiểu Âm" Tô Nghi Tu bị loại khẩu giao chậm rì rì này tra tấn đến có chút khó chịu: "Dùng đầu lưỡi liếm liếm quy đầu được không?"

Nghe vậy, Giang Tiểu Âm để đầu lưỡi ở trên khéo liếm liếm quy đầu.

Thời điểm đầu lưỡi cô vô tình lướt qua mả mắt, Tô Nghi Tu giật mình suýt chút nữa liền bắn tinh dịch ra ngoài.

"Chính là như vậy." Cậu hít một hơi cố nén lại dục vọng muốn bắn tinh rồi vuốt tóc cô nói: "Sau đó lên xuống phun ra nuốt vào, đúng, chính là như vậy, sờ tình hoàn phía dưới một chút."

Nghe Tô Nghi Tu chỉ huy, Giang Tiểu Âm phun ra nuốt dương v* vào trong miệng, đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt qua trên quy đầu, hai túi trứng ở dưới dương cụ cũng bị cô nắm trong tay nhẹ nhàng mà vuốt ve.

"Miệng chị Tiểu Âm sao lại liếm tốt như vậy."

Tô Nghi Tu đột nhiên đè lại đỉnh đầu Giang Tiểu Âm, thẳng miệng hướng về phía trước đẩy côn th*t vào sâu trong cổ họng cô: "Em muốn bắn, em muốn bắn tất cả tinh dịch vào miệng chị Tiểu Âm, miệng nhỏ nuốt toàn bộ tinh dịch có được không?"

"Ồ ồ ——"

Cổ họng bị đâm đến có chút khó chịu, may mà loại khó chịu này cũng không liên tục kéo dài, Tô Nghi Tu rất nhanh liền bắn tinh dịch nóng bỏng ra.

"Nuốt hết đi." Sau khi cậu bắn xong liền rút côn th*t ra, nâng mặt Giang Tiểu Âm lên và ôn nhu nói: "Em muốn nhìn bộ dáng chị Tiểu Âm nuốt hết tinh dịch của em"

"Cuồng sắc tình..."

Hàm hồ nói mấy chữ từ trong miệng ra, Giang Tiểu Âm vẫn đỏ mặt nuốt hết tinh dịch có chút tanh mặn vào bụng.

"Thật đẹp." Tô Nghi Tu ôm Giang Tiểu Âm đến trên xô pha, để cô ngồi quỳ trên đùi mình, mặt đối mặt: "Em rất thích nhìn bộ dáng sắc tình của Tiểu Âm, và em cũng chỉ sắc tình đối với Tiểu Âm"

"Buồn nôn chết mất!"

Giang Tiểu Âm duỗi tay đẩy mặt Tô Nghi Tu ra, đồng thời thân thể càng trở nên tệ đại hơn.

Cô hoạt động miệng, ma sát qua lại ở trên đùi người đàn ông, ý đồ muốn dùng biện pháp này để giảm bớt sự khô nóng trong lòng: "Nghi Tu, khó chịu... Nóng quá..."

"Nóng thì cởi quần áo ra."

Đỏ mặt hít sâu một hơi, Giang Tiểu Âm bị dục vọng vô pháp thỏa mãn được điều khiển, cô chậm rãi vén áo thun lên, lộ ra nịt ngực che một nửa bầu ngực.

"Em cái gì cũng không nhìn thấy a, chị Tiểu Âm." Mới vừa bắn qua một lần, Tô Nghi Tu thoát nhìn không muốn làm.

Chịu tra tấn như vậy vẫn là cô.

Giang Tiểu Âm cố nén suy nghĩ muốn chạy trốn, cảm thấy quá xấu hổ, cởi áo thun, cởi bỏ nịt ngực che đầu v*, sau đó hai mắt trông mong mà nhìn về phía Tô Nghi Tu: "Nghi Tu, tiểu huyết thật khó chịu ——"

Hình ảnh cô gái dù rất ngượng ngùng nhưng vẫn chủ động thật là quá mê người, côn th*t Tô Nghi Tu lại cứng rắn thẳng tắp mà dựng đứng lên, vừa vịn liền ở trước tiểu huyết Giang Tiểu Âm.

"Tao huyết ngứa ngứa muốn ăn côn th*t lớn có phải không? côn th*t lớn ở phía trước, muốn ăn thì tự mình nuốt vào."

Cô cúi đầu nhìn cây côn th*t cực đại kia, rồi rầm một hồi lâu mới bắt tay vào bên trong váy, kéo quần lót đang che khuất tiểu huyết xuống. Bởi vì làn váy ngăn cản tầm mắt Tô Nghi Tu nên cậu không nhìn thấy, vì thế nên Giang Tiểu Âm mới có thể làm ra hành vi xấu hổ tới như vậy.

Mặt trên một bàn tay còn che lại đầu v*, cô ngồi dậy bỏ côn th*t vào trong váy, lừa mình dối người nhắm tiểu huyết ngay quy đầu rồi nuốt vào từng chút từng chút một.

"Thật lớn....."

Quy đầu hoàn toàn căng miệng huyết của cô ra, chui vào bên trong tiểu huyết, theo động tác cô ngồi xuống mà không ngừng cọ xát vách tường thịt bên trong âm đ*o.

"Quá căng..." Cảm giác vừa căng lại vừa thoải mái làm Giang Tiểu Âm không đành lòng che lại bộ ngực, cô dùng hai tay ấn bả vai Tô Nghi Tu xuống, cuối cùng chỉ nuốt được một nửa cây côn th*t. "Nghi Tu, ăn không vô nữa."

"Tao huyết chị Tiểu Âm nhất định nuốt trôi."

"Không được, thật sự không được..." Giang Tiểu Âm cắn môi ánh mắt mờ mịt, sống chết cũng không chịu tiếp tục ngồi xuống.

Tô Nghi Tu nhìn biểu tình thật sự không được của Giang Tiểu Âm, cuối cùng vẫn không đành lòng khi dễ cô. Cậu một ngum ngâm lấy đầu v* dựng thẳng

trước mắt, đồng thời tay đặt trên eo cô nắm chặt, kiện mông đâm hướng lên trên một cái liên cảm toàn bộ côn th*t vào bên trong.

"A a... Toàn bộ vào rồi... Quá sâu... Nghi Tu, quá sâu..."

"Em nói không sai chứ, tao huyết của chị Tiểu Âm sao có thể ăn không vô."

Người đàn ông túm lấy eo thon đang muốn trốn tránh của Giang Tiểu Âm rồi bắt đầu mãnh liệt thúc lên trên, thọc vào rút ra bên trong tiểu huyết đã sớm ướt đến không chịu nổi.

"Thật nhanh... Nhẹ một chút... Ân ân... Tiểu huyết sắp không được rồi..." Giang Tiểu Âm ngửa ra sau ôm đầu Tô Nghi Tu rên rỉ, bầu ngực cũng dán trên mặt cậu.

"Tao huyết vừa chặt vừa ướt, điều này đã chứng tỏ rằng chị Tiểu Âm thích côn th*t lớn của em đâm chị như vậy, vậy thì sao em có thể nhẹ một chút?"

"A a a..." Bị Tô Nghi Tu ngược lại gia tốc kích thích đến, Giang Tiểu Âm hé miệng gần như không thể hô hấp: "Sắp đến... Tao huyết sắp cao trào... Bị đâm sướng chết... Nghi Tu..."

Đến lúc sau, thanh âm cô nghe như sắp khóc đến nơi.

"Vây đến đi!"

Tô Nghi Tu cảm thật mạnh lên trên, trực tiếp chen quy đầu vào trong cổ tử cung đang nhắm chặt của Giang Tiểu Âm, đâm mở miệng tử cung.

Trong tích tắc tử cung bị căng ra, Giang Tiểu Âm chỉ cảm thấy đại não bị đâm đến trống rỗng. Hiện tại cô cái gì cũng không cảm giác được, chỉ còn lại khoái cảm tuyệt đỉnh.

"Tiểu Âm." Cảm thụ được vách tường thịt mềm bên trong cao trào run rẩy, gắt gao kẹp côn th*t, Tô Nghi Tu vuốt ve phần lưng Giang Tiểu Âm, ôm cô trực tiếp đứng lên: "Bị côn th*t lớn làm thoải mái không? Thật muốn vĩnh viễn cảm côn th*t ở trong tao huyết chị Tiểu Âm, mãi mãi không rút ra."

"Thoải mái..." Cao trào cực hạn thoải mái làm Giang Tiểu Âm có chút khó có thể tự hỏi vấn đề khác, cô chỉ biết nói theo Tô Nghi Tu để cậu khiến cô càng thoải mái hơn: "Ân ân... Muốn côn th*t lớn vĩnh viễn cảm tao huyết..."

"Em đây về sau sẽ cảm chị Tiểu Âm lúc nấu cơm, lúc tắm rửa, đâm chị Tiểu Âm đi tiểu, sau đó lúc chị Tiểu Âm ngủ cũng làm có được hay không?"

"Được..."

"Cốc cốc cốc ——"

Tiếng đập cửa có chút chói tai làm Giang Tiểu Âm đột nhiên tỉnh táo lại, đến lúc này cô mới ý thức được bản thân mới vừa rồi rốt cuộc đã đáp ứng chuyện gì.

"Không được!" Cô dùng sức lắc lắc đầu, côn th*t trong tiểu huyết ở thời điểm cô mới vừa dứt lời liền dùng sức đâm vào trong sâu thêm một chút: "A... Quá sâu..."

Hiện tại cô bị người đàn ông ôm vào trong ngực đứng lên, côn th*t còn cắm ở bên trong tiểu huyết, tư thế này khiến trọng tâm của cô cơ hồ đều đặt trên côn th*t, cho nên mặc kệ là trong tâm lý hay sinh lý đều càng mẫn cảm hơn.

- - - - -

Ami: Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngu ông đắc lợi

Edit: Kyler

Beta: Va

"Em mặc kệ, chị vừa rồi đã đáp ứng em" Tô Nghi Tu cúi đầu hôn trán Giang Tiểu Âm, ôm cô đi đến huyền quan nhỏ giọng nói, "Chị cảm thấy ai là người gõ cửa?"

“Nghị Tu..... Em muốn làm gì?” Giang Tiểu Âm có chút kinh hoàng lắc đầu.

“Yên tâm, em sẽ không mở cửa.”

Tô Nghị Tu nói xong liền đem lưng Giang Tiểu Âm để ở huyền quan sườn trên tường, gắt gao nhéo móng thịt cô, bắt đầu đánh sâu vào. Mặc kệ là Khúc Cẩn hay là Trương Sư Lễ ở bên ngoài, hẳn đều phải làm cho bọn họ nghe được Tiểu Âm của hắn bị hắn làm đến thoải mái rên rỉ.

“Không cần..... Ân ân..... Không cần ở chỗ này.....”

“Không cần? Tao huyết chị so với lúc này còn kẹp chặt hơn.” Tô Nghị Tu cũng không có tiếp tục hạ giọng, “Đại dương v*t của em đều bị tao huyết chị Tiểu Âm cắn đứt, còn nói không cần.”

“Chị không có.....” Tưởng tượng đến ngoài cửa có người, Giang Tiểu Âm liền khản trương, “Sẽ bị nghe thấy..... Nghị Tu em nhỏ giọng..... A a..... Một chút a.....”

“Sẽ không nghe thấy, cửa phòng trộm chất lượng cách âm đặc biệt tốt.”

Tô Nghị Tu!

Khúc Cẩn đứng ngoài cửa nghe hắn lừa gạt Giang Tiểu Âm, dù tức giận nhưng cũng không có biện pháp. Trận pháp không dễ phá, hắn trong chốc lát căn bản là vào không được, huống chi Trương Sư Lễ còn ở bên cạnh.

“Anh ở chỗ này muốn làm gì?” Khúc Cẩn mắt lạnh nhìn Trương Sư Lễ mặt đỏ tai hồng, “Nghe cháu ngoại cùng người khác làm tình sao?”

“Tôi không phải, tôi không có.....”

Trương Sư Lễ hoảng loạn vẩy tay, Giang Tiểu Âm rên rỉ làm hắn đã 35 tuổi chưa có tiếp xúc với tình yêu nam nữ tâm hoảng ý loạn đồng thời còn có chút khó chịu.

“Tôi tôi tôi đây liền đi.” Trương Sư Lễ quay đầu chuẩn bị thoát khỏi cảnh tượng hương diễm lại xấu hổ này, nhưng sau khi đi hai bước hắn lại quay đầu lại túm chặt Khúc Cẩn, “Cậu cũng mau đi cùng tôi.”

“Đừng chạm vào tôi.”

Dương khí trên người nam nhân làm cánh tay Khúc Cẩn bị bắt lấy đau đớn như bị kim đâm.

“Cậu không đi theo tôi, tôi sẽ không buông tay.” Biểu tình Trương Sư Lễ một chút ý tứ thoái nhượng cũng không có. Trong suy nghĩ của hắn, quý nên đến địa phương hắn phải đến, chứ không phải lưu tại nhân gian, lại còn ở bên cạnh cháu ngoại hắn.

“Ngu xuẩn.” Cuộc đời Khúc Cẩn ghét nhất loại người này, “Loại sự tình trai cò đánh nhau ngư ông được lợi anh còn muốn làm vài lần?”

Trương Sư Lễ suy nghĩ hơn nửa ngày mới lý giải được ý tứ Khúc Cẩn.

Hắn nhìn về phía cửa phòng trộm phía sau Khúc Cẩn, nhấp miệng trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: “Tô Nghị Tu là bạn trai Tiểu Âm.....”

“A.”

Khúc Cẩn cười lạnh một tiếng.

Mặc kệ là hắn hay là Tô Nghị Tu đều nhìn ra được cho dù đã biết Giang Tiểu Âm là cháu ngoại của mình, trong lòng Trương Sư Lễ còn ôm tình cảm nam nữ kia, chẳng qua hắn mãnh liệt phủ định còn tự nói cho chính mình đó là thân tình.

Hắn mới không có hứng thú đánh thức cái nam nhân chán ghét này.

Nghĩ như vậy, Khúc Cẩn cũng không muốn cùng Trương Sư Lễ tiếp tục ở chỗ này.

“Buông tay, tôi trở về văn phòng.”

“Nghị Tu..... Tao huyết bị thao hồng rồi..... A a..... Chậm một chút..... Quá sáng khoái.....”

Tiếng rên rỉ cùng tiếng kêu sau cánh cửa càng lúc càng lớn, ai cũng nghe được Giang Tiểu Âm bị Tô Nghị Tu làm có bao nhiêu thoải mái. Trương Sư Lễ mặt đỏ sấp bốc cháy, hắn buông Khúc Cẩn, đang nhìn Khúc Cẩn xuống lầu, Trương Sư Lễ lập tức đi theo.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, Tô Nghị Tu cười cười lúc này mới ôm Giang Tiểu Âm đến phòng ngủ của hắn, ở trên giường đem nữ nhân làm đến thoải mái đến kêu không nổi.

“Nghị Tu.....”

“Làm sao vậy?” Tô Nghi Tu ôm nữ nhân trong lòng, hôn hôn khốc miệng cô.

“Em tên hỗn đản này sao có thể bắn ở bên trong.”

Nam nhân bắn tinh xong, dương v*t nửa mềm còn cắm tại tiểu huyết cô, đem tinh dịch vừa rồi không kịp rút ra bắn ở bên trong toàn bộ chặn trong âm đ*o.

“Còn không phải bởi vì tao huyết chị Tiểu Âm đến cao trào liên căn dương v*t không buông.” Tô Nghi Tu ủy ủy khuất khuất mà giải thích, còn th*t lại ở trong thân thể Giang Tiểu Âm đâm hai cái, “Hơn nữa Tiểu Âm, chị vừa rồi rõ ràng đều nói bắn chị thật thoải mái.”

“Em không thể chi thoải mái một lúc, sau đó đối đãi với chị vô tình như vậy.”

“Lăn!”

Giang Tiểu Âm vô lực mắng Tô Nghi Tu một tiếng, sau đó dùng sức lực cuối cùng đập ngực hấn một chút.

“Chị muốn đi mua thuốc.” Cô giấy giụa suy nghĩ muốn từ trên giường bò dậy.

“Em đi mua.” Dem Giang Tiểu Âm ấn trên giường, Tô Nghi Tu không tha mà rút côn th*t từ tiểu huyết cô ra, “Chị nghỉ ngơi cho tốt.”

“Lại mua một hộp áo mưa.....”

Tô Nghi Tu mặc xong quần áo lại nghe thấy Giang Tiểu Âm câu gì đó, chỉ là thanh âm quá nhỏ hấn căn bản chưa nghe rõ.

“Àn?”

“Áo mưa!”

Câu trả lời mang theo cái gối đầu ném về phía mặt hấn, Tô Nghi Tu tiếp được gối đầu nhếch miệng nở nụ cười. Mua áo mưa ý tứ chính là về sau còn có thể tiếp tục, hấn cũng sắp vui vẻ đến chết.

“Em sẽ mua thêm mấy hộp.”

Sau đó là cái gối đầu thứ hai ném tới.

Tô Nghi Tu mang về mặt đầy cánh xuân, cười đến nhộn nhạo liền thấy Trương Sur Lễ ngồi ở hàng hiên, mặt lúc hồng lúc trắng, không cần đoán, Tô Nghi Tu liền biết hấn đang suy nghĩ gì.

“Cậu nhỏ.” Hấn cười gọi Trương Sur Lễ một tiếng.

Trương Sur Lễ đang thất thần bị Tô Nghi Tu gọi một tiếng sợ tới mức giật mình, hấn ngẩng đầu nhìn Tô Nghi Tu lấp bắp nói: “Cậu không phải..... Cùng Tiểu Âm.....” Càng nói càng cảm thấy không đúng, Trương Sur Lễ lập tức xấu hổ ngậm miệng.

Tô Nghi Tu một chút cũng không kiêng kỵ để Trương Sur Lễ biết cái này, không bằng nói hấn rất vui lòng cho Trương Sur Lễ biết, sau đó thấy khó mà lui.

“Tôi đi mua thuốc.” Tô Nghi Tu giải thích nói, “Tiểu Âm hiện tại còn chưa muốn sinh bé con.”

“Bé.. bé con.....”

“Đừng rồi, chờ thời điểm tôi cùng Tiểu Âm kết hôn, có thể mời cậu nhỏ đảm đương vị trí chủ hôn lễ không?”

“Không được!” Trương Sur Lễ cơ hồ theo phản xạ có điều kiện mà nói không được, nói xong lập tức ý thức được phản ứng này rất kỳ quái, hấn nhanh chóng giải thích nói, “Tiểu Âm cô ấy sẽ không nguyện ý.....”

“Hiện tại cậu là thân nhân duy nhất của chị Tiểu Âm.”

Tô Nghi Tu sang sảng mà đối Trương Sur Lễ cười cười: “Chờ Tiểu Âm suy nghĩ thông suốt, chị ấy nhất định sẽ tiếp thu cậu.”

“Thân nhân.....”

“Không được, tôi không thể lại chậm chạp, Tiểu Âm còn ở trên lầu chờ tôi đi mua thuốc đây.”

Hấn đối Trương Sur Lễ phát phát tay, thoát nhìn thực sốt ruột mà chạy xuống dưới lầu, lúc chạy còn nhỏ giọng thì thầm: “Cũng không biết Tiểu Âm muốn mua áo mưa là muốn loại hình nào, mua sai rồi nếu giận mình thì làm sao bây giờ?”

Cậu nhỏ: Các người ai cũng khi dễ tôi QAQ

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tinh Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Mỗi loại một hộp

Edit: Va

Beta: Thỏ

Tiểu Âm sẽ kết hôn với Tô Nghi Tu, sẽ xây dựng gia đình cùng với cậu ấy, sẽ sinh con cho cậu ấy.

Một khi đã bắt đầu suy nghĩ đến thì lại không thể dừng được, Trương Sur Lễ liền cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu trở nên gian nan, so với chết đuối còn làm người thống khổ hơn.

Anh ngồi trên tầng thang gần với văn phòng, vùi đầu trên đầu gối, không muốn để lộ gương mặt bị thương kia ra bên ngoài để Giang Tiểu Âm tùy thời có khả năng bất ngờ xuất hiện nhìn thấy.

“Chị gái...” Anh ní non tự nói: “Em nên làm cái gì bây giờ....”

[Thân thể khôi phục thế nào rồi? Có cần gia đến văn phòng thăm cô không? Những món đồ ăn cô gửi đến đều không có vấn đề gì, cô chắc chắn đây là tất cả chứ?]

Giang Tiểu Âm nằm nghiêng ở trên giường, nhìn tin nhắn trong điện thoại, mi nhắm lại.

[Thân thể không có vấn đề gì, anh cứ ở lại cửa hàng đồ cổ của anh chờ là được, có việc tôi sẽ đến tìm anh. Đồ ăn thì tôi cũng không dám chắc...]

Dư Lạc là người luôn ru rú trong nhà, trừ phi có chuyện gì quan trọng lắm, bằng không thì anh tuyệt đối sẽ không bước chân ra khỏi cửa hàng đồ cổ của mình dù chỉ nửa bước.

Lần gần nhất anh đến văn phòng của cô cũng là vào 3 tháng trước, đến nơi liền buông lời oán giận đường xá xa xôi, ánh mặt trời nắng cháy da, cô không muốn anh đến văn phòng của cô rồi ghét bỏ nó.

[Không có việc gì thì tốt, là cô sợ sau khi gia qua đó sẽ khiến cô mê mẩn đến nổi, cô sẽ muốn làm gì đó với gia sao ha ha ha, gia không ngại.]

[Cút đi!!!!]

Khoá màn hình điện thoại, Giang Tiểu Âm nhìn gương mặt hồng nhuận rõ ràng là bị người đàn ông khi dễ kia của mình trên màn hình di động thì cảm lòng không đậu mà cười ngây ngô, một lúc sau lại không nhịn được thở dài một hơi.

Nếu không có Khúc Cẩn xuất hiện ngoài ý muốn thì tốt rồi, sinh hoạt của cô rất vất vả mới đi vào quỹ đạo được.

Khúc Cẩn.....

Giang Tiểu Âm càng nghĩ càng bức bối, căn bản là cô không có cách nào để an tâm nằm nghỉ ngơi trên giường, ngẩng đầu nhìn thoáng qua máy tính trong phòng ngủ, cô lại mở điện thoại lên nhắn gọi cho Tô Nghi Tu.

Lấy một hộp vân tay, một hộp tròn tròn, một hộp siêu mỏng, còn có một hộp giúp tăng kích thước, cộng thêm một hộp mùi dâu tây.

Cô gái ở tiệm thuốc mặt đỏ tai hồng mà nhìn chăm chú Tô Nghi Tu tiếp theo vừa gật đầu, vừa lấy đủ loại kiểu dáng áo mưa. Thuốc tránh thai uống nhiều tóm lại là không tốt, cho nên anh cảm thấy mình rất cần thử mỗi loại một chút, xem loại nào dùng tốt.

“Nghi Tu nghe điện thoại ——”

“Chị Tiểu Âm?”

“Nghi Tu, chị có thể sử dụng máy tính của em một chút không?”

Không được!

Giang Tiểu Âm dùng máy tính chuyên nghiệp cũng như cậu, tuy rằng kỹ thuật chuyên nghiệp không vượt qua được cậu, nhưng mà máy tính kia của cậu tuyệt đối không thể để Giang Tiểu Âm chạm vào. Vạn nhất nếu bị chị Tiểu Âm của cậu tìm ra mảy thứ kia là xong đời.

“Không nghỉ ngơi cho tốt mà còn dùng máy tính làm gì?” Tô Nghi Tu lập tức đảo khách thành chủ hỏi: “Bây giờ cũng đã là thời gian tan tầm.”

“Là do tiến độ ủy thác của Khúc Cần quá chậm, chị sốt ruột.”

Nghe được giọng nói cô xen lẫn tiếng thờ dài: “Chị muốn nhanh chóng hoàn thành ủy thác, sau đó đưa anh ta đến nơi anh ta nên đến. Nghi Tu, chúng ta như bây giờ là không đúng...”

“Chị chờ em về, có chút đồ em vốn dĩ định ngày mai cho chị xem.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Tô Nghi Tu không dám chậm trễ nữa, vội vội vàng vàng mà thanh toán xong liền chạy nhanh về. Trương Sur Lễ đã không thấy bên hàng hiên nữa, Tô Nghi Tu cũng không để ý, cậu rất hy vọng người đàn ông này có thể bị anh kích thích mà sau này sẽ không xuất hiện ở đây nữa.

“Chị Tiểu Âm, chị uống thuốc trước đã.” Trở lại chỗ ở, chuyện đầu tiên anh làm chính là đưa thuốc cho Giang Tiểu Âm.

Một cái túi lớn kia tất cả đều là thuốc sao?

Giang Tiểu Âm về mặt đau khổ nhận túi, tùy tay lấy một hộp nhưng lại là một hộp áo mưa, đặt hộp đấy ở bên ngoài lại lấy một hộp khác, kết quả vẫn là áo mưa.

“Em mua nhiều áo mưa như vậy là muốn ăn chúng thay cơm sao?!”

“Những loại đấy đều không giống nhau.” Tô Nghi Tu cầm lấy hộp trên giường kia và giới thiệu cho cô nghe: “Cái này là vân tay, cái kia là tròn tròn...”

“Được, em có thể cầm miệng rồi.”

Tìm ra được thuốc tránh thai khẩn cấp từ bên dưới đáy túi, Giang Tiểu Âm nhìn hơn mười hộp áo mưa không giống nhau theo như lời cậu nói, cũng không biết cô có nên nghiêm túc suy xét một chút, thận và eo của mình có thể chịu được hay không.

“Mấy ngày nay chị cùng Khúc Cần chải chuốt lại ký ức một chút xem ngày đó anh ta đã ăn thứ gì mà chết, đi qua những chỗ nào và gặp qua người nào.”

Chờ Giang Tiểu Âm ngoan ngoãn uống thuốc xong, Tô Nghi Tu mở máy tính ra, sau đó mở 1 video lên.

Video thoát nhìn là camera an ninh của một quán cà phê nào đó, Giang Tiểu Âm liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông đang đưa lưng về phía camera theo dõi, đứng ở quầy order là Khúc Cần. Hẳn là anh đang đợi cà phê của chính mình, mà phát sinh ngoài ý muốn là thời điểm phục vụ viên mang cà phê đến.

Trong lúc Khúc Cần không có phòng bị thì bị người nào đó đụng phải một bên người, tuy rằng không ngã nhưng cũng thành công mà hấp dẫn đi lực chú ý của anh.

“Phóng lớn người bên quầy order kia.”

Rất rõ ràng, người đó đưa lưng về phía Khúc Cần và camera rồi bỏ chút gì đó vào cà phê, hơn nữa lúc sau cũng chưa rời đi, người kia vẫn luôn chờ sau khi Khúc Cần uống xong cà phê rồi rời khỏi mới rời đi theo.

“Tua về lại 1 phút.” Giang Tiểu Âm nhìn người đàn ông kia, tự hỏi một lúc sau mới gọi cho Nghiêm Văn Đào.

“Tìm anh có chuyện gì? Chuyện kia có tiến triển sao?”

“Anh Nghiêm” Giang Tiểu Âm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, cô hỏi: “Quán cà phê mà trước khi Khúc Cần chết 1 ngày có đi qua, các anh đã điều tra rồi chứ?”

“Đã điều tra.”

Nghiêm Văn Đào trả lời rất chắc chắn: “Bọn anh đã xem qua camera an ninh, trừ việc bị người nào đó không cẩn thận va phải một chút thì ly cà phê ngoài nhân viên cửa hàng ra không có bất luận ai động qua. Người nhân viên cửa hàng kia bọn anh cũng đã tra qua, không có bất luận quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp nào với Khúc Cần.”

“Không có biện pháp nào kiểm tra đồ ăn còn lại trong dạ dày anh ta là độc gì sao?”

“Đo lường kiểm tra đồ còn sót lại đều là không có độc.”

“Em biết rồi. Muộn vậy rồi mà còn gọi điện cho anh, thật là phiền anh Nghiêm.” Giang Tiểu Âm lại cùng Nghiêm Văn Đào hàn huyên vài câu rồi mới cúp điện thoại.

“Người đàn ông kia là quý.”

Cô cùng Tô Nghi Tu cơ hồ trăm miệng một lời mà nói ra một câu như vậy.

Nếu là người thi hành vi rõ ràng như vậy cảnh sát sao có thể tra không ra. Không phải bọn họ tra không đúng chỗ, mà là bọn họ căn bản là không nhìn thấy được người đàn ông kia.

"Nghi Tu." Giang Tiểu Âm gõ gõ Tô Nghi Tu: "Phóng lớn video một lần nữa, phóng lớn người va vào Khúc Cẩn."

Nhìn thân thể thì là một phụ nữ, hơn nữa không giống với người trẻ tuổi. Nhưng bởi vì che đến kín mít nên camera theo dõi cũng không có quay đến chính diện mặt của bà ta.

"Khúc Cẩn xem qua video theo dõi này chưa?"

"Xem rồi, anh ta không quen biết người phụ nữ này."

Đuổi Tô Nghi Tu ra một bên, Giang Tiểu Âm bắt đầu tua đi tua lại xem đoạn này. Sau khi nhìn mấy chục lần, Cô đột nhiên chú ý tới cánh tay duy nhất lộ ở bên ngoài có một vết sẹo, vết sẹo kia có chút quen mắt.

Cô nhắm mắt lại, cắn ngón tay cái bắt đầu từ trong trí nhớ tìm kiếm vết sẹo giống như vậy.

"Thái Thu Đình!"

"Đó là ai?" Tô Nghi Tu có chút không hiểu vì sao sẽ từ trong miệng Giang Tiểu Âm nghe tới một cái tên căn bản là anh chưa từng nghe qua.

"Trong những vụ án mà Khúc Cẩn tiếp nhận suốt một năm qua, có một vụ án giết người phan thây." Giang Tiểu Âm ôm cánh tay ngồi ở trên ghế biểu tình có chút phức tạp: "Nhưng Khúc Cẩn không phải biện hộ cho người bị hại, mà là giúp bạn trai Giang Quý của Hạ Tiểu Tiểu, cũng chính là biện hộ cho nghi phạm lớn nhất của vụ án này."

"Giang Quý cuối cùng được phán vô tội, mà Thái Thu Đình là mẹ của Hạ Tiểu Tiểu."

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Mộng tỉnh (hồi h)

Edit+ Beta: Va

Giang Tiểu Âm nói xong, Tô Nghi Tu liền hiểu được rõ ràng nền tảng của hậu quả.

"Đó là dấu hiệu trọng điểm vụ án của chị?"

"Àn." Giang Tiểu Âm gật gù đầu, cô sửa sang lại ký lục thu thập được mấy ngày nay, từ những người có quan hệ với Khúc Cẩn, đây là dấu hiệu trọng điểm trong vụ án của cô.

Trên đời này không có vô duyên vô cớ mà oán hận, như chuyện của Khúc Cẩn, kế hoạch hạ độc mưu sát ti mỉ như vậy, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là chuyện trả thù xã hội. Người mẹ mất đi đứa con gái của mình bởi vì không thể trừng trị phạm nhân, mà đem sai lầm quy hết lên trên người của luật sư, đây là chuyện hoàn toàn có khả năng phát sinh.

"Khúc Cẩn không nhận ra Thái Thu Đình là bởi vì vụ án đã qua hơn nửa năm, công việc này lại phải liên tục nhận người uỷ thác."

Trên Weibo của Hạ Tiểu Tiểu có rất nhiều ảnh của cô cùng với Giang Quý, còn có ảnh chụp cùng mẹ của cô ấy. Có thể nhận ra vết sẹo này cũng là vì Giang Tiểu Âm mấy ngày nay đều thức đêm, rồi tìm hiểu một lượt toàn bộ tài khoản mạng xã hội của những người cô thấy có liên nghi.

"Nếu việc này đã có manh mối." Tô Nghi Tu xoay ghế dựa lại, bế Giang Tiểu Âm lên, "Có phải chúng ta có thể ngủ rồi không? Hoặc là cùng nhau xem gì đó để thư giãn đầu óc?"

Để có thể nhận biết một người qua vết sẹo, Giang Tiểu Âm mấy ngày nay đã chịu không ít khổ cực.

Giang Tiểu Âm như đứa trẻ bị bế lên, đẩy đẩy anh reo lên: "Em để chị xuống."

"Chị đồng ý em, em sẽ thả chị xuống." Tô Nghi Tu không dao động mà uy hiếp nói, "Bằng không hôm nay em vẫn sẽ mãi ôm chị như vậy."

"Chị đồng ý, em mau thả chị xuống!"

"Được rồi."

Tô Nghi Tu cười để Giang Tiểu Âm lên giường, sau đó liền cùng cô chui vào trong ổ chăn, giống như một con thú cưng mà cọ cọ lên người cô.

"A! Tô Nghi Tu em không cần sờ loạn! Cũng không cần liếm loạn! Chị muốn đi ngủ!"

"Cháu gái nhỏ..... Tiểu Âm?"

Trương Sư Lễ nhìn Giang Tiểu Âm trần truồng đứng ở trước mặt mình, anh không biết làm sao chỉ có thể đỏ mặt nhắm mắt lại bắt đầu không ngừng lui về phía sau. Bọn họ có quan hệ huyết thống, không thể làm chuyện như vậy, tuyệt đối không thể.

"Cậu nhỏ."

Cũng mặc kệ anh trốn tránh như thế nào, thân thể kiều mềm đầy đặn của cô luôn kề sát anh, môi đỏ cũng thổi khí khê liếm lỗ tai anh: "Tiểu huyết thật là khó chịu..... Cậu nhỏ giúp Tiểu Âm được không..... Cắm dương v*t lớn của cậu vào tao huyết của Tiểu Âm được không....."

"Không, không được, Tiểu Âm chúng cháu không thể như vậy, cháu đi tìm Tô Nghi Tu..... Cậu cậu....."

Anh muốn đuổi tay đẩy Giang Tiểu Âm ra, lại không cẩn thận chạm vào đôi đỉnh kiều mượt mà của cô.

"Cậu nhỏ thật sự muốn cháu đi tìm Tô Nghi Tu sao?" Cô bắt lấy cổ tay của anh, đặt chúng dán lên trên ngực mình, "Nhưng mà..... Người cháu thích là cậu, chỉ muốn làm tình với cậu nhỏ."

"Thật sao?"

"Là giả." Cô cười một tiếng, nhân lúc Trương Sư Lễ mềm như bông không hề có chút lực đạo kháng cự nào, mà kéo khóa quần của anh ra, lấy côn th*t lớn đã nổi đầy gân xanh ra, "côn th*t đã cứng như vậy, cậu nhỏ cũng thật là khẩu thị tâm phi."

"Không cần..... Tiểu Âm chúng ta không thể..... Ngô ——"

Chưa nói hết lời môi anh đã bị đôi môi đỏ mọng lấp kín, dương v*t cũng bị cô gái cho vào tiểu huyết của mình.

Thật chặt.....

Thịt mềm ẩm áp gát gao bao vây lấy dương v*t của anh, Trương Sư Lễ bắt đầu không thể khống chế bản thân mà bắt đầu động hông, ra ra vào vào ở tiểu huyết của cô.

"Ân ân..... Thật thích dương v*t lớn của cậu nhỏ..... Tao huyết thật thoải mái..... Thích bị cậu nhỏ thao như vậy..... Nhanh hơn một chút a a, sâu một chút....."

"Cậu nhỏ, cháu thích cậu....."

"Muốn bị dương v*t của cậu nhỏ thao hư..... Ân ân..... Làm hư cháu....."

"Bắn hết tinh dịch vào tao huyết, để cháu có thể hoài thai con của cậu nhỏ được không?"

"Tiểu Âm....." Trương Sư Lễ đỉnh mũi hướng lên trên, hướng toàn bộ côn th*t đến chỗ sâu nhất trong tiểu huyết của cô gái đang không ngừng dâm dăng rên rỉ, "Em không cần kết hôn với Tô Nghi Tu. Sinh cho tôi một đứa trẻ, kết hôn với tôi, tôi nhất định sẽ làm em hạnh phúc."

"Ân, cháu phải gả cho cậu nhỏ."

"Tiểu Âm ——"

Giật mình mở to mắt ở trên giường, Trương Sư Lễ ngơ ngác mà nhìn trần nhà khách sạn, nhìn một lúc lâu anh mới ý thức được vừa rồi là mình nằm mơ.

"Sao mình lại có thể....."

Anh che mặt mình lại, trong đầu óc đều là hình ảnh Giang Tiểu Âm ôm mình rên rỉ như thế nào, nói những dâm từ xấu xa đó ra sao và còn chủ động làm tình với anh. Hạ thân có cảm giác dính nhớp một chút, Trương Sư Lễ sờ soạng mở đèn liền nhìn thấy ở giữa chiếc quần lót màu xám của mình đã ướt át.

Anh vậy mà đã mộng tỉnh, bởi vì mơ thấy anh làm tình cùng Tiểu Âm.

"Về sau làm sao mà mình còn mặt mũi để đi gặp Tiểu Âm chứ." Trương Sư Lễ gãi tay liền tự giận cho mình một cái tát, "Tiểu Âm chính là cháu ngoại gái của mình, là con của chị gái, mình sao lại có thể như vậy."

Anh không còn mặt mũi để đi gặp Tiểu Âm, cũng không còn mặt mũi đi gặp người chị đã mất của anh.

Sáng hôm sau, Giang Tiểu Âm đến văn phòng sớm không có nhìn thấy Trương Sư Lễ.

Cô cũng không biết là mình nên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hay là cảm thấy có chút mất mát. Nhưng mà thời điểm thu thập xong đồ đạc rồi xuống lầu, cô nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa văn phòng.

"Chị Tiểu Âm, chị có nghe thấy em nói gì không?"

Giọng của Tô Nghi Tu vang lên bên tai sau khi cô ra đến đường.

"Có nghe." Giang Tiểu Âm ngẩng đầu phát phát tay về phía cửa sổ văn phòng mà Tô Nghi Tu đang ngồi lên, "Tín hiệu âm thanh không có vấn đề, rất rõ ràng."

"Chị Tiểu Âm....." Trong giọng nói của anh mang theo chút do dự.

"Làm sao vậy?"

"Chú ý an toàn."

Giang Tiểu Âm gật đầu 2 cái: "Lần này cũng không phải là chị đi một mình, Nghi Tu em không cần lo lắng như vậy, không sao đâu."

"Đi thôi."

Khúc Cẩm vẫn luôn đi theo bên người Giang Tiểu Âm mặt không cảm xúc, thoạt nhìn tâm tình rất không tốt mà túm chặt cánh tay cô kéo đến trạm xe buýt.

"Không cần túm tôi ở bên ngoài như vậy!" Nếu không phải sợ ánh mắt kẻ điên của người qua đường, Giang Tiểu Âm thật muốn dùng ba lô đè chết người đàn ông này, "Tôi sẽ bị xem là người bị tâm thần!"

"Không muốn bị xem là bệnh nhân tâm thần?"

Khúc Cẩm cúi đầu dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô: "Vậy trở thành dân nữ ở bên ngoài thì thế nào? Lần này là muốn bị thao ở trạm xe buýt, hay là tiếp tục làm trên xe buýt?"

"A, em cũng muốn làm chị Tiểu Âm ở bên ngoài, nếu em có thể ăn thân giống quý thì tốt rồi."

Khúc Cẩm và giọng nói của Tô Nghi Tu từ tai nghe vô tuyến ẩn hình làm mặt Giang Tiểu Âm xấu hổ đến đỏ lên.

"Tô Nghi Tu!" Tên anh được tuôn ra từ kẽ răng cô, Khúc Cẩm liếc mắt một cái nhỏ giọng nói, "Cô lại phát bệnh gì vậy?"

Mọi người nhớ vote và cmt nha <>

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nữ quý

Edit+Beta: Va

Khúc Cẩm không đáp lời, chỉ cho quảng cho cô một ánh mắt "chính cô cũng rõ mà".

Cô cái gì cũng không biết, cũng không muốn biết.

"Thật sự là Giang Quý vô tội sao?" Giang Tiểu Âm bỏ qua chuyện này, cúi đầu hỏi một vấn đề khác, "Thái Thu Đình..... Anh có còn nhớ rõ bộ dáng của bà ta không?"

Đương nhiên là còn nhớ rõ.

Mặc dù án tử đã qua hơn nửa năm, Khúc Cẩm vẫn nhớ rõ người phụ nữ trung niên ở toà án, tê tâm liệt phế mà khóc lóc lên án không công bằng, kẻ có tiền làm ác, giết con gái đáng thương của bà ta có thể ung dung ngoài vòng pháp luật. Bà ấy nói cho dù thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho Giang Quý,

cũng sẽ không bỏ qua cho tên luật sư lòng dạ hiểm độc chỉ biết nhận tiền như anh.

"Tôi không biết."

Khúc Cẩn đẩy đẩy mắt kính lên trên, lạnh lẽo mà trả lời: "Căn cứ vào việc tôi đã biết chứng cứ chứng minh là hấn vô tội, nhưng cũng có khả năng là người đàn ông kia quá giỏi chuyện lừa gạt người khác, không chỉ có lừa gạt được nhân viên thẩm phán, mà còn lừa được tôi."

"Cho nên có khả năng anh đã biện hộ giúp 1 tên hung thủ giết người đúng không?"

"Tôi chỉ làm hết khả năng của một luật sư mà thôi."

Vậy thì chính nghĩa ở đâu?

Nghĩ đến đây Giang Tiểu Âm không khỏi lắc đầu tự giễu mà bật cười, chân tướng cụ thể là gì cô còn không biết, nếu nói chính nghĩa cũng không tránh khỏi quá mức giả dối. Nếu Giang Quý xác thật là vô tội, vậy đúng là Khúc Cẩn đã giúp được một người vô tội miễn bị đi tù oan uổng.

Có lẽ là bởi vì Giang Tiểu Âm bắt đầu cái đề tài quá mức nặng nề này, dọc đường đi Khúc Cẩn cũng không có quấy rầy cô, cũng làm cô thờ dài nhẹ nhõm một hơi thật dài.

"Cốc cốc cốc ——"

Chỗ ở của Thái Thu Đình là một tiểu khu có chút cũ kỹ, tường ngoài của nhà lầu thoát nhìn có chút loang lổ tàn khuyết, nhưng bên trong cũng không phải là quá tệ.

Giang Tiểu Âm gõ cửa hơn nửa ngày, cửa phòng trộm mới mở ra một cái khe hở, một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc mà nhìn chăm chăm cô hỏi: "Cô là?"

"Cháu là Lâm Niệm." Giang Tiểu Âm dùng tên giả mà cô đã nghĩ ra từ trước tự giới thiệu nói, "Là bạn học của Tiểu Tiểu ở trường đại học."

"Thì ra là bạn học của Tiểu Tiểu."

Gương mặt Giang Tiểu Âm rất trẻ cũng rất dễ dàng khiến người khác không cảnh giác, Thái Thu Đình không hoài nghi mà liền tin lý do thoái thác của cô, sau đó cười mở cửa cho cô vào.

"Vừa rồi bác còn tưởng rằng mấy người bán bảo hiểm muốn đẩy mạnh tiêu thụ nên đến chào mời, cho nên mới để cháu ở bên ngoài gõ cửa lâu như vậy."

"Không có việc gì không có việc gì."

Giang Tiểu Âm có vẻ là không thêm để ý mỉm cười, tầm mắt cô thoát nhìn là đối diện với Thái Thu Đình, nhưng trên thực tế người cô nhìn lại là nữ quý ngời ở bên người Thái Thu Đình đang nhìn chăm chăm vào cô.

Nữ quý kia không thể là ai khác chính là Hạ Tiểu Tiểu.

Người kia vốn nên mang theo chút vẻ trẻ con, đáng yêu thoát nhìn thực tái nhợt. Thân thể của cô như là được khâu ghép lại từng mảnh, khắp nơi bên ngoài làn da đều là vết máu khô, nhất là trên chiếc cổ đặc biệt rõ ràng.

"Rốt cuộc cô là ai? Tôi không quen biết ai tên Lâm Niệm cả?"

Hạ Tiểu Tiểu chất vấn Giang Tiểu Âm, sau đó lập tức có chút lúng túng mà liếc nhìn Khúc Cẩn đứng ở phía sau Giang Tiểu Âm một cái.

Cô có thể cảm giác được tên quý này không phải chỉ lợi hại hơn cô một chút, nếu cô là nữ quý ngũ cấp rác rưởi, vậy thì tên nam quý này chính là lão đại cấp năm mươi.

Giang Tiểu Âm không trả lời Hạ Tiểu Tiểu, cô nhận ly nước Thái Thu Đình đưa qua mở miệng giải thích: "Xin lỗi, khi Tiểu Tiểu xảy ra chuyện cháu ở chỗ khác thực tập, bây giờ mới có thời gian đến thăm cậu ấy."

"Bây giờ cũng không muộn....." Thái Thu Đình hơi hơi cúi đầu, giọng nói nghe có chút cảm giác miễn cưỡng cười, "Cháu có thể xa xôi vạn dặm mà trở về thăm nó, nếu Tiểu Tiểu biết được nhất định sẽ thật cao hứng."

"Con mới không cao hứng mẹ, con hoàn toàn không quen biết người này!"

Hạ Tiểu Tiểu không cao hứng mà đẩy đẩy Thái Thu Đình, vươn tay ra lại trực tiếp xuyên qua thân thể của bà ấy.

"Tiểu Tiểu tốt như vậy." Giang Tiểu Âm gương mặt biểu tình thoát nhìn có chút bi thương mà nói, "Cậu ấy là cô gái đáng yêu thiện lương nhất cháu từng thấy, vì cái gì chính cậu ấy lại gặp chuyện như vậy, không nên....."

"Tôi có tốt như vậy sao?" Hạ Tiểu Tiểu ngây ngô cười sò sò gương mặt mình, "Quá khen quá khen."

"Khụ khụ khụ ——"

Giang Tiểu Âm thấy một màn như vậy thiếu chút nữa cười ra, phải nhanh chóng giả vờ ho khan để che dấu sự thất thố của mình.

May mà Thái Thu Đình cũng không có chú ý tới Giang Tiểu Âm kỳ quái, bà ta vẫn luôn cúi đầu nhìn tay mình. Sau khi nghe đến những lời Giang Tiểu Âm nói ra, bà ấy dùng giọng nói bi thương mà lại chứa đầy căm hận nói: "Đúng vậy..... Tiểu Tiểu của bác không nên gặp phải chuyện như vậy, đều là do tên Giang Quý kia, Giang Quý nên xuống địa ngục....."

"Không phải!" Nghe được Thái Thu Đình nói, Hạ Tiểu Tiểu nôn nóng mà giải thích nói, "Mẹ, không phải Giang Quý! Chuyện kia không phải do Giang Quý làm!"

Đương nhiên là Thái Thu Đình nghe không được lời của Hạ Tiểu Tiểu, cũng nhìn không thấy biểu tình nôn nóng của Hạ Tiểu Tiểu.

Căn bản không nói chuyện được với Thái Thu Đình, Hạ Tiểu Tiểu lập tức đi đến trước mặt Giang Tiểu Âm, nắm lấy đôi tay cô: "Cô có thể thấy tôi đúng không?! Tôi biết cô có thể thấy! Cô nhanh nói cho mẹ tôi biết, không phải do Giang Quý làm, bà ấy không thể tiếp tục như vậy được!"

Xúc cảm lạnh băng râm mát làm Giang Tiểu Âm không nhận được run lập cập.

"Buông cô ấy ra." ánh mắt Khúc Cần lập tức lạnh băng mà nhìn về phía Hạ Tiểu Tiểu, trong không khí đột nhiên như là đình trệ lại, lạnh đến nỗi Thái Thu Đình cũng cảm giác được.

"Tôi buông! Tôi buông!"

Hạ Tiểu Tiểu từ tâm thực sự sợ tới mức lập tức buông tay Giang Tiểu Âm ra, trốn đến phía sau Thái Thu Đình đáng thương hề hề mà nhìn chăm chú vào cô.

"Bác à....."

Giang Tiểu Âm thật sự là chịu không nổi biểu tình đánh thương kia của Hạ Tiểu Tiểu, hơn nữa tưởng tượng đến chuyện đáng lẽ cô ấy phải là 1 cô gái tươi tắn sáng ngời sống trên đời, lại biến thành như bây giờ, cô liền nhận không được muốn thờ dài.

"Có khả năng, chuyện kia cũng không phải do Giang Quý làm không."

"Sao có thể....." Sau khi cô nói xong câu đó, biểu tình của Thái Thu Đình liền trở nên rất kỳ quái, bà nhìn chăm chăm vào Giang Tiểu Âm tự mình lẩm bẩm, "Sao có thể không phải..... Cô thật sự là bạn của Tiểu Tiểu sao?"

Trạng thái tinh thần củ bà ấy rất không thích hợp.

Khúc Cần cũng phát hiện Thái Thu Đình không thích hợp, chẳng qua lời nói của anh còn chưa xuất khẩu, Thái Thu Đình đã cầm lấy chiếc ly pha lê trên bàn đập mạnh vào mặt Giang Tiểu Âm.

"Mẹ!"

"Tiểu Âm."

Ly pha lê ly không có rơi trên mặt đất, mà là lăn vài vòng trên ghế sofa.

"Cô căn bản không phải là bạn của Tiểu Tiểu. Tôi đã biết, cô là người Giang Quý phái tới thử tôi có phải hay không?"

Cái trán bị ly pha lê đập vào thật sự rất đau, Giang Tiểu Âm rất mau liền cảm giác được có máu chảy xuống m, chảy vào mắt trái của cô. Không thèm quan tâm đến vết thương, Giang Tiểu Âm nhắm mắt trái lại, nhìn về phía Hạ Tiểu Tiểu.

"Hạ Tiểu Tiểu." Lúc Thái Thu Đình như phát điên mà tươi cười, cô nhẹ giọng nói, "Tôi cho cô mượn thân thể vài phút, nắm chặt thời gian."

Người phụ nữ này đã sắp điên rồi.

Giang Tiểu Âm chỉ hy vọng là cho dù là mượn cơ thể của cô, người mẹ này cũng có thể nhận ra được con gái của mình.

đừng quên vote và cmt nha♥️❏

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đừng làm ở công viên

Edit & Beta: Mâu (Ami)

“Tiểu Âm” Khúc Cẩn cũng không tán thành với ý tưởng này của Giang Tiểu Âm, quý quần thân tuyệt đối không phải chuyện sẽ làm người khác cảm thấy thoải mái: “Nếu đã tìm được người rồi thì chúng ta có thể dùng biện pháp khác để tìm được chứng cứ.”

Cùng lúc đó, tai nghe cũng truyền đến giọng của Tô Nghi Tư: “Chị Tiểu Âm, chị muốn làm gì?”

“Không cần lo lắng.”

Giang Tiểu Âm quay đầu cười cười với Khúc Cẩn rồi kéo tay Hạ Tiểu Tiểu đã đi tới trước mặt cô lại: “Đây là biện pháp tốt nhất, cũng là cách có thể cứu được mọi người.”

Nhìn Giang Tiểu Âm đứng ở trước sô pha làm bầm lầy bầu, Thái Thu Đình đột nhiên cảm thấy cô gái này có thể là người điên.

“Cô đang nói cái gì?” Bà thu hồi tươi cười, nhú mày rồi lui về phía sau mấy bước: “Tôi hy vọng cô hiện tại liền rời khỏi nhà tôi, bằng không tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.”

“Đi à, mấy tháng qua đi có cảm giác như thế này hay không? Cái loại cảm giác giống như con gái gì vẫn còn ở trong phòng này, chỉ là đi không nhìn thấy mà thôi.”

“Tiểu Tiểu con bé đã chết rồi, cô rốt cuộc đang nói bậy cái gì vậy?!”

“Hạ Tiểu Tiểu.”

Toàn bộ thân thể đều như là bị đông cứng ở trong tủ lạnh, tứ chi lạnh lẽo đến mức như đã không thuộc về chính mình, chỉ còn lại mỗi tư tưởng đang hoạt động. Đau quá, nơi nơi đều là đau đớn khi thịt bị cắt ra, cốt bị chặt đứt.

“Giao cho cô.”

Giang Tiểu Âm gian nan nói ra mấy chữ cuối cùng rồi liền hoàn toàn từ bỏ quyền khống chế đối với thân thể.

“Tiểu Tiểu? Sao cô lại kêu tên Tiểu Tiểu? Cô rốt cuộc là ai?” Thái Thu Đình xác thật có loại cảm giác theo như lời Giang Tiểu Âm nói đã hoảng sợ. Người phụ nữ hoàn toàn tin những quái lực loạn thần kia đột nhiên cảm thấy trong phòng này còn có người mà bà không nhìn thấy.

“Mẹ ——” Hạ Tiểu Tiểu bám vào thân thể Giang Tiểu Âm bày biểu tình như cười như khóc mà nhìn Thái Thu Đình: “Là con a, con là con gái của mẹ - Hạ Tiểu Tiểu.”

“Sao có thể? Không có khả năng!”

Thái Thu Đình liền tiếp lui về phía sau vài bước, phanh một tiếng đụng vào trên bàn com.

Hạ Tiểu Tiểu không dám tiến về phía trước mà chỉ đứng ở tại chỗ dùng thân thể Giang Tiểu Âm cố nờ nụ cười mỉm: “Mẹ còn nhớ rõ không? Lúc con lên cấp 2, mẹ có mua cho con một cây đàn ghi-ta, cũng bắt đầu từ lúc ấy con mới yêu âm nhạc. Điều kiện nhà của chúng ta không tốt, là mẹ ăn mặc cần kiệm cho con đi học. Mẹ có nhớ lúc ấy con đã từng nói rằng chờ khi con lớn lên thành âm nhạc gia* thì nhất định sẽ mua cho mẹ một căn phòng lớn hơn và mua cả biệt thự hay không?”

(*) Âm nhạc gia: Người có sở trường về âm nhạc. Thường chỉ người có thành tựu về chế tác nhạc khúc hoặc diễn tấu.

“Thực xin lỗi, con không thể thực hiện lời mình từng nói, con còn chưa trở thành âm nhạc gia, cũng chưa mua căn biệt thự lớn cho mẹ...”

Đây là con gái bà!

Là chuyện con gái bà mới biết được, cũng là ngữ khí cùng thần thái chỉ con gái bà mới có.

“Tiểu Tiểu!” Người phụ nữ nước mắt nước mũi giàn giụa mà khóc lóc đứng ở tại chỗ, dùng tay chống ghé dựa mới có thể miễn cưỡng đứng vững: “Mẹ không trách con... Không trách con...”

“Mẹ, con rốt cuộc cũng có thể nói chuyện với mẹ.”

Hạ Tiểu Tiểu chảy nước mắt cố gắng nở một nụ cười ngốc nghếch rồi sau đó tiến lên phía trước vài bước đỡ lấy Thái Thu Đình. Độ ẩm lạnh băng không giống như người sống làm Thái Thu Đình càng thêm khẳng định đây là quỷ hồn con gái bà bám vào trên thân thể người khác.

“Con không phải bị Giang Quý giết.” Biết thời gian của mình có hạn, Hạ Tiểu Tiểu nhanh chóng tiến vào vấn đề chính: “Là một tài xế xe taxi, con không quen biết hẳn, trước kia cũng chưa gặp qua hẳn.”

“Thật sự không phải là Giang Quý?!”

Thái Thu Đình có chút mờ mịt và lại khiếp sợ mà nhìn Hạ Tiểu Tiểu.

“Thật sự không phải anh ấy!” Hạ Tiểu Tiểu thở dài một hơi: “Anh ấy yêu con như vậy, sao có thể giết con lại còn phanh thây a? Người gian dối vẫn luôn là con, anh ấy chỉ là bị con chọc tức đến nỗi nói vài câu dối mà thôi, trên thực tế ngày đó anh ấy tới tìm con là vì cầu xin con đừng rời khỏi anh ấy.”

“Là mẹ trách lầm cậu ấy?” Thái Thu Đình không biết nhớ tới cái gì, biểu tình đột nhiên trở nên hoảng loạn lên: “Vậy là mẹ cũng trách lầm cậu luật sư kia... Tiểu Tiểu, mẹ đã làm một chuyện sai quá sai, suýt chút nữa đã làm một việc sai khác còn lớn hơn nữa.”

“Mẹ.” Hạ Tiểu Tiểu đuổi tay ôm lấy bà: “Chuyện đã làm sai thì liền phải đối mặt, mẹ có thể tin tưởng cô gái này. Không cần sợ, con sẽ vẫn luôn đi theo bên cạnh mẹ.”

“Con phải đi sao? Không thể ở lại bồi mẹ một lát sao?”

Thái Thu Đình không tha mà ôm chặt Hạ Tiểu Tiểu.

“Không được, thời gian con bám vào quá dài thì thân thể của cô gái này sẽ không chịu nổi.” Hạ Tiểu Tiểu cuối cùng nhẹ giọng nói ở bên tai người phụ nữ: “Vẫn luôn chưa nói với mẹ một câu, mẹ, con yêu mẹ.”

Quyền không chế thân thể lại lần nữa trở lại trong tay Giang Tiểu Âm, cảm giác vừa đau vừa lạnh cũng không biến mất ngay lập tức bởi vì Hạ Tiểu Tiểu rời đi.

“Tiểu Tiểu, mẹ cũng yêu con!”

Thái Thu Đình còn khóc lóc ở trong lòng ngực cô, Giang Tiểu Âm chịu đựng cái loại cảm giác cực kỳ thống khổ này mà nhẹ vỗ về sống lưng bà.

“Dì à, dì có muốn ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lát hay không?”

Giọng của Giang Tiểu Âm làm Thái Thu Đình sững sốt một hồi, thực mau bà liền hiểu con gái bà đã rời khỏi thân thể này.

“Thực xin lỗi, dì vừa nãy đã làm chuyện đáng sợ như vậy.” Ánh mắt Thái Thu Đình cất chứa sự áy náy mà đuổi tay lau vết máu trên mắt trái của Giang Tiểu Âm: “Đi chi là... Thật sự rất xin lỗi...”

“Không có việc gì, cháu có thể hiểu cái loại cảm giác này.”

Cái loại cảm giác thống khổ khi người thân qua đời, cô hiểu rõ hơn hết so với ai khác.

Thái độ của Thái Thu Đình chuyển biến rất lớn, cũng thiết tình nói cho biết Giang Tiểu Âm rất nhiều chuyện. Tỷ như hơn một tháng trước có người muốn bà tới cái quán cà phê kia cố ý va vào Khúc Cần một chút, bà không biết cho người gọi điện thoại đó cho bà muốn làm gì, bà chỉ biết người kia nói là phải cho Khúc Cần một bài học.

Bị cừu hận con gái qua đời nhưng hung thủ vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật thao túng, Thái Thu Đình cũng không quan tâm đối phương rốt cuộc muốn làm cái gì mà làm theo lời người kia.

Kết quả là Khúc Cần đã chết.

“Phòng chừng không tra được cái gì từ cuộc gọi đó.” Giang Tiểu Âm ngồi trên mặt cỏ trong công viên, cô vừa nhớ vừa bắt đầu vẽ tuyến quan hệ thời gian cùng nhân vật vào cuốn sổ nhỏ: “Anh nói xem, sao anh bị nhiều người hận như vậy, không phải Thái Thu Đình thì sẽ là ai đây?”

“Giữa nguyên cáo với bị cáo vốn dĩ chính là bởi vì có mâu thuẫn không thể phối hợp nên mới có thể lên toà án.”

Khúc Cần đứng ở bên người Giang Tiểu Âm, cúi đầu nhìn kiêu ngạo của cô rồi không do dự chút nào mà liền quỳ bò đến trên người cô và ấn cô gái sau khi bị mình đụng tới liền ý đồ bỏ chạy xuống.

“Khúc Cần! Đây là ở nơi công cộng!” Thân thể Giang Tiểu Âm căng thẳng, chỉ sợ Khúc Cần làm chuyện gì đó.

Kết quả hoàn toàn không nằm ngoài dự kiến của cô, người đàn ông ấn cô xuống xong liền lập tức sò lên miệng cô.

“Chỉ cần em không biểu hiện ra ngoài thì không người nào biết.” Khúc Cần vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai Giang Tiểu Âm, một bàn tay cách quần áo đang niết miệng thịt của cô, một cái tay khác xuyên qua quần áo nắm vú cô: “Em đêm qua nhốt tôi ở ngoài cửa, hôm nay còn không nghe lời tôi đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, em nói tôi nên phạt em như thế nào đây?”

Giang Tiểu Âm tự biết đuối lý cúi đầu vào notebook của mình, cắn răng nhỏ giọng nói: “À thì... Vậy cũng không cần ở bên ngoài a tên xấu xa....”

“Này cũng quá làm người hâm mộ đi!”

Thanh âm của Tô Nghi Tu lại truyền ra từ tai nghe, ngay lúc Giang Tiểu Âm đuổi tay ý đồ tháo tai nghe túm ra vứt đi thì Khúc Cần giữ tay cô lại.

"Đề cậu ta nghe." Người đàn ông còn nhớ mỗi thù đêm qua Tô Nghi Tu để anh ở bên ngoài nghe: "Đề cậu ta nghe tôi kể tiếp làm em thoải mái đến nhường nào."

"Đừng a..."

Chỉ tiếc Giang Tiểu Âm giãy giụa cùng kháng cự không có một chút tác dụng nào. Khúc Cẩn nhéo núm vú cô, làm cô không kịp phòng bị mà suýt chút nữa kêu ra tiếng.

"Nếu kêu ra tiếng, khả năng sẽ bị phát hiện." Khúc Cẩn ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt cô không có một bóng người rồi nhếch khóe miệng cười khê và nói: "Ồ phía trước bên phải em vừa nãy có một người đàn ông mới tới, nếu như bị phát hiện sẽ thực không xong a."

Biết chung quanh có người làm Giang Tiểu Âm trở nên càng thêm khẩn trương, nhưng đồng thời cũng càng thêm miễn cảm.

Cô càng muốn bản thân xem nhẹ bàn tay đang tác loạn trên người này thì liền càng có thể tỉnh táo cảm nhận được chúng nó đang vuốt ve kiêu mông của mình ra sao, vuốt ve đôi vú như thế nào, lại nhéo chúng nó hướng bốn phía.

- - - - -

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò, đủ 200 vote up tiếp ><

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đây là trừng phạt (H)

Edit: Ann

Beta: Su

Thấy được phản ứng của Giang Tiểu Âm càng thêm miễn cảm, Khúc Cẩn vừa lòng ngâm lấy vành tai cô mà mút vào.

"Ừm..." Bị đầu lưỡi người đàn ông ngâm lấy lỗ tai, vành tai cô như bị điện giật, cả người Giang Tiểu Âm đều run rẩy: "Khúc Cẩn, dừng lại đi có được không?"

Giang Tiểu Âm mềm mỏng xin tha cũng không làm cho Khúc Cẩn mềm lòng.

Anh hôn từ vành tai Giang Tiểu Âm xuống đến cổ, vừa hôn vừa thấp giọng nói: "Đây là trừng phạt, em không có quyền lựa chọn"

"Khúc Cẩn..."

"Làm nũng cũng vô dụng."

Tay Khúc Cẩn từ mông Giang Tiểu Âm rời đi, ngay lúc cô thở dài nhẹ nhõm thì lại xuyên qua quần, bắn mạnh viên tiểu đậu đậu: "Em làm nũng như vậy sẽ chỉ khiến tôi càng muốn làm em."

"A!" Giang Tiểu Âm bị kích thích đến kêu ra tiếng vội che miệng mình lại.

"Âm để dâm đảng của em đã cương cứng rồi."

Người đàn ông vừa dùng âm thanh thanh lãnh nói chuyện, vừa không ngừng trêu chọc cơ thể miễn cảm của Giang Tiểu Âm.

"Thích bị đàn ông đùa bỡn ở bên ngoài như vậy?" Anh dùng ngón trỏ cũng ngón cái kẹp lấy âm đế, mà ngón giữa vừa vận đặt ở hai mảnh môi âm hộ mà hoạt động lên xuống: "d*m thủy thật nhiều, ngón tay của anh ướt hết rồi."

"Không phải..." Giang Tiểu Âm không dám ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, chỉ có thể ủy khuất cúi đầu nhỏ giọng lên án từ khe hở ngón tay: "Ừm... Tôi mới không thích ở bên ngoài..."

"Không thích?"

Khúc Cẩn đẩy hai mảnh cánh hoa có ý đồ giấu huyết khẩu kia ra, nhờ d*m thủy bôi trơn tiểu huyết mà cắn ngón giữa vào: "Không thích thì sao lại chảy nhiều d*m thủy đến vậy? Nếu hiện tại em không mặc quần thì mặt cô phía dưới nhất định sẽ bị d*m thủy tưới ướt."

Rõ như ban ngày, giữa thanh thiên bạch nhật, người đàn ông không biết xấu hổ này dám khi dễ cô.

“Lúc về liền kêu Tô Nghi Tu mua cho em nhiều quần tình thú thùng đấy, sau đó chúng ta có thể thử dùng d*nh thủy tưới mặt cô ha?”

“Ý kiến này không tồi!” Thanh âm của Tô Nghi Tu đúng lúc mà xuất hiện ở bên tai Giang Tiểu Âm

“Không tồi cái đầu em í!”

Tại sao cô tự dưng lại ghé vào mặt cô tự hỏi? Tại sao cô lại muốn mang theo Khúc Cẩn ra ngoài? Lúc trước tại sao cô lại chấp nhận ủy thác? Và vì sao học đệ rạng rỡ ánh mặt trời của cô lại càng ngày càng biến thái sắc tình?

“Ngô--- đời trước tôi rốt cục tạo cái nghiệt gì---“

“Ai biết.” Khúc Cẩn thổi hơi vào cổ cô, sau đó ngón tay nhanh chóng thọc vào rút ra tiểu huyết Giang Tiểu Âm: “Thân thể dâm dăng cũng không xem như trừng phạt a. Mặc kệ có bị đàn ông làm như thế nào thì cũng đều thoải mái muốn chết, tôi cảm thấy đây không tính là trừng phạt.”

“Ừm ừm... Tôi không muốn một thân thể như vậy...”

“Khẩu thị tâm phi.”

Tốc độ ngón tay thọc vào rút ra của Khúc Cẩn nhanh hơn, chân Giang Tiểu Âm banh đến thẳng tấp, hoa huy*nh kịch liệt run rẩy, đến thời điểm cao trào anh lại đột nhiên rút ngón tay ra.

“Không...” Khoái cảm ngứa ngáy bị gián đoạn làm Giang Tiểu Âm nheén nước mắt, tờ giấy trên notebook trong tay cũng bị cô xé xuống: “Đừng... Thật là khó chịu...”

“Đừng cái gì? Chẳng phải em không thích sao?”

Đáng giận nhất chính là sau khi rút tay, anh lại không hoàn toàn buông tha cho Giang Tiểu Âm mà còn cọ xát ở bên ngoài, lâu lâu chọc vào âm đé.

“Cho tôi...” Hai mắt Giang Tiểu Âm đầm lệ mông lung mà kiêu thanh rên rỉ, nói: “Khúc Cẩn... Đừng tiếp tục tra tấn tôi...”

“Cầu đại dương v*nh lão công thao em, anh khiến cho em cao trào.”

“Cầu xin còn... còn th*nh lớn của ông xã... Làm em... Làm em thoải mái...” Giang Tiểu Âm túm mặt cô rồi dứt quãng nói ra câu Khúc Cẩn muốn nghe.

“Ông xã có còn th*nh lớn của em sẽ dùng còn th*nh lớn làm em đến phun nước.”

Tay Khúc Cẩn rời khỏi hạ thân Giang Tiểu Âm rồi kéo khoá quần thả cây còn th*nh phải chịu đựng nãy giờ của mình ra, sau đó nhắm ngay cái miệng nhỏ làm thấm ướt quần cô kia xong mạnh mẽ đâm vào.

“Ngô ngô!” Giang Tiểu Âm cắn miệng mình, thân thể run rẩy bởi vì lần cảm xuống trực tiếp này mà cao trào.

Dâm huyết cao trào vẫn còn không ngừng run rẩy cắn lấy còn th*nh của Khúc Cẩn, vách thịt mềm mại bên trong mấp máy đè ép còn th*nh còn run rẩy ở bên ngoài. Khúc Cẩn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn một vòng mặt cô không có người, đôi tay nắm lấy vú bụ của cô mà cảm nguyên cây vào bên trong xong mãnh liệt thọc vào rút ra.

“Sau này nếu còn không nghe lời, tôi liền làm em ở bên ngoài đến khi em không đứng dậy nổi.”

“Anh tên xấu xa...”

“Bốp!” Khúc Cẩn giáng một cái tát xuống vú bên kia của cô: “Tiếp theo không chỉ có muốn ở bên ngoài làm em, mà tôi còn muốn cỡi quần lót của em ra, để lộ tao huyết bị còn th*nh đâm đến chảy nước ở bên ngoài.”

“A... Anh không thể như vậy...”

Người đàn ông ngắt lấy đầu v* Giang Tiểu Âm, tuy rằng hơi thờ trong lúc đâm thọc tiểu huyết có chút không xong, nhưng anh vẫn dùng thanh âm thực lạnh mà nói: “Không muốn lộ tao huyết ở bên ngoài thì nói mấy lời tôi thích nghe đi.”

Người đàn ông này nói muốn làm cô ở trên xe buýt, kết quả là liền thật sự làm cô ở trên xe buýt. Giang Tiểu Âm thật sự sợ lời anh nói muốn cỡi quần lót cô ở bên ngoài thì lúc sau liền thật sự cỡi quần lót cô ra.

“Tao huyết thật thoải mái...” Cô chỉ có thể dùng thanh âm nhỏ nhất rên rỉ nói lời dâm loạn: “còn th*nh lớn làm tao huyết thật sáng khoái... Muốn... Muốn còn th*nh lớn của ông xã làm chết em... Làm hư tao huyết...”

“Em nói xem em có phải là dâm phụ thiếu làm hay không?”

“Ngô.... Đúng.” Cảm giác thẹn thùng cực độ làm cho Giang Tiểu Âm bắt đầu nức nở lên: “Em là dâm phụ thiếu làm.”

“Có phải là tiểu dâm huyết rất muốn bị côn th*t lớn mạnh mẽ đâm hư hay không?”

“Muốn... Em rất muốn bị côn th*t lớn mạnh mẽ làm... A a quá nhanh... Sẽ bị phát hiện... Khúc Cẩn... Xin anh, chậm một chút.”

Giang Tiểu Âm túm lấy mặt cổ, nỗ lực làm cho bản thân không đông đũa, nhưng tốc độ va chạm nhanh chóng của Khúc Cẩn khiến cô không thể khống chế mà kích thích trước sau.

“Chỉ cần em không lớn tiếng kêu ra tiếng thì sẽ không có người nào phát hiện.” Tuy là nói như vậy, nhưng rõ ràng Khúc Cẩn cũng thả chậm động tác lại: “Chậm lại thì tiểu dâm phụ có thể thoải mái sao? Vừa rồi còn cầu xin côn th*t lớn mạnh mẽ đâm hư tiểu dâm huyết của em cơ mà.”

“Em không có.”

“Em không có?” Khúc Cẩn đẩy mạnh quy đầu chạm đến cửa tử cung, làm cô suy yếu chút nữa thoải mái đến nỗi cao trào mà kêu lên, anh cúi đầu nói vào tai cô: “Tô Nghi Tu, vừa nãy có ghi hình lại hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Không được trở về

Edit: Ann

Beta: Thỏ

“Nó có tính năng tự động thực hiện.” Tô Nghi Tu dùng ngữ khí thực vô tội mà nói: “Chị Tiểu Âm, em thề em không có cố ý ghi hình lại.”

“Hai người đều khi dễ tôi...”

“Em sao có thể khi dễ chị Tiểu Âm? Em chỉ là muốn làm chị Tiểu Âm!”

Giọng điệu đúng lý hợp tình sang sảng như ánh mặt trời của Tô Nghi Tu khiến Giang Tiểu Âm dù muốn tức giận cũng không biết tức giận như thế nào. Tức giận a! Cô đầm xuồng đất một chút, dứt khoát giống như cá chết mà từ bỏ giây giũa.

côn th*t lạnh như băng của Khúc Cẩn lại một lần nữa khuấy đảo tử cung cô, kịch liệt cọ xát nhục bích. Chờ tới khi anh rút cục bắn toàn bộ tinh dịch vào trong thân thể Giang Tiểu Âm, cô nằm trên mặt cổ đã tiết thân rất nhiều lần, ngay cả một chút sức lực cũng không có.

“Chị Tiểu Âm, chị ổn chứ? Có muốn em đến đó giúp chị không?”

“Ngô...”

Giang Tiểu Âm hiện tại chẳng buồn nói chuyện, chỉ nghĩ ghé vào mặt cổ và ngủ một giấc.

“Đề cô ấy nghỉ ngơi một lát.” Khúc Cẩn nhận lời nói, rút côn th*t từ trong thân thể cô ra rồi đứng lên: “Cậu lại đây giúp cô ấy đi.”

Trương Sur Lễ theo tin nhắn kì quái đi tới công viên, ánh mắt đầu tiên thấy chính là một màn Khúc Cẩn rút dương v*t ra khỏi hạ thân Giang Tiểu Âm.

“Tiểu Âm?!”

Trên người không có phù triện, Trương Sur Lễ không hề nghĩ ngợi liền niệm chú trừ tà sát với Khúc Cẩn.

“Sắc sắc dạt dào, mặt trời mọc hướng Đông, ngũ ban linh phù, phổ quét điềm xấu, miệng phun núi non chi hoá, phù phi môn nhiếp ánh sáng, đề quái biến thiên phùng lịch thể, phá ôn dùng tuổi ăn kim cương, hàng phục yêu ma người chết, hóa thành cát tường, Thái Thượng Lão Quân ngô cát cát như pháp lệnh!”

Khúc Cẩn làm tình nhiều với người có mệnh cách thuận âm như Giang Tiểu Âm tất nhiên sẽ không bị khẩu quyết đơn giản loại bỏ.

Hai người vốn từ lúc bắt đầu đã không thuận mắt nhau liền giao tranh, cái tư thế tỏ vẻ người kia chưa chết thì sẽ không bỏ qua.

“Cậu nhỏ.” Giang Tiểu Âm nhỏ giọng gọi một tiếng: “Dừng tay!”

Không ai để ý cô.

“Tên xấu xa.....”

Cô khởi động cánh tay không có một chút sức lực, muốn từ mặt cỏ bò dậy. Kết quả bò được một nửa liền không chống đỡ nổi, khiến bản thân úp mặt găm bùn.

“Cuộc sống thật khó khăn a!”

Giang Tiểu Âm bị chính bản thân chọc giận đến chết khiếp sống không còn gì lý tưởng nhìn về chỗ mặt cỏ xa xa thuộc rừng cây nhỏ phía trước, kết quả là vừa vận động phải một đạo tâm mất. Khoảng cách đến rừng cây nhỏ có chút xa, cô không thấy rõ chủ nhân của tâm mất kia trông như thế nào, nhưng cái đồ vật đối diện cô tuyệt đối là một cái camera.

“Trương Sư Lễ! Khúc Cẩn!” Cô hít một hơi la lớn: “Đều mẹ nó dừng lại cho tôi!”

Lần này hai người đàn ông rốt cục dừng tay, hơn nữa bởi vì đều là lần đầu tiên nghe được Giang Tiểu Âm dùng ngữ khí tức giận nói lời thô tục như vậy nên biểu tình cả 2 đều có chút vi diệu.

“Tiểu Âm, sao em lại có thể nói thô tục.....”

“Ồ trong rừng cây có người ghi hình.”

Khúc Cẩn lập tức hiểu được nỗi lo của Giang Tiểu Âm, anh đi theo hướng cô chỉ. Mà Trương Sư Lễ cúi đầu nhìn Giang Tiểu Âm, sau một lúc trầm mặt liền bế Giang Tiểu Âm theo kiểu công chúa từ dưới đất lên.

Thân mình bị ôm, hạ thân ướt át dị thường dễ nhận thấy khiến Giang Tiểu Âm đỏ mặt gượng gạo nói: “Không cần, cậu thả tôi xuống đi.”

“Chị Tiểu Âm? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Tiểu Âm còn chưa kịp nói tiếp thì tai nghe bluetooth trên tai đã bị Trương Sư Lễ trực tiếp ném xuống mặt đất.

“Cậu ta vẫn luôn nghe?” Ngữ quan thanh thúy của Trương Sư Lễ lúc nghiêm túc cực kỳ dọa người: “Cậu ta không phải là bạn trai em sao? Cậu ta chính là dùng thái độ này muốn cưới em?”

Bị nói trúng tim đen làm Giang Tiểu Âm có chút hoảng hốt mà không biết nên nói cái gì.

Cô cũng biết như vậy là không đúng nhưng thân thể đã vô pháp kháng cự.

Biểu tình Giang Tiểu Âm thoát nhìn thực mê mang, còn thêm cả sự gãi gãi mà anh không hiểu. Trương Sư Lễ quay đầu lại nhìn thoáng qua Khúc Cẩn biến mất ở trong rừng cây rồi ôm Giang Tiểu Âm đi hướng ngược lại. Anh muốn đưa Giang Tiểu Âm rời khỏi nơi này.

Hai người đều không nói chuyện nữa.

Chờ khi cô bị Trương Sư Lễ mang đến khách sạn nào đó, sau đó thả xuống, thì Giang Tiểu Âm mới mở miệng nói: “Tôi muốn về văn phòng.”

“Không được.” Trương Sư Lễ ấn Giang Tiểu Âm muốn ra cửa ở trên tường, lần đầu tiên dùng uy nghiêm của trưởng bối: “Tôi không cho phép em lại gần hai người kia.”

“Cậu dựa vào cái gì mà không cho phép?!”

“Dựa vào việc tôi là trưởng bối của em! Và là cậu nhỏ của em!”

“A.” Giang Tiểu Âm cười lạnh một tiếng: “Chính là người cậu 23 năm qua chưa từng gặp mặt, lần đầu tiên gặp lại liền nói muốn theo đuổi tôi sao?”

“Tôi tôi... Lúc ấy cũng không biết em là...”

Cho dù khí thế bởi vì vậy mà yếu đi, nhưng Trương Sư Lễ cũng không chịu khoát nhượng.

“Một tên nam quý ở trước công chúng gian... gian dâm em, một tên biết rõ bạn gái mình bị người khác... Còn không có ý định tới ngăn cản tên kia, bọn họ rốt cục đáng giá ở chỗ nào để em lưu lại bên cạnh?”

“Nghĩ Tu trong thời điểm tôi bất lực nhất đã vực dậy tôi, hơn nữa trước nay đều chưa từng rời xa tôi.”

“Khúc Cẩn thì sao?”

“Anh ta ủy thác 50 vạn.”

Giang Tiểu Âm nhìn chằm chằm Trương Sư Lễ đề 2 tay cô ở trên tường và gần từng câu từng chữ trả lời xong câu hỏi của anh.

Lời cô nói thực sự làm đau trái tim Trương Sư Lễ. Anh trừng mắt, không hiểu một Giang Tiểu Âm không chút nghĩ ngợi liền dám nhảy xuống sông Chúc

cứu anh, không hiểu một Giang Tiểu Âm cho dù chảy nước mắt cũng muốn tươi cười sáng lạn với anh làm sao lại có thể nói ra lời như vậy.

“Cho nên vì 50 vạn, em liền bán thân thể của mình? Em cũng không nghĩ đến mẹ em sẽ cảm thấy như thế nào sao?”

Hai người nổi nóng giống như hai con nhím, dựng hết lông trên người, đâm vào thịt và trái tim của đối phương.

“Mẹ tôi đã chết.”

“Chát!”

Giang Tiểu Âm ngờ ngác mà nhìn Trương Sur Lễ hạ một cái tát xuống mặt mình, sững sốt một hồi rồi đột nhiên nở nụ cười: “Nếu cậu có thể cho tôi 100 vạn thì tôi cũng có thể bán thân thể cho cậu a. Có muốn suy xét một chút không, cậu —— nhỏ ——”

Trương Sur Lễ đánh xong cái tát đó liền hối hận, hối hận đến mức muốn kéo tay Giang Tiểu Âm đánh lại mình hai cái.

Chỉ là... Anh không ngờ rằng Giang Tiểu Âm sẽ nói ra lời đó.

Anh hẳn nên răn dạy cô không biết liêm sỉ, hoặc là anh hẳn là nên buông tay không cần quản cô. Nhưng chờ tới thời điểm anh tìm về chính mình thì đã nghe thấy bản thân phẫn nộ mà nói: “100 vạn phải không? Tôi hiện tại liền cho em!”

Không đúng không đúng, sao anh lại nói như vậy? Sao anh lại có thể ném cháu ngoại mình lên trên giường, còn đề cô ở dưới thân?

Đúng vậy, hướng phát triển này vì sao lại không giống như cô dự đoán?

Cô nói những lời đó cũng là vì muốn chọc cho Trương Sur Lễ tức giận mà rời đi, thế cho nên, rốt cục là vì cái gì lại biến thành tình huống cô bị cậu nhỏ đè ở trên giường?

- ----

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đi nò

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ngực khó chịu

Edit: Sún

Beta: Ami

Hai người đối mặt nhìn nhau lại không biết nên nói cái gì nên vẫn duy trì tư thế này đối diện nhau.

Thời gian trôi qua vài phút, cảm thấy mình cần nói cái gì đó, Trương Sur Lễ nuốt nuốt nước miếng, lắp bắp mà nói: “Em... Em... Đọc số tài khoản ngân hàng của em? Tôi lập tức chuyển khoản cho em...”

A phi! Anh đang nói cái gì vậy?!

Uy——

Giang Tiểu Âm vốn định nhấc chân đá hướng Trương Sur Lễ, nhưng một chút lực độ để nâng chân cũng đều không có, cái loại cảm xúc cào nhệ này ngược lại giống như cô dùng chân quỳên rừ đàn ông. Cái mũi dần dần ngửi được một mùi hương có chút kì dị và cũng có chút quen thuộc, giống như cô đã ngửi qua ở đâu đó.

“Tiểu Âm?” Trương Sur Lễ đặt tay lên trán Giang Tiểu Âm bởi vì thấy ánh mắt cô có chút tan rã: “Có phải em có chỗ nào không thoải mái không?”

Bàn tay ấm áp của người đàn ông dán lên da thịt Giang Tiểu Âm mang theo vài tia điện lưu làm cô bật tiếng rên rì.

"Ừm——"

Tiếng rên rì này dọa tới Trương Sur Lễ, cũng dọa luôn chính Giang Tiểu Âm.

“Tiểu Âm, vừa rồi là tôi đang nổi nóng.” Trương Sur Lễ đỏ mặt nhanh chóng từ trên giường bò dậy: “Thực xin lỗi... Tôi không nên đánh em, lại còn nói lời bậy bạ như vậy... Em muốn đánh tôi hay mắng tôi như thế nào cũng được!”

Ngàn vạn lần đừng phát ra âm thanh này, anh sẽ không nhịn được mà làm ra những chuyện đáng chê trách.

Thật lạnh... Còn cả nóng quá...

Giang Tiểu Âm được Trương Sur Lễ buông ra kiềng chế đang co ro ở trên giường, căn bản là không hề ngẩng đầu nhìn xem người đàn ông đang ngượng ngùng không biết phải làm sao kia. Thân thể của cô rét run, mang theo hơi lạnh của âm khí, nhưng trái tim lại vô cùng khô nóng.

Mùi hương kia rốt cục là đã ngửi qua ở đâu?

Đúng rồi, là cửa hàng đồ cổ của Dư Lạc! Là Hồng Sanh sao? Tại sao chứ?

“Tiểu Âm? Tiểu Âm, em làm sao vậy?!” Trên người Giang Tiểu Âm phát ra âm khí làm Trương Sur Lễ hoảng sợ: “Vì sao âm khí lại nặng như vậy? Tiểu Âm, em rốt cục là bị cái gì?”

“Thật là khó chịu....”

Cô cuộn mình thành một cục để có thêm chút độ ấm, nhưng làm như vậy cũng không có một chút tác dụng.

“Thiên phùng môn hạ, hàng ma đại tiên, tồi ma phạt ác, tay sai khi trước, nhị đem nghe triệu, lập đến đàn trước, y luật phụng mệnh, thần công để tuyên, ma yêu vạn quỷ, tru chiến vô cái, quá thượng thánh lực, mệnh mông cuộn cuộn vô biên, vội vàng phụng Bức Đế pháp lệnh.”

Trương Sur Lễ niệm xong chú xua đuổi tà ám khỏi người, nhưng lại phát hiện khẩu quyết của mình không hề có một chút tác dụng nào cả. Vì để xua tan âm khí ở trên người Giang Tiểu Âm, anh chỉ có thể không ngừng nói lời xin lỗi rồi sau đó ôm lấy cô.

Trương Sur Lễ là người có mệnh cách thuần dương, hoàn toàn tương phản với người có mệnh cách thuần âm, anh khắc chế hết thảy những vật tà ma âm uế.

“Tiểu Âm——”

“Cậu nhỏ... Thật là khó chịu...”

Thân thể người đàn ông trần trụi dương khí làm Giang Tiểu Âm ôm chặt anh, muốn thu lấy một ít độ ấm. Tuy rằng vừa rồi mới cãi nhau, nhưng Trương Sur Lễ trước sau cũng là người thân duy nhất của cô. Người thân càng gần gũi càng dễ dàng gây thương tổn cho nhau, nhưng thời khắc khó khăn cũng đáng để dựa vào.

“Không có việc gì không có việc gì, cậu nhỏ sẽ không làm em thấy khó chịu.” Trương Sur Lễ ôn nhu mà vuốt vuốt sống lưng Giang Tiểu Âm, đồng thời hai hàng lông mày gập gao nhăn lại: “Không nên a... Lúc này một chút vấn đề cũng không có, làm sao lại có thể đột nhiên...”

“Cậu nhỏ....”

Thân thể giảm bớt rét lạnh, trái tim vốn khô nóng bởi vì người đàn ông gần sát mà trở nên nghiêm trọng hơn.

“Trái tim nóng quá.” Tiểu Âm nắm lấy quần áo mình, để lộ bộ ngực trắng nõn: “Em nhớ mẹ...”

Giang Tiểu Âm có hành động lôi kéo quần áo làm Trương Sur Lễ khẩn trương dời tầm mắt, nhưng thanh âm cô nức nở ở phía sau khiến anh không thể không di chuyển tầm mắt đến trên người Giang Tiểu Âm. Anh vuốt đầu cô, như là đang dỗ em bé mà trấn an cô.

“Ừm, anh biết. Sau này cậu nhỏ sẽ vẫn bên cạnh em.”

“Sẽ không giống ba vứt bỏ em sao?”

“Sẽ không, sẽ không vứt bỏ em.” Trong mắt Trương Sur Lễ tất cả đều là đau lòng: “Ba của em——”

Giang Tiểu Âm cảm thấy mình hẳn là đang nằm mơ. Hết thảy thoát nhìn đều lơ mơ, ngực đau đến khó chịu, cô nắm lấy ngực mình muốn moi trái tim khô nóng kia ra khỏi lồng ngực.

“Ba không cần em. Sau khi mẹ chết ông ấy cũng chỉ biết uống rượu, đánh bạc, rồi sau đó ông ấy biến mất không thấy bóng dáng.”

“Em cần tiền, em cần rất nhiều rất nhiều tiền bởi vì ba thiếu nợ cờ bạc.”

“Em vẫn luôn đợi anh tới tìm em, vì sao lại không tới? Mẹ nói anh là người tốt nhất trên thế giới, người tốt nhất trên thế giới vì sao bây giờ mới xuất hiện? Quá muộn a! Quá muộn! Em cái gì cũng đều không có!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Anh không biết...” Trương Sur Lễ gập gao lôi kéo tay Giang Tiểu Âm sắp đem móng tay cào rách thịt, đồng thời liên tục nói lời xin lỗi ở bên tai cô.

Giang Tiểu Âm không muốn trách móc ai, cô chỉ là muốn phát tiết. Từ cái năm 18 tuổi mẹ qua đời, cô sống không có một khắc nào nhẹ nhàng cả.

“Thật là khó chịu.”

Cô dùng sức kéo tay mình, muốn thoát khỏi khống chế của Trương Sur Lễ.

“Anh buông em ra! Ngực thật là khó chịu!”

“Không được, em đã cào rách hết da rồi, không thể tiếp tục nữa.”

Cảm xúc bị cái mùi hương quý dị kia khống chế khiến cô bây giờ thoát nhìn giống như uống say, căn bản không nghe vào những lời người khác nói. Cô chỉ biết bản thân mình khó chịu muốn chết, mặc kệ làm cái gì cũng được, chỉ cần khiến trái tim cô thoải mái một chút.

“Vậy cậu nhỏ xoa xoa cho em có được không?” Cô dán thân thể lên người Trương Sur Lễ rồi cọ lung tung: “Anh đã nói sẽ không làm cho em khó chịu như vậy nữa.”

“Không, không được!”

Mặt Trương Sur Lễ ngay lập tức đỏ lên.

Quý mới biết anh phải tốn bao nhiêu sức lực mới khiến bản thân không chú ý đến bộ ngực trắng nõn mê người của Giang Tiểu Âm.

“Kẻ lừa đảo!”

Giang Tiểu Âm xô đẩy người đàn ông: “Kẻ lừa đảo nói chuyện không giữ lời gì hết, anh buông em ra.”

Biểu tình Giang Tiểu Âm cực kì nôn nóng cùng khó chịu, khó chịu đến mức Trương Sur Lễ tình nguyện hai người có thể thay đổi tình cảnh, anh sẽ chịu cái loại thống khổ này thay Giang Tiểu Âm.

Trương Sur Lễ còn đang do dự không biết có nên làm theo ý Giang Tiểu Âm mà xoa xoa nơi mẫn cảm kia hay không thì cô gái bị lôi kéo không biết lấy sức lực từ đâu liền rút tay ra rồi xoay người đè anh ở dưới thân.

Tiểu huyết mẫn cảm cách lớp quần đối diện với hạ thân nhô lên của người đàn ông, cảm giác thoải mái theo sóng lưng truyền đi khắp cơ thể Giang Tiểu Âm, cũng làm cho trái tim khô nóng giảm bớt đi được một chút.

"Ừm——“

đương v*t bị động tác cọ xát qua lại của cô kích thích nên đã hoàn toàn cương lên, Trương Sur Lễ nằm ở trên giường không biết làm sao mà rên rỉ ra tiếng.

“Tiểu... Tiểu Âm...” Anh ấn thân thể Giang Tiểu Âm xuống, khàn khàn nói lắp: “Em không thể làm như vậy, anh là cậu nhỏ của em!”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Tình Dục Thiên Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.